

ปัจจัยคัตสรรที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยสถานภาพของหญิงรักเพศเดียวกันใน
วัยผู้ใหญ่ตอนต้นต่อครอบครัว

นางสาวอรุณี สุทธิชัยนิมิต

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SELECTED FACTORS RELATED TO YOUNG ADULT LESBIAN WOMEN'S COMING-OUT PROCESS
TO THEIR FAMILIES

Ms. Arunee Suttichainimit

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Developmental Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการเปิดสถานภาพของหญิงรักเพศ
เดียวกันในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นต่อครอบครัว

โดย

นางสาวอรุณี ศุทธิชัยนิมิต

สาขาวิชา

จิตวิทยาพัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้มนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เขี่ยมสุภาสิต)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรณระพี สุทธิวรรณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ไพบุลย์ เทวรักษ์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ศิราภรณ์ ทับสายทอง)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อรุณี ศุทธิชัยนิมิต: ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยสถานภาพของหญิงรักเพศเดียวกันในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นต่อครอบครัว. (SELECTED FACTORS RELATED TO YOUNG-ADULT LESBIAN WOMEN'S COMING-OUT PROCESS TO THEIR FAMILIES) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 92 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยสถานภาพของหญิงรักเพศเดียวกันในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นต่อครอบครัว กลุ่มตัวอย่างคือกลุ่มหญิงรักเพศเดียวกันวัยผู้ใหญ่ตอนต้นอายุ 22-40 ปีจำนวน 291 คน ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ รูปแบบวิธีการเผชิญปัญหา การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักร่วมเพศเดียวกันของตน บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน และอายุ ตัวแปรตามคือ การเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันโดยแบ่งออกเป็น 6 มาตรวัดตามตัวแปรตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก (Logistic Regression Analysis) ด้วยวิธีการแบบขั้นตอน (Stepwise) เพื่อเป็นเกณฑ์การคัดเลือกตัวแปรเข้าวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายความแตกต่างของกลุ่มที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ($p < .01$) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($p < .05$) บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบด้านการเปิดรับประสบการณ์ ($p < .01$) และการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักร่วมเพศเดียวกันของตนในทางบวก ($p < .001$) ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่าสามารถทำนายบุคคลที่มีคะแนนรวมของปัจจัยดังกล่าวในระดับสูงว่าจะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวได้ถูกต้องร้อยละ 37.09 ในขณะที่สามารถทำนายบุคคลที่มีคะแนนรวมของปัจจัยดังกล่าวในระดับต่ำว่าจะไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวได้ถูกต้องร้อยละ 89.11

สาขาวิชา.....จิตวิทยาพัฒนาการ..... ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2551..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4978325938: MAJOR DEVELOPMENTAL PSYCHOLOGY

KEY WORD: COMING-OUT PROCESS/ YOUNG-ADULT LESBIAN WOMEN/ FAMILY/
HOMOSEXUAL

ARUNEE SUTTICHAINIMIT: SELECTED FACTORS RELATED TO YOUNG-ADULT
LESBIAN WOMEN'S COMING-OUT PROCESS TO THEIR FAMILIES. THESIS
PRINCIPAL ADVISOR: ASSOC. PROF. PRAPHAIPHUN PHOOMVUTHISARN, 92
pp.

The purpose of this research was to examine factors related to the coming out to their families of young-adult lesbian women. Participants were 291 lesbian women aged 22 to 40. Independent variables examined were parenting styles, personality types, coping styles, expectations of the families' reactions toward their disclosure, peers' norms and participants' attitude to coming-out age. Dependent variables was the self-disclosure status of the participants to their families: whether the participants disclose or hide their sexual orientation. Participants responded to a set of questionnaires which were separated into 2 parts: a general data questionnaire and the questionnaires measuring the above independent variables. Data were analyzed using the Stepwise Logistic Regression Analysis technique. Findings indicated that authoritative parenting style ($p < .01$), uninvolved parenting style ($p < .05$) openness to experience ($p < .01$) and expectation regarding the consequence of their homosexuality disclosure ($p < .001$) were related to the participants' coming out process to their families. Participants who had high scores of predicted factors trended to come out with their families, percentage of correction was 37.09%. While participants who had low scores trended to hide the homosexuality to their families, percentage of correction was 89.11%

Field of study....Developmental Psychology.... Student's signature.....*P. d.*.....

Academic year.....2008..... Principal Advisor's signature.....*P. phoomvuthisan*.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตาและการสละเวลาอันมีค่าของรองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ถ่ายทอดวิชาความรู้แนวทางการทำวิทยานิพนธ์อันมีค่ายิ่งและตรวจแก้ไขงานของผู้วิจัยโดยละเอียดด้วยความเอาใจใส่ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต รองศาสตราจารย์ ดร.พรณทิตย์ ศิริวรรณบุศย์ รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์ รองศาสตราจารย์ ศิราภรณ์ ทับสายทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรณระพี สุทธิวรรณ อาจารย์ ดร.กฤษยา พิสิทธิ์สังฆการ รองศาสตราจารย์ ดร.อวยพร เรืองตระกูล ที่ได้ถ่ายทอดความรู้อันมีค่าแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณ อาจารย์บั๊ก ฝน จูน อ้อ จิง พี่ๆ น้องๆ เจ้าหน้าที่และผู้เกี่ยวข้องชาวจิตวิทยาทุกๆ คนซึ่งไม่สามารถเอ่ยชื่อได้หมด ณ ที่นี้ที่คอยช่วยเหลือให้ความรู้ ข้อมูล เป็นกำลังใจ กระทั่งคอยช่วยเหลือในยามที่ลำบากที่สุด ถึงแม้บางครั้งจะทำให้โกรธหรืออารมณ์เสียไปบ้าง

ขอขอบคุณคณะจิตวิทยาที่ทำให้ได้รู้จักเพื่อนๆ ร่วมรุ่นและต่างรุ่นจิตวิทยาที่แสนดีทุกๆ คน

ขอขอบคุณสมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทยและกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือในการติดต่อและทำแบบสอบถามเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ที่สนับสนุนให้เรียนคณะจิตวิทยา ทำให้ได้พบคนและประสบการณ์ที่ดีที่สุดในชีวิต และทำให้ความฝันที่อยากเรียนสาขาวิชาจิตวิทยาเป็นความจริง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภูมิภาพ.....	ญ
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
บุคคลรักเพศเดียวกัน.....	4
ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยสถานภาพรักร่วมเพศต่อครอบครัว.....	20
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู.....	20
บุคลิกภาพ.....	23
รูปแบบการเผชิญปัญหา.....	25
การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักร่วมเพศ.....	30
บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน.....	32
เจตคติอายุ.....	34
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	35
ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัย.....	35
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	36
ขอบเขตในการวิจัย.....	38
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	39
2 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	40
กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	40
วิธีคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	40
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	40
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 อภิปรายผลข้อมูล.....	62
5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	70
รายการอ้างอิง.....	75
ภาคผนวก.....	80
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	92

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	แสดงเปอร์เซ็นต์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในฝาแฝดแท้และฝาแฝดเทียม ในกรณีที่ฝาแฝดคนหนึ่งมีพฤติกรรมรักร่วมเพศและความเป็นไปได้ ที่ฝาแฝดอีกคนจะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย.....	9
ตารางที่ 2	ประเภทของกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกัน.....	51
ตารางที่ 3	บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูของหญิงรักเพศเดียวกัน.....	52
ตารางที่ 4	กลุ่มบุคคลในสังคมที่หญิงรักเพศเดียวกันเปิดเผยสถานภาพด้วย.....	53
ตารางที่ 5	ความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว..	54
ตารางที่ 6	ปัญหาทั่วไปที่กลุ่มตัวอย่างบุคคลรักเพศเดียวกันมักประสบในการดำรงชีวิต.....	55
ตารางที่ 7	การวิเคราะห์ตัวแปรด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก (ครั้งที่ 1).....	57
ตารางที่ 8	การวิเคราะห์ตัวแปรด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก (ครั้งที่ 2).....	58
ตารางที่ 9	ปัจจัยที่ใช้ในการทำนายความแตกต่างระหว่างกลุ่ม.....	59
ตารางที่ 10	อัตราความถูกต้องของการทำนายด้วยสถิติโลจิสติกโดย (ร้อยละ).....	61

สารบัญแผนภูมิภาพ

แผนภูมิภาพที่ 1 แสดงความเป็นไปได้ในการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในญาติพี่น้องเพศชายของ บุคคลรักเพศเดียวกันชายโดยเปรียบเทียบอัตราส่วนการเกิดพฤติกรรมรักเพศ เดียวกันชายระหว่างญาติเพศชายฝ่ายพ่อและญาติเพศชายฝ่ายแม่.....	7
แผนภูมิภาพที่ 2 การแยกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูโดยมิติของการยอมรับและตอบสนองของพ่อแม่ และการเรียกร้องและควบคุมของลูก.....	22

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในปัจจุบันสังคมไทยได้มีการยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้น ดังจะเห็นได้จาก การที่บุคคลรักเพศเดียวกันได้เข้ามามีบทบาทในสังคมเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องของสื่อ เช่น การเป็นดาราหรือนักร้องยอดนิยมในสังคม รวมถึงในวงการต่างๆ ได้มีการยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันเข้าทำงานกันอย่างแพร่หลาย เช่น วงการแฟชั่น การออกแบบและอื่นๆ (พรประภา สินธุนาวา, 2543) แม้แต่ในสำนักงานสถิติกลางของประเทศเนเธอร์แลนด์ก็มีการระบุว่า จำนวนสามีภรรยาที่เป็นรักเพศเดียวกันและใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในประเทศมีเพิ่มขึ้นถึงเกือบ 5 หมื่นคน และรัฐบาลเองได้อนุญาตให้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันแต่งงานและมีสิทธิในการขอบุตรบุญธรรมมาเลี้ยงได้ (สยามรัฐ, 2545) นอกจากนี้ในทางจิตวิทยายังไม่ถือว่าบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นลักษณะของบุคคลที่ผิดปกติ ดังจะเห็นได้ว่า APA (1973) ได้ถอดถอนอาการรักเพศเดียวกันออกจากความผิดปกติทางจิตนับตั้งแต่ DSM ฉบับที่ 2 (DSM-II) (Waldheter, n.d.) และในตำราพฤติกรรมผิดปกติในปัจจุบันไม่ปรากฏกลุ่มอาการรักเพศเดียวกันอยู่ในบทเรียน ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมรักเพศเดียวกันในปัจจุบันถือว่าเป็นพฤติกรรมปกติ ไม่ใช่พฤติกรรมที่มีปัญหาแต่อย่างใด ทั้งยังได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายในสังคม

ถึงแม้ว่าจะมีการยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้น โดยมีการจัดทำแหล่งข้อมูลทั้งทางหนังสือ อินเทอร์เน็ตและตามสื่อต่างๆ เพื่อให้บุคคลรักเพศเดียวกันเข้าไปค้นหาข้อมูลและเพื่อให้คนอื่นในสังคมมีความเข้าใจบุคคลรักเพศเดียวกันได้ดีขึ้น แต่ในปัจจุบันก็ยังพบว่าบุคคลรักเพศเดียวกันได้รับผลกระทบจากการไม่ยอมรับและสนับสนุน รวมถึงการมีอคติจากคนรอบข้างซึ่งทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันบางรายที่แก้ปัญหาไม่ได้ เริ่มทำร้ายตัวเองและมีอาการซึมเศร้า ส่วนในบางรายที่เครียดหนักอาจถึงขั้นฆ่าตัวตาย นอกจากนี้ยังมีการศึกษาวิจัยที่พบว่าบุคคลรักเพศเดียวกันมักมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาทางจิตมากกว่าบุคคลรักต่างเพศ (Balsam, Beauchaine, Mickey, & Rothblum, 2005) และด้วยปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมานี้ทำให้มีคณาจารย์ศึกษาวิจัยเรื่องราวต่างๆ ของบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้นทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยในต่างประเทศนั้นได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องนี้อย่างยาวนานหลายสิบปีแล้ว นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง Lazarus (1976) ได้เขียนไว้ในหนังสือ Patterns of Adjustment เกี่ยวกับรูปแบบการปรับตัว โดยกล่าวว่ากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันจะมีความกลัวต่อการเปิดเผยเรื่องของตนต่อบุคคลอื่น ซึ่งทำให้คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยเข้าใจบุคคลรักเพศเดียวกันเท่าไร

นัก นอกจากนี้เขายังกล่าวต่อไปอีกว่าวิธีการประพุดิปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องของพ่อแม่ที่มีต่อลูกที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันจะส่งผลร้ายต่อลูกทั้งด้านร่างกายและจิตใจ (Lazarus, 1976) นอกจากนี้งานวิจัยยังพบว่า การปิดบังสถานภาพของบุคคลรักเพศเดียวกันจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของบุคคลรักเพศเดียวกัน (Ulrich et al., 2003) บุคคลรักเพศเดียวกันที่สามารถเปิดเผยสถานภาพตนเอง จัดการกับเอกลักษณ์ทางเพศและสังคมที่ตนอาศัยอยู่ได้เท่าที่นั้นจะสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้โดยไม่เกิดความทุกข์ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าในทุกๆ สังคม ครอบครัวจะเป็นหน่วยของสังคมที่เล็กที่สุดและเป็นหน่วยของสังคมหน่วยแรกที่เด็กเติบโตและอาศัยอยู่ ดังนั้นการยอมรับในตัวบุคคลรักเพศเดียวกันของครอบครัวจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง ครอบครัวที่ไม่เข้าใจจะส่งผลให้เด็กเกิดความเครียดเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในวัยรุ่น และยังครอบครัวที่มีลูกเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันแล้วเด็กได้รับการเลี้ยงดูที่ไม่ถูกต้องรวมทั้งไม่ให้การยอมรับ เด็กก็จะมี ความเครียดมากขึ้น ซึ่งอาจส่งผลให้เด็กเกิดพฤติกรรมในรูปแบบที่มีปัญหาต่างๆ ได้เช่น การปิดบัง การเกิดการซึมเศร้า และมีปัญหาพฤติกรรมอื่นๆ มีการศึกษาพบว่า เมื่อพ่อแม่รับรู้ว่าคุณตรของตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน นอกจากไม่ให้การสนับสนุนแล้วยังตัดความช่วยเหลือต่างๆ เช่น การสนับสนุนด้านการศึกษา หรือไล่ออกจากบ้านในบางราย และเมื่อเด็กเกิดความกดดันในหลายๆ ด้าน อาจทำให้เกิดการฆ่าตัวตายขึ้นในกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมากกว่ากลุ่มบุคคลต่างเพศ และพบว่าจะเกิดในเพศชายมากกว่าเพศหญิง (Crooks et al., 2005) อีกทั้งยังพบงานวิจัยที่มีลักษณะ สอดคล้องกันของมัทนา เซตมิ (2539) ซึ่งพบว่า การเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของบุคคลรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดเผยต่อบุคคลที่มีความสำคัญในชีวิต เช่น พ่อ แม่ พี่น้องของตนเองเป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก เนื่องจากบุคคลรักเพศเดียวกันจะไม่กล้าเปิดเผยและกลัวว่า การเปิดเผยของตนจะทำให้บุคคลที่ตนรักรู้สึกเสียใจกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตน จึงพยายามที่จะหลีกเลี่ยงหรือปกปิดมากกว่า และจากการปกปิดสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว ทำให้ตนรู้สึกอึดอัดและไม่สบายใจทุกครั้งที่ต้องเผชิญหน้ากับบุคคลในครอบครัว ในทางกลับกันได้มีงานวิจัยสนับสนุนว่า หากครอบครัวให้การยอมรับและการเปิดเผยสถานภาพ การเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันต่อพ่อแม่ นั่นออกมาในทางบวกจะทำให้ชีวิตของบุคคลรักเพศเดียวกัน ในภายหลังดำเนินไปด้วยความสุขและมีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น (King, & Noelle, 2005) ทั้งยังเป็นการ ช่วยให้บุคคลรักเพศเดียวกันสามารถพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศของตนไปในทางบวก มีทัศนคติที่ดี เกี่ยวกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ตนมี และมีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย (ไซโย นิธิอุบัติ, 2546)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว ดังจะเห็นได้ว่าปัญหาต่างๆ ที่บุคคลรักเพศเดียวกันต้องเผชิญนั้นมีอยู่มากพอสมควรแล้ว และหากการที่บุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้นยังไม่สามารถได้รับการยอมรับจาก

ครอบครัว ซึ่งถือกันว่าเป็นสถาบันที่ใกล้ชิดและสำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์สถาบันหนึ่ง อีกทั้งยังนับว่าเป็นขั้นที่ยากที่สุดสำหรับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Patterson 1995 อ้างถึงใน Crooks et al., 2005) ก็จะมีทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันต้องเผชิญกับปัญหาเพิ่มขึ้น แต่การที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะสามารถเปิดเผยสถานภาพได้นั้น จำเป็นจะต้องมีปัจจัยต่างๆ ที่เข้ามาช่วยเสริม ซึ่งในประเด็นนี้เองที่ยังไม่มีใครทำการศึกษาเพื่อที่จะบอกได้ว่าปัจจัยใดบ้าง ที่ทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันออกมายอมรับสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า มีปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของบุคคลรักเพศเดียวกัน เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนามนุษย์ได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัจจัยเหล่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุคคลรักเพศเดียวกัน

บุคคลรักเพศเดียวกันนั้นมีมาตั้งแต่สมัยอดีตกาลนับแต่อาณาจักร โรมันยังคงเรื่องอำนาจ และในสมัยกรีกยังถือว่าความรักในลักษณะของบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นความรักที่สูงส่งกว่าบุคคลรักต่างเพศ (heterosexual) ต่อมาเมื่อคริสตจักรเรื่องอำนาจ ศาสนาคริสต์เห็นว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันนั้นเป็นสิ่งที่ขัดต่อธรรมชาติและเป็นข้อห้ามของศาสนา พฤติกรรมรักเพศเดียวกันจึงถูกกีดกันและไม่เป็นที่ยอมรับในเวลาต่อมา (สุวิทนา อารีพรรค, 2524) แต่ในปัจจุบันได้มีบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้นและสังคมให้การยอมรับ ทำให้คนในสังคมมีโอกาสได้พบเห็นบุคคลกลุ่มรักเพศเดียวกันมากขึ้น เพราะบุคคลเหล่านี้จะแทรกซึมอยู่ในทุกชนชั้น สาขาอาชีพ ตั้งแต่วัยเรียนไปจนวัยทำงาน และเคยมีผู้ทำการสำรวจมาแล้วว่าจำนวนของพวกรักเพศเดียวกันนั้น มีอยู่ถึง 10 % ของจำนวนประชากรทั้งหมด (ภัทรพรรณ ขุนทอง, 2547) และจะเกิดในชายมากกว่าหญิง ในสัดส่วน 3 ต่อ 1 (สุวิทนา อารีพรรค, 2524)

โดยปกติเด็กที่เกิดมาแล้ว นอกจากจะมีลักษณะภายนอกทางธรรมชาติ เช่น อวัยวะเพศ ซึ่งเป็นตัวกำหนดเพศที่เห็น ได้อย่างชัดเจนแล้ว สังคมเองยังมีส่วนในการกำหนดภาพลักษณ์ทางเพศของเด็กว่า เด็กที่เป็นเพศชายหรือหญิงควรมีลักษณะภาพลักษณ์อย่างไรที่แตกต่างกัน หรือที่เรียกว่า Gender Stereotype ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว ความคาดหวังในแต่ละเพศที่แตกต่างกัน ลักษณะนิสัย หรืออาจจะเป็นความสามารถของเด็กในแต่ละเพศ เช่น เด็กผู้ชายจะเก่งเลข ส่วนเด็กผู้หญิงจะเก่งภาษา สิ่งเหล่านี้เองที่นำมาซึ่งการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันไปสำหรับเด็กแต่ละเพศ ตัวอย่างเช่น หากจะเลือกของเล่นให้ลูกชายมักเลือกจรวด รถ หุ่นยนต์ แต่ถ้าหากเป็นลูกสาวก็จะให้เล่นตุ๊กตา ชุดทำกับข้าว และด้วยการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะที่แตกต่างกันนี้เอง จึงทำให้เด็กสามารถแยกแยะเพศของตนได้ตั้งแต่อายุประมาณ 18 ถึง 24 เดือน ซึ่งออกมาในลักษณะว่าเด็กเพศใดควรเล่นอะไรหรือไม่ควรเล่นอะไร และเด็กจะปฏิเสธที่จะเล่นของเล่นที่ไม่ตรงกับเพศของตน (Caldera, Huston, & O'Brien, 1989 อ้างถึงใน Shaffer, 2005) นอกจากนั้นจากการทดลองของ Damon (1977) ที่ให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีอายุ 6 ปี อธิบายว่าเพื่อนที่เป็นเด็กผู้ชายของเขาคควรหรือไม่ควรเล่นตุ๊กตา ซึ่งเด็กผู้หญิงคนนั้นได้ตอบว่า ไม่ควรเพราะเขาเป็นผู้ชายแสดงให้เห็นว่า เด็กช่วงอายุ 6 ปีสามารถรับรู้ถึงลักษณะบทบาททางเพศที่เหมาะสมกับตน อย่างไรก็ตาม เด็กจะมีการรับรู้ลักษณะบทบาททางเพศที่เหมาะสมกับตนเพิ่มขึ้นตามอายุ ซึ่งได้มาจากการที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากขึ้น มีงานวิจัยของ Biernat (1991) และ Ruble, & Martin (1998, อ้างถึงใน Shaffer, 2005) ที่พบว่าช่วงอายุ 3-7 ปีเป็นช่วงสำคัญที่เด็กจะต้องสร้างเอกลักษณ์ทางเพศของตนขึ้นให้ได้ ดังนั้น หากเด็กผู้ชาย

ไม่สามารถสร้างเอกลักษณ์ทางเพศของตนขึ้นได้ ในช่วงเวลาดังกล่าว หรือเด็กผู้ชายสร้างเอกลักษณ์ทางเพศของเพศหญิงแล้ว จึงเป็นไปได้อย่างมากที่เด็กอาจจะเติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

คำว่า homosexual หรือรักเพศเดียวกันนั้น ได้เริ่มใช้ครั้งแรกโดยการบัญญัติขึ้นโดย นายแพทย์ Bankert ชาวฮังการี ในปี 1869 ซึ่งในขณะนั้นที่ประเทศเยอรมันเป็นศูนย์กลางของการรณรงค์ต่อสู้เพื่อผู้ที่นิยมรักเพศเดียวกัน ในภายหลังได้มีการให้ความหมายของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันหรือ homosexual ว่าเป็นบุคคลที่มีความปรารถนา ความสนใจและพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลที่มีเพศเดียวกับตน (“Random House Unabridged Dictionary”, 2006; Miffin, 2006; ราชบัณฑิตยสถาน, 2548; Colman, 2001; Sutherland, 1995) โดยความสนใจทางเพศดังกล่าวหมายรวมถึงความสนใจทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม กามรมณ์ที่มีต่อบุคคลเพศเดียวกัน (Crooks et al., 2005)

บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีองค์ประกอบหลักสำคัญด้วยกัน 3 ส่วนซึ่งแตกต่างจากบุคคลรักต่างเพศคือ ความสนใจทางเพศต่อเพศเดียวกัน (Sexual Orientation), พฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior) และ เอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) (“Why are people called homosexual or gay, and what does it mean?”, n.d.) ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบที่กล่าวมานี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดชีวิต ดังนั้นเมื่อทำการสังเคราะห์องค์ประกอบหลักและความหมายจากผู้ที่ทำให้คำนิยามของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันดังกล่าวแล้ว สามารถนิยามโดยสังเขปได้ว่า บุคคลรักเพศเดียวกันหรือ homosexual คือกลุ่มบุคคลที่มีความสนใจทางเพศ (Sexual Orientation) กับบุคคลที่มีเพศเดียวกับตนรวมถึงการมีพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior) เช่น การกอด การจูบกับบุคคลเพศเดียวกัน ทั้งนี้บุคคลรักเพศเดียวกันอาจมีหรือไม่มีประสบการณ์ในการมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลรักต่างเพศก็ได้ เนื่องจากในบุคคลรักเพศเดียวกันบางคนอาจคบหากับบุคคลรักต่างเพศเพื่อปกปิดสถานภาพที่แท้จริงของตนต่อพ่อแม่หรือต่อสังคม แต่อย่างไรก็ตาม บุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านี้จะต้องระบุได้ว่าตนมีเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) เป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ยังมีงานวิจัยที่พบว่า ความสนใจทางเพศของบุคคลรักเพศเดียวกันจะแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่และความสนใจทางเพศอาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดชีวิตของบุคคล (Fox, 1990 อ้างถึงใน Crooks et al., 2005) ดังนั้นกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันที่จะใช้ในการศึกษาจึงเป็นกลุ่มรักเพศเดียวกันที่มีความสนใจทางเพศ (sexual orientation) กับเพศเดียวกัน ณ ปัจจุบันเท่านั้น

การแบ่งพฤติกรรมรักเพศเดียวกันตามการแสดงออกถึงความสนใจทางเพศแบ่งออกได้เป็นกลุ่มใหญ่ๆ 2 กลุ่มคือ (Diamond, 2003)

1. กลุ่มชายรักชาย (Gay men หรือ Gay) หมายถึง กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันชายซึ่งมีความสนใจทางเพศกับบุคคลเพศชายด้วยกัน (Houghton Mifflin Company, 2006)

2. กลุ่มหญิงรักรักหญิง (*Lesbian women* หรือ *Lesbian*) หมายถึง กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันหญิงซึ่งมีความสนใจทางเพศกับบุคคลเพศหญิงด้วยกัน (Houghton Mifflin Company, 2006)

จากกลุ่มใหญ่เหล่านี้ยังสามารถแบ่งแยกออกเป็นกลุ่มย่อยได้อีกหลายกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยไม่ขอระบุไว้ ณ ที่นี้ เนื่องจากว่าเป็นกลุ่มที่แบ่งย่อยกันตามพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันกันเอง และยังไม่เป็นที่ยอมรับกันอย่างสากล

สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันสามารถแบ่งได้เป็น 2 สาเหตุหลักๆ คือ (สุวัทนา อารีพรพรค, 2524; เกลินิวส์, 2547)

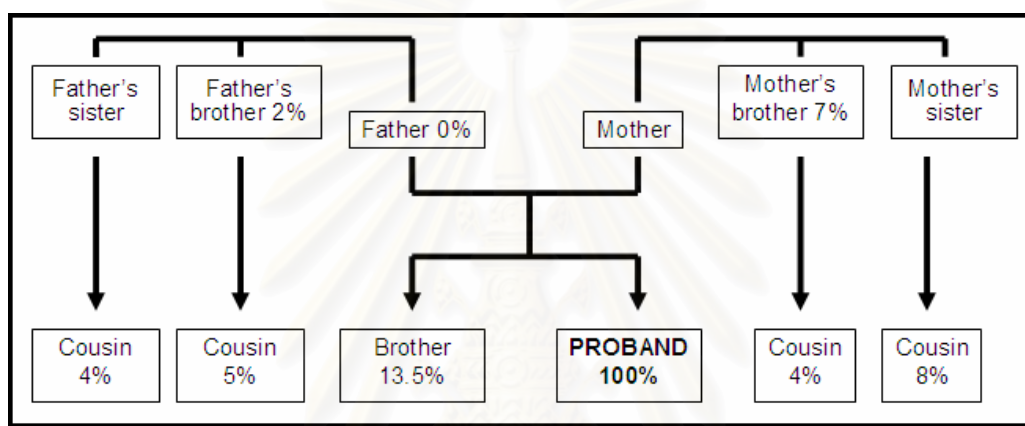
1. สาเหตุทางกรรมพันธุ์ จากการศึกษาในกลุ่มแฝดแท้ (แฝดที่เกิดจากการผสมของไข่ใบเดียวและอสุจิตัวเดียวแล้วมีการแบ่งตัวมากกว่า 1 ชิ้นไป) พบว่าสัดส่วนของการที่เด็กฝาแฝดแท้จะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันทั้งสองคนมีมากกว่าสัดส่วนของการที่เด็กฝาแฝดเทียม (เกิดจากการผสมระหว่างไข่คนละใบ และอสุจินละตัว) จะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันทั้งสองคน ซึ่งจากการวิจัยหนึ่งของ Bailey et al. (1991, 1993) ที่ทำการศึกษาพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในฝาแฝดแท้และเทียม โดยผลการศึกษาที่ได้ออกมาเป็นดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงเปอร์เซ็นต์ของพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในฝาแฝดแท้และฝาแฝดเทียม ในกรณีที่ฝาแฝดคนหนึ่งพฤติกรรมรักเพศเดียวกันและความเป็นไปได้ที่ฝาแฝดอีกคนจะมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันด้วย

	ฝาแฝดแท้	ฝาแฝดเทียม
ฝาแฝดชายที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันทั้ง 2 คน	52%	22%
ฝาแฝดหญิงที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันทั้ง 2 คน	48%	16%

จากตารางจะสังเกตได้ว่า เด็กฝาแฝดแท้ชายเพียงครึ่งเดียวคือ ประมาณ 52% และในเด็กฝาแฝดหญิง 48% จะมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเหมือนกัน และเด็กฝาแฝดเทียมเพศชายพบ 22% และเด็กฝาแฝดเพศหญิงพบ 16% จะมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเหมือนกันได้ ดังนั้นจากตารางจะเห็นได้ว่า พันธุกรรมมีผลต่อการมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน และพบความเกี่ยวพันของการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันในกลุ่มแฝดแท้มากกว่ากลุ่มแฝดเทียม (Bailey , & Pillard, (ชาย) (1991); Bailey, Pillard, Neale & Agyei, (หญิง) 1993 อ้างถึงใน Shaffer, 2005) อย่างไรก็ตามการที่พบว่าฝาแฝดเทียมทั้งสองคนมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเช่นเดียวกับฝาแฝดแท้

อาจกล่าวได้ว่าพันธุกรรมไม่ใช่ปัจจัยเพียงปัจจัยเดียวในการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันแต่อาจเกิดขึ้นจากปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ ซึ่งจะกล่าวต่อไปในภายหลัง ทั้งนี้มีแนวความคิดที่สนับสนุนว่า กรรมพันธุ์มีผลต่อพฤติกรรมรักเพศเดียวกันคือ แนวความคิดของกลุ่ม Biopsychology ซึ่งพบว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันอาจสัมพันธ์กับยีนที่อยู่บนโครโมโซม X ที่ส่งผ่านมาจากพ่อแม่ ซึ่งโครโมโซม X ดังกล่าวส่งผ่านมาจากแม่โดยมีลักษณะเป็นพาหะของการส่งทอดยีนรักเพศเดียวกันผ่านทางโครโมโซม X ซึ่งพบความสัมพันธ์ของการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันชายว่า ปรากฏในเครือญาติฝ่ายแม่มากกว่าเครือญาติฝ่ายพ่อ ดังแผนภูมิภาพที่ 1 (Hamer, Hu, Magnuson, Hu, & Pattatucci, 1993 อ้างถึงใน Kalat, 1998)

แผนภูมิภาพที่ 1 แสดงความเป็นไปได้ในการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในญาติพี่น้องเพศชายของบุคคลรักเพศเดียวกันชาย โดยเปรียบเทียบอัตราส่วนการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันชายระหว่างญาติเพศชายฝ่ายพ่อและญาติเพศชายฝ่ายแม่

นอกจากพฤติกรรมรักเพศเดียวกันซึ่งอาจสัมพันธ์กับยีนแล้ว ยังพบว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันอาจมีความสัมพันธ์กับฮอร์โมน โดยมีการศึกษาวิจัยพบว่า พบความแตกต่างของระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) และเอสโตรเจน (Estrogen) ในบุคคลรักเพศเดียวกันหญิง โดยบุคคลรักเพศเดียวกันหญิงที่มีลักษณะและพฤติกรรมคล้ายผู้ชายจะมีระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนสูงกว่าฮอร์โมนเอสโตรเจน ในทางกลับกัน ไม่พบความแตกต่างลักษณะนี้ในบุคคลรักเพศเดียวกันชาย (Pearcey, Docherty, & Dabbs, 1996 อ้างถึงใน Kalat, 1998) นอกจากนี้ยังมีผู้ทำการศึกษาทดลองผลกระทบของระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนในสัตว์ทดลองเพศผู้ พบว่าหากมีฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนในระดับต่ำมากในช่วงต้นของชีวิต เมื่อถึงวัยเจริญพันธุ์มีแนวโน้มในการชอบสัตว์เพศผู้เหมือนกัน (Adkins-Regan, 1988 อ้างถึงใน Kalat, 1998) ส่วนด้านที่เกี่ยวข้องกับสมอง พบการศึกษาของ LeVay (1991) ซึ่งศึกษาสมองชายรักเพศเดียวกันที่เสียชีวิตแล้ว พบว่าโครงสร้างของไฮโปทาลามิกนิวเคลียส (Hypothalamic nucleus) มีขนาดเล็กกว่าเมื่อเทียบกับชายรักต่างเพศและมีขนาดใหญ่กว่าเมื่อเทียบกับหญิงรักต่างเพศ (PineI, 2006)

อย่างไรก็ตาม หลักฐานจากงานวิจัยต่างๆ ที่ใช้ในการสนับสนุนเหตุผลทาง Biopsychology ยังไม่สามารถยืนยันได้อย่างแน่ชัดว่าการเกิดพฤติกรรมทางเพศ มีสาเหตุมาจากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นเพียงข้อสันนิษฐานที่มีแนวโน้มของการเกิดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเท่านั้น

2. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม แบ่งได้เป็น 2 ด้านย่อย ได้แก่

ด้านครอบครัว เกิดจากการที่ตัวเด็กไม่สามารถเลียนแบบลักษณะและบทบาททางเพศของพ่อแม่ เนื่องจากความสัมพันธ์ที่ไม่ดีของพ่อแม่ เช่น ครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน และลูกสาวคนโตจำเป็นต้องทำหน้าที่ในการเป็นผู้นำครอบครัวแทนผู้เป็นพ่อ จึงทำให้คนรับเอาความคิดและความเชื่อที่ว่าตนต้องเป็นผู้ดูแลและปกป้องครอบครัวมาเป็นของตนเอง และเกิดการแผ่ขยายไปถึงบุคคลอื่น ทั้งยังมองว่าตนมีบทบาททางเพศเป็นชายจึงทำให้ตนมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันในเวลาต่อมา (มัทนา เสดมย์, 2539) ความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งซึ่งมีสาเหตุมาจากครอบครัวคือ การที่พ่อแม่เลี้ยงลูกอย่างไม่เหมาะสมกับเพศของลูก เช่น ในงานศึกษาวิจัยของธรรณิกานต์ สุญสินภัย (2546) ซึ่งผู้ที่ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งเปิดเผยว่า พ่อของตนคาดหวังที่จะได้ลูกชายมาก แต่กลับได้ลูกสาวซึ่งก็คือตนเอง จึงเลี้ยงดูตนในลักษณะของผู้ชาย

ด้านสังคม อาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรง เช่น ในงานศึกษาวิจัยของธรรณิกานต์ สุญสินภัย (2546) พบว่าจากการสัมภาษณ์ของตนพบว่า มีตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันบางรายที่ยอมรับว่าตนสนใจบุคคลเพศเดียวกัน โดยมีสาเหตุมาจากการผิดหวังจากคนที่ตนรักซึ่งเป็นเพศชาย ส่วนในบางรายยอมรับว่าการอยู่ในโรงเรียนสตรีล้วนหรือการมีเพื่อนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันส่งผลให้ตนยอมรับและมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน

จากงานศึกษาวิจัยของธรรณิกานต์ สุญสินภัย (2546) ซึ่งศึกษาในเรื่องปัจจัยที่ทำให้ผู้หญิงเป็นหญิงรักหญิงในกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยที่ธรรณิกานต์ให้ความสำคัญเป็นปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม เช่น เพื่อน โรงเรียน ครอบครัว ซึ่งผลที่ได้สนับสนุนแนวคิดดังกล่าว

จากทั้ง 2 สาเหตุหลักดังกล่าว ยังไม่มีผู้ใดสามารถยืนยันได้อย่างแน่ชัดว่าจริงๆ แล้วพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นเพราะสาเหตุใดเป็นสาเหตุหลัก บอกได้เพียงว่ามีทั้ง 2 สาเหตุนี้ทำให้เกิดผลร่วมกัน

ทฤษฎีที่อธิบายถึงบุคลิกภาพเพศเดียวกันมีดังนี้

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) ของ Sigmund Freud

Freud (ลักษณะ สรีรวิวัฒน์, 2545; Ruse, 1988; Cloninger, 2000) มีความเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับความเป็นบุคลิกภาพสองเพศ โดยพฤติกรรมรักสองเพศดังกล่าวจะพัฒนาเป็นพฤติกรรมรักต่างเพศตามพัฒนาการปกติของมนุษย์ซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงวัยเด็ก ซึ่ง Freud ได้แบ่งขั้นพัฒนาการออกตาม Libido ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละช่วงชีวิตออกเป็น 5 ขั้นดังนี้

1. *Oral Stage* ในขั้นนี้บริเวณแห่งความพึงพอใจจะอยู่บริเวณปาก เนื่องจากกิจกรรมที่สำคัญของเด็กวัยนี้คือ การกิน ผู้ที่เด็กผูกพันคือ แม่ของเด็ก เพราะแม่ในขั้นนี้เปรียบเสมือนผู้ให้ชีวิตผ่านทางกรให้อาหารซึ่งก็คือการให้นมหรือการดูดนมตนเอง (Life-giving Breast)
2. *Anal Stage* บริเวณแห่งความพึงพอใจในช่วงนี้อยู่ที่บริเวณทวารหนัก ซึ่งเห็นได้จากกิจกรรมที่สำคัญของเด็กในช่วงนี้คือ การขับถ่าย เพราะเด็กจะรับรู้ว่าคุณมีความสามารถในการบังคับสิ่งต่างๆ ได้ เช่น การขับถ่าย
3. *Phallic Stage* ความสนใจของเด็กเปลี่ยนจากทวารหนักมาอยู่ที่อวัยวะเพศ บริเวณแห่งความพึงพอใจจึงเปลี่ยนมาอยู่ที่อวัยวะเพศ เด็กผู้ชายในขั้นนี้เริ่มตระหนักว่าอวัยวะเพศของตนกับเด็กผู้หญิงมีความแตกต่างกัน ความสนใจของเด็กผู้ชายในช่วงนี้จึงย้อนกลับมาที่แม่ของตนอีกครั้ง เนื่องจากเด็กจะให้ความสนใจกับคนที่มียวัยวะเพศแตกต่างจากตน ซึ่งก็คือแม่นั่นเอง เด็กผู้ชายในขั้นนี้จะสนใจแม่ในเชิงชู้สาว และเห็นพ่อของตนเป็นศัตรู จึงทำให้เกิดเป็นปมซึ่งมีชื่อเรียกว่า ปม Oedipus Complex แต่เนื่องจากตนตระหนักดีว่าพ่อก็มีอำนาจเหนือกว่าทำให้ตนไม่สามารถเอาชนะพ่อได้ และเด็กยังเชื่อว่าหากพ่อของตนรู้ถึงความปรารถนาของตนที่มีต่อแม่ ตนก็จะถูกลงโทษโดยการตัดอวัยวะเพศ (Castration) ซึ่งการลงโทษโดยการตัดอวัยวะเพศนี้นำมาซึ่งความวิตกกังวลที่เรียกว่า Castration Anxiety ดังนั้นเด็กจึงเปลี่ยนความคิดที่จะเป็นศัตรูกับพ่อให้เป็นความชอบเลียนแบบพ่อของตนเองแทน ทำให้เกิดการเลียนแบบเอกลักษณ์ทางเพศทัศนคติ ความเชื่อต่างๆ ในภายหลัง

ส่วนในเด็กผู้หญิงนั้น Freud เชื่อว่า เด็กผู้หญิงในวัยนี้จะเกิด Electra Complex กล่าวคือ เด็กผู้หญิงในวัยนี้เชื่อว่าเดิมตนเคยมีอวัยวะเพศเช่นเดียวกับเด็กผู้ชายแต่ถูกตัดทิ้ง เพราะแม่ไม่สามารถปกป้องตนไว้ได้ จึงมุ่งความโกรธไปที่แม่ของตน และเปลี่ยนความรักที่มีต่อแม่ไปที่พ่อ ทั้งนี้ความเชื่อของเด็กผู้หญิงในการที่ตนถูกตัดอวัยวะเพศนั้นแสดงออกได้ใน 3 ลักษณะคือ เกิดความผิดปกติทางจิตเกี่ยวกับเพศ (Sexual inhibition or neurosis) ปมบทบาททางเพศชาย (A masculinity complex) คือ การมุ่งมั่นเพื่อที่จะบรรลุในสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับบทบาททางเพศหญิง และการมี

บทบาททางเพศหญิงตามปกติ (Normal femininity) เช่น การยอมรับในบทบาทการเป็นภรรยาและแม่

4. *Latency stage* เป็นระยะก่อนถึงวัยรุ่น ซึ่งความรู้สึกลทางเพศได้ลดความสำคัญลง ความสนใจทางเพศไม่ปรากฏออกมาอย่างชัดเจน
5. *Genital Stage* เป็นขั้นที่เด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กที่มีพัฒนาการตามปกติตามความคิดของ Freud คือ เด็กที่สามารถแก้ปม Oedipus Complex หรือปม Electra Complex ในขั้น Phallic Stage ได้และมุ่งความสนใจทางเพศไปยังบุคคลที่มีเพศตรงข้ามกันตน

ตามความเชื่อของ Freud เด็กที่เติบโตและมีความสนใจทางเพศในลักษณะใดก็ตาม จะมีผลมาจากการย่ำอยู่กับที่ (Fixation) ในขั้น Phallic Stage ซึ่ง Freud เชื่อว่าการที่เด็กไม่สามารถข้ามขั้นพัฒนาการนี้ได้จะมีผลในด้านการสร้างรูปแบบของมโนธรรมในจิต (Superego) เอกลักษณ์ของบทบาททางเพศ (Sex Role Identity) และเรื่องเกี่ยวกับเพศ (Sexuality) กล่าวคือ การที่เด็กสามารถเลียนแบบเอกลักษณ์ทางเพศจากพ่อแม่เพศเดียวกับตนได้ จะมีผลทำให้เด็กเป็นบุคคลรักต่างเพศเมื่อโตขึ้น แต่หากเด็กไม่สามารถแก้ปมความขัดแย้งในขั้น Phallic Stage ได้อาจจะทำให้เด็กเติบโตมาเป็นบุคคลรักต่างเพศได้

ตามทฤษฎีของ Freud เป็นที่เชื่อกันว่าการมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติทางจิตอย่างหนึ่ง และ ในอดีต American Psychiatric Association ได้เคยระบุพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไว้ในหนังสือ DSM-II ว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติทางจิตชนิดหนึ่ง แต่ต่อมาในปี 1973 American Psychiatric Association ได้เสนอให้ยุติการเรียกพฤติกรรมรักเพศเดียวกันว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความผิดปกติทางจิตและ American Psychological Association ในปี 1975 ได้ยุติการเรียกพฤติกรรมรักเพศเดียวกันว่าเป็นความผิดปกติทางจิตเช่นกัน หากแต่เป็นสิ่งปกติและไม่เกี่ยวข้องกับการเสียสุขภาพแต่อย่างใด (APA, 2007) แต่เป็นการแสดงออกถึงรสนิยมทางเพศ ส่วนจะเป็นการเสียสุขภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตัวของบุคคลรักเพศเดียวกัน และสังคมที่บุคคลรักเพศเดียวกันอาศัยอยู่ ส่วนการบำบัดรักษานั้นจะรักษาเฉพาะกับบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีความขัดแย้งในจิตใจ โดยมุ่งเน้นไปที่การบำบัดรักษาทางครอบครัวมกกว่าการรักษาที่ตัวบุคคลรักเพศเดียวกัน เพื่อให้บุคคลรักเพศเดียวกันอยู่ในสังคมได้โดยไม่มีความขัดแย้งในตัวเอง เพราะว่ปัญหาที่แท้จริงนั้น ไม่ได้อยู่ที่การเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน แต่เป็นเพราะการที่บุคคลรักเพศเดียวกันได้รับผลสะท้อนกลับทางลบที่มาจากสังคม อย่างไรก็ตาม ยังมีบุคคลรักเพศเดียวกันบางกลุ่มที่ต้องการจะกลับไปมีเพศตามเดิมของตน จึงมีการรักษาในแบบที่เรียกว่า “Conversion therapy or sexual reorientation therapy” ซึ่งวิธีการนี้พบว่าบุคคลรักเพศเดียวกันหายจากการมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันได้เพียง 11% และพบเพียง 4% ที่หายขาดจากพฤติกรรมนี้ (Crooks et al., 2005)

นอกจากนี้ผลกระทบจากการที่พฤติกรรมรักเพศเดียวกันได้ถูกระบุไว้ในอดีตว่าเป็นความผิดปกติทางจิตอย่างหนึ่งยังคงมีผลต่อเนื่องทางลบมาจนถึงปัจจุบันคือ ทำให้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันถูกกีดกัน ไม่ได้รับการยอมรับ และสังคมเกิดอคติต่อกับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยมีงานศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอคติที่มีต่อกกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันที่เป็นวัยรุ่นว่า มีปัจจัยร่วมที่ส่งผลที่ทำให้เกิดอคติต่อกกลุ่มรักเพศเดียวกันทั้งชายและหญิงด้วยกันหลายประการ เช่น บุคลิกภาพด้านอำนาจนิยม การมีตัวแบบในสังคมที่เป็นบุคคลรักเพศเดียวกันเดียวกัน เพศหญิง การมีตัวแบบในครอบครัวและบทบาททางเพศหญิง เป็นต้น (อดิศร ทองรักษั, 2550) จนไม่สามารถเปิดเผยสถานภาพที่แท้จริงของตนสู่สังคมได้ ทำให้เกิดสังคมของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันขึ้น ซึ่งจะได้อกล่าวต่อไปในภายหลัง

นอกจากปัญหาการไม่ได้รับการยอมรับในสังคมแล้ว ยังมีผู้ศึกษาต่อไปอีกว่า แม้แต่ตัวบุคคลรักเพศเดียวกันเองบางคนก็ยังไม่สามารถยอมรับตัวเองได้ หากพฤติกรรมที่เขาเป็นเหล่านั้นขัดกับสิ่งที่เขาเชื่อหรือนับถือ เช่น ศาสนา ซึ่งสนับสนุนโดยงานวิจัยของ Yarhouse , & Tan (2005) กล่าวไว้ว่า แม้แต่ตัวบุคคลรักเพศเดียวกันเองก็ยังไม่สามารถยอมรับได้ว่าตนเองเป็น lesbian หรือ gay ได้ เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับศาสนาของบุคคลรักเพศเดียวกัน

จนกระทั่งในระยะหลังในประเทศต่างๆ เริ่มมีการเรียกร้องสิทธิต่างๆ ของบุคคลรักเพศเดียวกันมากขึ้นทำให้สถานภาพของบุคคลรักเพศเดียวกันได้รับการยอมรับและเปิดเผยมากขึ้น ดังจะพบได้จากคำบอกเล่าบุคคลรักเพศเดียวกันหญิงคนหนึ่งซึ่งกล่าวไว้ว่า

“ฉันรู้สึกว่ lesbian ในสมัยนี้ต่างกับ lesbian ในสมัยก่อน เพราะในอดีตไม่เคยมีใครพูดถึงเรื่องรักเพศเดียวกันเลย ในสมัยก่อนที่ฉันคบผู้ชายก็เพราะว่าเพื่อนๆ เขาทำกัน จนกระทั่งฉันมีประสบการณ์รักเพศเดียวกันเป็นครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 30 ต้นๆ โดยฉันไม่รู้ว่ฉันเป็น lesbian กระทั่งผ่านไปแล้วหลายปี ฉันจึงค้นพบว่าตนเองเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ซึ่งแตกต่างจาก lesbian ในสมัยนี้ที่จะได้รับข่าวสาร ทำให้พวกเขาเข้าใจและยอมรับสถานภาพตนเองได้เร็วกว่า” (Crooks et al., 2005)

และมีงานวิจัยที่ยืนยันว่ ในปัจจุบันการยอมรับตนเองของบุคคลรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นเร็วกว่ในอดีต เช่น จากการวิจัยของ Parks ในปี 1999 พบว่การตระหนักรู้ตนเอง (self-awareness) ของหญิงรักเพศเดียวกันในอดีตล่าช้ากว่ปัจจุบันถึง 4.2 ปี และการยอมรับหรือเรียกตนเองว่ lesbian นั้นก็ล่าช้ากว่ปัจจุบันถึง 11.6 ปี (Crooks et al., 2005) นอกจากนี้ยังมีการยอมรับบุคคลรักเพศเดียวกันในหลายๆ ประเทศโดยมีการออกกฎหมายเฉพาะสำหรับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยจะเห็นได้ใน 14 ประเทศ คือ แคนาดา เดนมาร์ก ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส ไอส์แลนด์ ไอร์แลนด์ อิสราเอล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ สโลวีเนีย แอฟริกาใต้ สเปน สวีเดน (SIECUS Report, 1999)

และในบางประเทศนั้น ได้ยินยอมให้มีการจดทะเบียนแต่งงานให้กับบุคคลรักเพศเดียวกัน จนไปถึงยินยอมให้มีการขออุปการะบุตรบุญธรรมได้ แต่สิ่งที่กล่าวมาแล้วเป็นเพียงสิทธิบางอย่างที่เกิดขึ้นเท่านั้น ในความเป็นจริงแล้วยังมีคนในสังคมอีกจำนวนมากที่ไม่ให้การยอมรับ แม้แต่บุคคลที่อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ที่ควรจะเป็นกลางในเรื่องดังกล่าวก็ยังพบว่ามียุทธคดีต่อบุคคลรักเพศเดียวกัน ตัวอย่างเช่น งานวิจัยที่ทำการศึกษาคดีต่อบุคคลรักเพศเดียวกันของนักจิตวิทยาในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ผลออกมาว่า มีนักจิตวิทยาจำนวนหนึ่งมียุทธคดีต่อบุคคลรักเพศเดียวกันที่ตนกำลังบำบัดรักษา แต่เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่ามียุทธคดีน้อยกว่าในอคิต (Kilgore et al., 2005) นอกจากนี้ยังพบว่าครอบครัวให้การสนับสนุนทางสังคม (social support) แก่ลูกที่ใช้ชีวิตคู่กับบุคคลรักเพศเดียวกันน้อยกว่าลูกที่ใช้ชีวิตคู่กับบุคคลรักต่างเพศ อีกทั้งยังพบว่าบุคคลรักเพศเดียวกันยังได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวน้อยกว่าจากเพื่อนอีกด้วย (Kurdek, 1988)

ตามที่ได้กล่าวไปแล้วว่า บุคคลรักเพศเดียวกันใช้ชีวิตอยู่ทั่วไปในทุกชนชั้นของสังคม และพบได้ในสาขาอาชีพต่างๆ โดยบุคคลกลุ่มนี้มารวมกลุ่มกันด้วยเหตุผลหลักคือ ต้องการคนที่มีความปรารถนาหรือมีรสนิยมคล้ายกัน นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลกลุ่มนี้มักมีประสบการณ์ในด้านการถูกกีดกัน กีดกันจากสังคมเหมือนกัน (Crooks et al., 2005) ดังนั้นทางออกที่เห็นได้ชัดเมื่อสังคมไม่ให้การยอมรับคือ บุคคลรักเพศเดียวกันจะไปรวมกลุ่มในสังคมของตนเอง การเข้าร่วมกลุ่มสังคมรักเพศเดียวกันทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันรู้สึกมีความสุข เนื่องจากได้แสดงออกถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตน ไม่ต้องคอยปกปิดใคร ทั้งยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและร่วมกันแก้ปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน (อันธิกา แจกเกอลิน ไคลน์, 2548) สังคมรักเพศเดียวกันที่เปิดกว้างและเห็นได้ชัดสำหรับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันคือ การเล่น internet กับกลุ่มรักเพศเดียวกันด้วยกัน (Rodriguez, 2000) หรือมีการจัดตั้งเป็นกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันขึ้น สำหรับในประเทศไทยได้มีการก่อตั้งชมรมหญิงรักเพศเดียวกันหรือชมรมหญิงรักหญิงมานานกว่า 20 ปี ภายใต้อัฒิ์ที่เรียกตัวเองว่า กลุ่มอัญจารี โดยจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 2529 และได้เปิดเผยต่อสาธารณชนหลังจากมีการจัดตั้งกลุ่มมาแล้วหลายปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการให้สังคมเกิดความเข้าใจในกลุ่มหญิงรักหญิงมากขึ้น จนในภายหลังได้มีผู้จัดตั้งเว็บไซต์เพิ่มเติมสำหรับกลุ่มหญิงรักหญิง โดยได้รับความคิดมาจากเว็บไซต์ของกลุ่มชายรักชาย โดยวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งเว็บไซต์ในระยะแรกนั้น เพื่อจะรวมกลุ่มกันเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อคุยกันประสากลุ่มหญิงรักหญิง แต่เมื่อมีผู้ให้ความสนใจเข้ามาใช้เว็บไซต์เป็นจำนวนมากขึ้น จนเพิ่มขึ้นเท่าตัวในทุกๆ ปี จึงทำให้มีวงสังคมกว้างขึ้น มีการจัดกิจกรรมร่วมกัน เช่น การมีปาร์ตี้หญิงรักหญิงโดยการปิดผับและผู้เข้าร่วมกิจกรรมในผับจะเป็นผู้หญิงเท่านั้น โดยในช่วงเริ่มต้นจะมีการจัดปาร์ตี้เพียงเดือนละครั้งและมีผู้เข้าร่วมประมาณ 700-1000 คนต่อครั้ง หลังจากได้รับความนิยมการจัดปาร์ตี้จึงเพิ่มขึ้นเป็น 2 อาทิตย์ครั้ง และอาทิตย์ละครั้งตามลำดับ โดยผู้ที่เข้าร่วมนั้นมีประมาณ 500-600 คนต่อครั้ง ส่วนผู้ที่เข้ามาเล่นในเว็บไซต์มีใน

ทุกสาขาอาชีพ และถือได้ว่าเป็นเว็บไซต์ยอดฮิตของกลุ่มคนรุ่นใหม่ โดยกลุ่มอายุที่มีมากที่สุดคือ 23-27 ปี ซึ่งจะเป็นกลุ่มบุคคลที่เปิดเผยตัวเองมาก ในขณะที่กลุ่มคนอายุ 30 ปีขึ้นไปจะค่อนข้างไม่เปิดเผยตัว (ภัทรพรรณ ขุนทอง, 2547) ทั้งนี้จากการสำรวจเว็บไซต์เพิ่มเติมโดยผู้วิจัยเองในเดือน กรกฎาคม 2550 พบว่า เว็บไซต์ดังกล่าวได้มีการจัดทำเป็นหน้าภาษาอังกฤษเพิ่มเติมขึ้นเพื่อรองรับกลุ่มรักเพศเดียวกันต่างชาติที่เข้ามาเยี่ยมชมอีกด้วย

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นจะพบว่าบุคคลรักเพศเดียวกันมีมานับตั้งแต่อดีต และพบได้มากขึ้นในปัจจุบัน โดยได้รับการยอมรับจาก American Psychiatric Association และ American Psychological Association ว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่ใช่พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทางจิต เป็นเพียงรสนิยมความสนใจทางเพศที่แตกต่างออกไป และสิ่งที่ทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันมีแนวโน้มในการประสบปัญหาทางจิตต่างๆ เช่น ความซึมเศร้า ความวิตกกังวล มีสาเหตุมาจากบุคคลในสังคมที่บุคคลรักเพศเดียวกันอาศัยอยู่ และวิธีการที่บุคคลรักเพศเดียวกันใช้เพื่อลดความไม่สบายใจและสร้างความสุขให้กับตนเองทางหนึ่งนั่นก็คือ การมีสังคมรักเพศเดียวกันของตนเอง เพราะบุคคลรักเพศเดียวกันสามารถแสดงออกถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ตนมี รวมไปถึงการที่บุคคลรักเพศเดียวกันสามารถเล่าหรือปรึกษาปัญหาต่างๆ ที่ตนประสบมากับผู้อื่น

จากการทบทวนวรรณกรรมทำให้ผู้วิจัยพบว่า ขั้นตอนการที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่งของบุคคลรักเพศเดียวกันคือ การเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนซึ่ง Martin (1991) กล่าวว่าไว้ว่า กระบวนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Coming-out Process) เป็นกระบวนการที่สำคัญมากซึ่งอาจต้องใช้เวลาหลายปีในการก้าวผ่านทุกๆ ขั้น (Martin, 1991) และถือได้ว่าเป็นกระบวนการที่จำเป็นและให้ผลในทางบวกสำหรับกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันจำนวนมาก ทั้งหญิงและชายที่สามารถก้าวผ่านกระบวนการดังกล่าวได้ (“Coming Out”, n.d.(a)) เพราะกระบวนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันนี้ไม่เพียงเป็นการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อบุคคลอื่นในสังคม เช่น พ่อแม่ เพื่อน เพื่อนร่วมงาน แต่ยังหมายความถึงการยอมรับตนเองในฐานะบุคคลรักเพศเดียวกันด้วย รวมไปถึงการแสดงออกถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนได้อย่างเปิดเผย (Crooks et al., 2005; “Coming Out”, n.d.(b))

กล่าวโดยสรุปแล้วกระบวนการออกมาเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน (Coming-out Process) หมายถึง กระบวนการสำหรับบุคคลรักเพศเดียวกันที่สามารถยอมรับตัวเองและออกมาเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนต่อบุคคลในสังคม รวมถึงการใช้ชีวิตในฐานะบุคคลรักเพศเดียวกันได้อย่างเปิดเผย

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลนั้น ผู้วิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญด้านกระบวนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันหลายท่านได้พูดถึงขั้นตอนของกระบวนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน และแบ่งออกได้เป็นหลายรูปแบบ โดยใช้พื้นฐานในการแบ่งขั้นตอนแตกต่างกันออกไป

1. รูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามการสร้างเอกลักษณ์ทางเพศ (*Sexual Identity Formation* หรือ *SIF*) ของ *Vivienne Cass (1979)* ได้กล่าวถึงรูปแบบว่ามี 6 ขั้นตอนซึ่งแต่ละขั้นตอนมีความเชื่อมโยงกัน ดังนี้

- I. *ความสับสนทางเอกลักษณ์ (Identity Confusion)*

เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มตระหนักถึงความรู้สึกและพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ตนมี ทำให้เกิดความสับสนและรู้สึกว่าตนมีความผิดปกติด้านรสนิยมทางเพศ ที่ให้ความสนใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน และความสับสนเหล่านี้นำมาซึ่งความอยุ่ ความกังวล การปฏิเสธความจริง เป็นต้น บุคคลที่อยู่ในขั้นนี้มักจะปกปิดสถานภาพของตนต่อบุคคลอื่น และคำถามที่มักพบบ่อยคือ “ฉันคือใคร” หรือ “ฉันเป็นอะไร”

- II. *การเปรียบเทียบทางเอกลักษณ์ (Identity Comparison)*

ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันยังมีความสับสนกับสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนเอง เนื่องจากพบความแตกต่างด้านความสนใจทางเพศของตนกับบุคคลอื่น ดังนั้น การแสดงออกอาจทำโดยการตีตัวออกห่างจากบุคคลในครอบครัว เพื่อนหรือสังคมของบุคคลรักต่างเพศ ในขณะที่เดียวกันบุคคลรักเพศเดียวกันยังไม่สามารถรวมกลุ่มกับบุคคลรักเพศเดียวกันด้วยกันได้ ในขั้นนี้จะมีการหลอกตัวเอง เช่น มองว่าตนอาจจะเป็นรักเพศเดียวกันเพียงชั่วคราว หรือพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนไม่เหมือนบุคคลรักเพศเดียวกันอื่น และในบางครั้งอาจใช้หลีกเลี่ยงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นรักเพศเดียวกัน เช่น การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนเองให้เป็นพฤติกรรมรักต่างเพศ ในขั้นนี้มักมีคำถามหรือประโยคที่มักพบบ่อยๆ คือ “หรือฉันจะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันก็ได้” หรือ “ฉันอาจจะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน”

- III. *ความอดทนต่อเอกลักษณ์ (Identity Tolerance)*

สำหรับขั้นนี้ บุคคลรักเพศเดียวกันสามารถยอมรับสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนได้มากขึ้น แต่ยังไม่สามารถที่จะยอมรับได้ทั้งหมดว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน เพียงแต่รับรู้ว่าความรู้สึกและพฤติกรรมทางเพศที่ตนมีไม่ใช่ความรู้สึกและพฤติกรรมของบุคคลรักต่างเพศ จากนั้นจึงเริ่มมีการติดต่อกับบุคคลรักเพศเดียวกันด้วยกัน ถ้าหากบุคคลรักเพศเดียวกันสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักเพศเดียวกันคนอื่นในทางที่ดีย่อมมีความเป็นไปได้ที่จะสามารถพัฒนาเอกลักษณ์รักเพศเดียวกันของตนได้ แต่หากการปฏิสัมพันธ์เป็นไปในทางลบ บุคคลรักเพศเดียวกันอาจพยายามยับยั้งพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าบุคคลรักเพศเดียวกันในขั้นนี้จะเริ่มยอมรับในความเป็นรักเพศเดียวกันของตนได้ แต่ยังมีแนวโน้มที่จะปกปิดสถานภาพมากกว่าที่จะเปิดเผย ประโยคที่มักพบบ่อยในขั้นนี้คือ “ฉันคงจะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน”

IV. การยอมรับในเอกลักษณ์ (Identity Acceptance)

จากการที่บุคคลรักเพศเดียวกันมีการติดต่อกับบุคคลรักเพศเดียวกันอื่นๆ เพิ่มขึ้น จะทำให้มีมุมมองหรือเจตคติต่อสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันในทางที่ดีขึ้นและสามารถยอมรับเอกลักษณ์รักเพศเดียวกันของตนได้ แต่ในระบายนีบุคคลรักเพศเดียวกันยังคงหลีกเลี่ยงต่อการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อกลุ่มบุคคลรักต่างเพศ แต่มีความเป็นไปได้เช่นกันที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อเพื่อนหรือครอบครัวที่ตนไว้วางใจและรับรู้ว่ามีผลสำคัญกับตนมาก

V. ความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ (Identity Pride)

เมื่อเข้าสู่ขั้นนี้ บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีแนวความคิดและมุมมองเกี่ยวกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนเองในทางบวก และตระหนักว่าสังคมไม่ยอมรับหรือปฏิเสธการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน จึงมุ่งความโกรธไปยังบุคคลรักต่างเพศ มีการต่อต้านกลุ่มบุคคลรักต่างเพศและมองกิจกรรมของบุคคลรักต่างเพศไปในทางลบ เช่น การแต่งงาน การแบ่งบทบาททางเพศ และสิ่งที่เห็นได้จากบุคคลรักเพศเดียวกันในขั้นนี้คือ การที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะเปิดเผยตนเองกับบุคคลอื่นมากขึ้นเรื่อยๆ และมีการสร้างวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มรักเพศเดียวกันของตน

VI. การสังเคราะห์เอกลักษณ์ (Identity Synthesis)

ในขั้นสุดท้ายนี้ การแบ่งแยกระหว่างกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันและรักต่างเพศจะน้อยลง เนื่องจากบุคคลรักเพศเดียวกันรับรู้ว่ามีบุคคลรักต่างเพศบางคนที่ทำให้การสนับสนุนบุคคลรักเพศเดียวกันและสามารถให้ความเชื่อถือและไว้วางใจได้ อย่างไรก็ตามบุคคลรักเพศเดียวกันยังคงมีความโกรธและต่อต้านกลุ่มบุคคลรักต่างเพศที่ไม่ยอมรับและสนับสนุนบุคคลรักเพศเดียวกันอยู่บ้าง แต่นับว่าน้อยลงเมื่อเปรียบเทียบกับ การต่อต้านที่เกิดขึ้นในขั้น ความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ (Identity Pride) นอกจากนี้ยังมีการรวมตนเองเข้ากับสังคมรอบข้างทั้งสังคมรักเพศเดียวกันและสังคมรักต่างเพศ จากการรวมตนเองกับสังคมรอบข้างซึ่งเป็นการหล่อหลอมโครงสร้างทางบุคลิกภาพที่สมบูรณ์ของบุคคลรักเพศเดียวกัน

ตามแนวคิดของ Cass (1979) เกี่ยวกับกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามลักษณะเอกลักษณ์ (Identity) ของบุคคลซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ขั้นสามารถสรุปได้ว่า บุคคลรักเพศเดียวกันจะเริ่มรับรู้ว่าคุณมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันจากความสับสนเกี่ยวกับความสนใจทางเพศของตนเองซึ่งแตกต่างจากบุคคลอื่น จากนั้นบุคคลรักเพศเดียวกันจึงเริ่มเปรียบเทียบความสนใจทางเพศของตนกับบุคคลรักเพศเดียวกันอื่นๆ หรือกับบุคคลรักต่างเพศ แต่เนื่องจากบุคคลรักเพศเดียวกันยังไม่สามารถยอมรับในความสนใจทางเพศที่มีความแตกต่างและไม่เป็นที่ยอมรับทาง

สังคมได้ จึงพยายามปฏิเสธหรือปลีกตัวออกจากสังคม จากนั้นเมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มยอมรับพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนเองได้ ก็จะเริ่มเปิดตนเองสู่สังคมรักเพศเดียวกัน และหากการเปิดตนเองต่อสังคมรักเพศเดียวกันเป็นไปได้ในทางที่ดี จะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันยอมรับสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนเองได้ในเวลาต่อมา จากการยอมรับในสถานภาพรักเพศเดียวกันของบุคคลรักเพศเดียวกันและการรวมตนเองเข้ากับกลุ่มสังคมรักเพศเดียวกันทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเกิดการต่อต้านบุคคลรักต่างเพศเนื่องจากการรับรู้ถึงอคติและการที่ตนไม่ได้รับการยอมรับในสังคม แต่หลังจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรักต่างเพศในสังคมทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันตระหนักว่าความจริงแล้วบุคคลรักต่างเพศไม่ได้มีอคติต่อบุคคลรักเพศเดียวกันไปทั้งหมด จึงทำให้เกิดการสังเคราะห์หรือรวมตนเองเข้ากับสังคมรักต่างเพศ

2. รูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามลักษณะความสัมพันธ์ในรูปแบบความรักใคร่ (Romantic Attachments) ของ Eli Coleman (1982) แบ่งออกได้เป็น 5 ชั้น ดังนี้

I. ชั้นก่อนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Pre-coming out)

ในชั้นนี้เป็นชั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มสงสัยในเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) และความสนใจทางเพศของตน (Sexual Orientation) ที่แตกต่างไปจากคนอื่น ดังนั้นในชั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจึงเริ่มทำการค้นหาตนเอง โดยเปิดรับข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรักเพศเดียวกัน ซึ่งชั้นนี้มีโอกาสที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะไม่ยอมรับตนเอง และพยายามปฏิเสธสิ่งต่างๆ ที่ตนรับรู้ได้ ซึ่งถ้าอธิบายตามหลักทฤษฎีของ Freud ที่เกี่ยวกับกลไกการป้องกันตัว (Defense Mechanism) นั่นก็คือ การที่บุคคลไม่ยอมรับในเพศของตนทำให้เกิดการปฏิเสธว่าไม่เป็นความจริง (Denial) การเก็บกดหรือเก็บซ่อน (Repression) โดยแสดงออกในการปฏิเสธตนเอง หรือเก็บกดไว้แล้วแสดงออกว่าตนชอบเพศตรงข้ามโดยการคบหาหรือมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม หรือแม้กระทั่งการแสดงความรังเกียจหรือกลัวบุคคลรักเพศเดียวกัน (homophobia) ทั้งนี้เป็นเพราะบุคคลเกิดความขัดแย้ง (Conflict) เนื่องมาจากการค้นพบว่าตนเองมีพฤติกรรมขัดต่อขนบธรรมเนียม ความเชื่อ หรือค่านิยมทางสังคมที่ตนอยู่ เป็นต้น

II. การเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Coming out)

ชั้นต่อมา จะเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้นสามารถยอมรับในสถานภาพทางเพศของตนได้เสียก่อน กล่าวคือ บุคคลรักเพศเดียวกันนั้นๆ รับรู้เข้าใจ และยอมรับว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันและมีความชอบในบุคคลที่มีเพศเดียวกับตนเมื่อเป็นได้ดังนี้แล้ว บุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้นจะมีความต้องการที่จะบอกกับคนอื่น ๆ ถึงตัวตนของตนเอง ซึ่งสิ่งที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะต้องเผชิญคือ การได้รับการปฏิเสธ

หรือผลของการตอบรับทางลบจากบุคคลที่ตนเลือกและตัดสินใจที่จะบอก และหากได้รับการปฏิเสธหรือการตอบรับในทางลบจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ต่ำลง แต่หากเป็นไปได้ในทางกลับกันจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้บุคคลที่บุคคลรักเพศเดียวกันมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันคือเพื่อนสนิทที่พวกเขาไว้ใจ

III. การค้นหาและการทดลอง (Exploration/ Experimentation)

ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะเริ่มค้นหาทดลองในสิ่งที่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีโอกาสได้รู้จักกับบุคคลรักเพศเดียวกันด้วยกันมากขึ้น ทำให้เข้าใจตนเองและเกิดเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identity) ของตน และหากมีผลตอบรับจากสังคมในทางบวกมักมีความเป็นไปได้ที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศของตนไปในทิศทางที่ดี

IV. การสร้างความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationships)

สำหรับขั้นนี้เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มต้นมีความรัก ความสัมพันธ์กับคู่ของตนที่เป็นเพศเดียวกัน ซึ่งจะมีการคาดหวังถึงความมั่นคง มีคำมั่นสัญญาเป็นข้อตกลงในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Committed Relationship) ซึ่งไม่จำเป็นว่าการมีความรัก ความสัมพันธ์กับคู่รักในครั้งนี้จะเป็นการมีความรัก และความสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายของบุคคลรักเพศเดียวกัน

V. การบูรณาการ (Integration)

ขั้นนี้เป็นการประสานกันของเอกลักษณ์ทั้งภายนอกที่บุคคลในสังคมรับรู้ (Public) และเอกลักษณ์ภายในที่เป็นตัวเอง (Private) ของบุคคลนั้นๆ ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันจะสร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคง เชื่อสัตย์ และจริงใจต่อกันมากขึ้นกว่าในขั้นการสร้างความสัมพันธ์ครั้งแรก (First Relationships)

กระบวนการการยอมรับสถานภาพรักเพศเดียวกันตามแนวคิดของ Coleman (1982) ในขั้นแรกกล่าวไว้ว่า บุคคลรักเพศเดียวกันที่เริ่มตระหนักถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนเองจะยังไม่สามารถยอมรับ และพยายามปฏิเสธตนเองด้วยวิธีต่างๆ หรือเก็บกคความจริงที่ตนต้องเผชิญตามกลไกการป้องกันตนเองของ Freud ต่อมาเมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันได้เปิดรับข้อมูลข่าวสารของการรักเพศเดียวกันมากขึ้น จนกระทั่งสามารถยอมรับในพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตน บุคคลรักเพศเดียวกันก็จะเริ่มต้องการเปิดเผยความเป็นรักเพศเดียวกันของตนให้บุคคลรอบข้างได้รับรู้ และบุคคลที่บุคคลรักเพศเดียวกันเลือกที่จะเปิดเผยด้วยส่วนมากคือเพื่อนสนิทของตนเอง และเมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันได้ออกมาสู่สังคมมากขึ้น และสังคมให้การตอบรับในทางที่ดีก็จะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันสามารถพัฒนาเอกลักษณ์รักเพศเดียวกันไปในทางที่ดี จากนั้นบุคคลรักเพศเดียวกันจะ

พัฒนาไปในขั้นการมีคนรักซึ่งเป็นบุคคลเพศเดียวกันเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นความรักในรูปแบบที่คาดหวังถึงความมั่นคงและมีข้อตกลงเป็นสัญญาซึ่งกันและกัน กระทั่งการพัฒนาเอกลักษณ์มาถึงขั้นสุดท้าย บุคคลรักเพศเดียวกันจะมีการรวมตนเองเข้ากับสังคมและแบ่งเอกลักษณ์ของตนออกเป็นเอกลักษณ์ภายนอก (การที่สังคมรับรู้) และเอกลักษณ์ภายใน (การเป็นตนเอง) จากนั้นก็จะมีการสร้างสัมพันธ์กับคู่รักที่มั่นคง ซื่อสัตย์มากกว่าความสัมพันธ์ในครั้งแรก

3. รูปแบบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามลักษณะเอกลักษณ์ทางเพศ (Sexual Identities) โดยการรับรู้ของตนเอง (Perceptions of Self) ของ Richard R. Troiden (1989) แบ่งออกได้เป็น 4 ขั้น ดังนี้

I. ขั้นเริ่มตระหนักรู้ในเอกลักษณ์ทางเพศของตน (Sensitization)

ในขั้นแรกนี้ เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มรับรู้ถึงความผิดปกติในความสนใจทางเพศของตนเองว่า มีความแตกต่างกับความสนใจทางเพศของบุคคลอื่นในวัยเดียวกัน พร้อมกันนี้ยังเริ่มรับรู้ว่าคุณมีความสนใจในบุคคลเพศเดียวกันแต่ยังรู้สึกสับสนกับความรู้สึกที่เกิดขึ้น

II. การสับสนทางเอกลักษณ์ (Identity Confusion)

เมื่อมาถึงขั้นนี้ บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มเข้าใจและไม่แน่ใจแล้วว่า ตนนั้นอาจจะ เป็น “บุคคลรักเพศเดียวกัน” หรือไม่ และในขั้นนี้เอง ที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะเกิดปฏิกิริยาต่างๆ กับตนเอง เช่น การปฏิเสธในสิ่งที่ตนเป็น หลีกเลียงหรือหยุดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตน พยายามแยกตนออกจากสังคมหรือปฏิเสธที่จะรับรู้เรื่องราวของบุคคลเพศเดียวกัน และอาจหาทางออกโดยการคบหาบุคคลต่างเพศ หรือในบางรายอาจถึงขั้นแสดงอาการรังเกียจหรือกลัวบุคคลรักเพศเดียวกัน (homophobia)

III. การรวบรวมเอกลักษณ์ (Identity Assumption)

ในขั้นนี้บุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มยอมรับในสถานภาพของตนได้มากขึ้น และเริ่มที่จะเปิดเผยตนเองกับผู้ที่ตนสนิทสนมด้วย แต่เนื่องจากสภาพสังคมและสภาพแวดล้อมรอบตัวของบุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้น เช่น เจตคติ รวมถึงอคติจากคนในสังคม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี ที่ทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันไม่สามารถแสดงสถานภาพที่แท้จริงสู่สังคม และอาจพยายามหลีกเลียงสังคมของบุคคลรักต่างเพศอยู่

IV. การยอมรับตกลงในเอกลักษณ์ (Commitment)

ขั้นสุดท้ายนี้เป็นขั้นที่บุคคลรักเพศเดียวกันยอมรับและกล้าเผชิญกับสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนได้เต็มที่จนสามารถปรับสิ่งเหล่านั้นให้เข้ากับการดำรงชีวิตของตนในแต่ละวันได้ ทั้งนี้การจะเกิดการตกลงใจยอมรับในเอกลักษณ์แห่งตน

ซึ่งบุคคลต้องยอมรับในตนเอง โดยมีความสุขในสิ่งที่ตนเป็นควบคู่ไปกับการที่ตนสามารถมีความรักกับบุคคลเพศเดียวกันได้อย่างมีความสุข และไม่จำเป็นต้องปิดบังผู้อื่น

การแบ่งกระบวนการการยอมรับสถานภาพรักเพศเดียวกันตามแนวคิดของ Troiden (1989) สามารถสรุปได้พอสังเขปคือ ในขั้นแรกบุคคลรักเพศเดียวกันจะเริ่มพบความแตกต่างในความรู้สึกทางเพศของตนที่ไม่เหมือนผู้อื่น ต่อมาบุคคลรักเพศเดียวกันจึงเริ่มเกิดความไม่แน่ใจและสงสัยว่าตนจะเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน ทำให้ตนเองเกิดความสับสน ไม่ยอมรับตนเอง และพยายามปลีกตัวออกจากสังคมรักเพศเดียวกันหรือหันมาให้ความสนใจกับบุคคลต่างเพศ จากนั้นเมื่อเวลาผ่านไปและบุคคลรักเพศเดียวกันเริ่มยอมรับในความเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนได้มากขึ้น จึงเริ่มเปิดเผยตนเองต่อบุคคลใกล้ชิด แต่ถึงแม้จะยอมรับตนเองได้มากขึ้น บุคคลรักเพศเดียวกันก็ยังไม่สามารถเปิดเผยตนเองต่อสังคมได้ เนื่องจากบุคคลรักเพศเดียวกันยังมีความเชื่อว่าสังคมต่างเพศยังคงไม่ให้การยอมรับตนเอง จนกระทั่งบุคคลรักเพศเดียวกันยอมรับสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนทั้งต่อตนเองและต่อสังคมจึงทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้อย่างมีความสุข

เมื่อทำการเปรียบเทียบกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันตามแนวคิด Cass, Coleman และ Troiden ซึ่งใช้พื้นฐานการแบ่งขั้นตอนที่แตกต่างกัน สามารถสรุปสิ่งเหมือนกันในทุกรูปแบบได้ดังนี้

1. ก่อนการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของบุคคลรักเพศเดียวกัน จำเป็นจะต้องยอมรับตนเองในฐานะบุคคลรักเพศเดียวกันได้เสียก่อน โดยจะต้องไม่สับสนหรือปฏิเสธพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ตนมี
2. การก้าวข้ามแต่ละขั้น มีความเป็นไปได้ว่าหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมก็อาจจะกลับไปที่ยืนก่อนหน้านั้น และการก้าวผ่านขั้นของกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน คือการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลรักเพศเดียวกัน ลักษณะหนึ่ง
3. บุคคลรักเพศเดียวกันล้วนมีความต้องการเปิดเผยสถานภาพตนเองให้บุคคลรอบข้างได้รับรู้ และปรารถนาที่จะได้รับความเข้าใจและสนับสนุน โดยเฉพาะจากบุคคลใกล้ชิด
4. หากไม่สามารถเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนให้กับบุคคลรอบข้างได้ จะเกิดความเครียด หรือมีอาการซึมเศร้า วิตกกังวล และพยายามหลีกเลี่ยงความเป็นจริงและสังคม

5. โดยรวมของทุกแนวคิดแล้ว การยอมรับสถานภาพการเป็นบุคคลรักรเพศเดียวกันของตนมักจะเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่น ซึ่งในแต่ละบุคคลจะใช้เวลากับแต่ละขั้นมากน้อยแตกต่างกันออกไป

จากงานวิจัย Maguen และคณะ (2002) ที่ได้ทำการศึกษาวัยรุ่นเพื่อแบ่งขั้นการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักรเพศเดียวกันและบุคคลรักรสองเพศ (Bisexual) ตามอายุของกลุ่มเยาวชนในสหรัฐอเมริกา พบประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ ขั้นในการแบ่งขั้นการเปิดเผยสถานภาพโดยใช้อายุเป็นเกณฑ์นั้น ยังไม่สามารถระบุได้อย่างแน่ชัด แต่สิ่งที่ชัดเจนคือ บุคคลที่จะเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักรเพศเดียวกันหรือรักรสองเพศของตนเองกับผู้อื่นนั้น จะต้องผ่านขั้นการยอมรับสถานภาพรักรเพศเดียวกันของตนเองและต้องเข้าใจในความแตกต่างด้านความสนใจทางเพศ (sexual orientation) ในบุคคลอื่นเสียก่อน จึงสามารถก้าวข้ามไปในขั้นอื่นๆ ต่อไปได้ การศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกที่จะบอกสถานภาพการรักรเพศเดียวกันกับเพื่อนสนิทของตน ส่วนในการศึกษาเรื่องการเห็นคุณค่าในตัวเอง (self-esteem) ของบุคคลรักรเพศเดียวกันที่เปิดเผยสถานภาพรักรเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่ พบว่าบุคคลรักรเพศเดียวกันที่เปิดเผยสถานภาพรักรเพศเดียวกันต่อพ่อของตน จะเห็นคุณค่าในตัวเองเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าการเห็นคุณค่าในตัวเองในระดับสูงนั้นเป็นผลมาจากการเปิดเผยหรือเป็นเพราะบุคคลรักรเพศเดียวกันนั้นๆ เห็นคุณค่าในตัวเองในระดับที่สูงอยู่ก่อนแล้ว และอีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญที่พบคือ พบความสัมพันธ์ทางบวกในด้านการใช้ชีวิตที่ดีขึ้นของบุคคลรักรเพศเดียวกันกับการเปิดเผยสถานภาพรักรเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่

จากงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสื่อสารเพื่อเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักรเพศเดียวกันของตนเองต่อครอบครัวในชายรักรเพศเดียวกันของไซโย นิธิอุบัตินั้น พบว่าการสื่อสารแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คือ (ไซโย นิธิอุบัตินิ, 2546)

1. การเปิดเผยทางตรง คือ การบอกกล่าวถึงสถานภาพการเป็นบุคคลรักรเพศเดียวกันที่ตนเป็นต่อบุคคลอื่น
2. การเปิดเผยทางอ้อม คือ แสดงออกทางพฤติกรรม กิริยาท่าทาง การแต่งตัวเพื่อแสดงการเปิดเผยตนเอง

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยสถานภาพรักรเพศเดียวกันต่อครอบครัว

- **รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (Parenting Styles)**

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เป็นที่ยอมรับและใช้อ้างอิงอย่างแพร่หลายคือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ Baumrind (1978 อ้างถึงใน Gormly, 1997) ซึ่งแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 ลักษณะดังนี้ (Gormly, 1997; Parenting Style, n.d.)

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (*Authoritarian Parenting Style*) พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกในลักษณะใช้อำนาจควบคุมนี้มักมีความคาดหวังสูงต่อการให้ลูกปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ตนวางเอาไว้ โดยใช้การบังคับ จำกัดสิทธิของลูก ใช้อำนาจข่มขู่บังคับและใช้การลงโทษเพื่อให้ทำในสิ่งที่ตนเห็นสมควร พ่อแม่ในลักษณะนี้มักเป็นธุระจัดการทุกเรื่องในชีวิตลูก หรือเพิกเฉยต่อความต้องการเด็ก การสื่อสารในรูปแบบพ่อแม่-ลูก (*Parent-Child Dialogue*) จะเกิดขึ้นน้อยมาก เพราะพ่อแม่ใช้ศูนย์กลางของครอบครัว จึงทำให้ความสัมพันธ์ออกมาในลักษณะเย็นชา

เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมมักจะเติบโตขึ้นมาโดยค่อนข้างแยกตนเองเป็นอิสระ (*Independence*) ไม่ไว้วางใจใคร (*Distrustful*) ถอนตัวออกจากสังคม (*Withdrawn*) และมีความคับข้องใจ (*Discontent*)

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (*Permissive Parenting Style*) การอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบนี้พ่อแม่จะให้อิสระกับลูกเต็มที่ ไม่บังคับ และมีความคาดหวังกับเด็กน้อย เน้นการยอมรับและไม่เรียกร้อง โดยพ่อแม่จะมองว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของลูก ซึ่งต้องคอยจัดหาและสนับสนุนทุกอย่างที่ลูกต้องการ พ่อแม่ในรูปแบบนี้บางรายจะให้การปกป้องและให้ความรักกับลูกมาก ซึ่งมีผลให้เกิดความสัมพันธ์ที่อบอุ่น

เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจมักจะเติบโตขึ้นมาโดยค่อนข้างมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีการควบคุมตนเองที่ไม่ดี และขาดความใฝ่รู้

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (*Authoritative Parenting Style*) พ่อแม่ที่เลี้ยงดูในรูปแบบนี้มักมีความคาดหวังให้ลูกทำตามกฎเกณฑ์สูง แต่จะใช้เหตุผลในการอบรมเลี้ยงดู เพื่อให้ลูกมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และใช้เหตุผลเป็นตัวเสริมแรงและกำหนดกฎเกณฑ์ร่วมกัน เมื่อลูกไม่เชื่อฟังก็จะพยายามควบคุมโดยไม่ใช้การจำกัดสิทธิของเด็ก ลักษณะการสื่อสารจะออกมาในรูปแบบเปิด (*Open Dialogue*) ลักษณะนี้เป็นลักษณะที่ครอบครัวใช้เด็กเป็นศูนย์กลาง จึงทำให้เกิดความอบอุ่นและผลลัพธ์ทางบวก

เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้มักจะเติบโตขึ้นมาโดยมีความเชื่อมั่นในตนเอง (*Self-reliant*) มีการควบคุมตนเองที่ดี (*Self-controlled*) เป็นผู้ใฝ่รู้และค้นหาประสบการณ์ใหม่ๆ (*Explorative*) และมีความพึงพอใจในตนเอง (*Content*)

ทั้งนี้ ในภายหลังได้มีการเพิ่มเติมรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบที่ 4 คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เข้าพวกกับทั้ง 3 ลักษณะข้างต้นคือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยหรือทอดทิ้ง (*Uninvolved Parenting Style*) พ่อแม่ในลักษณะนี้มักมุ่งความสนใจไปที่ความสบายของตนเองเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงการเอาใจใส่ลูก ดังนั้นจึงพบว่าลูกที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้มักเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และบ่อยครั้งที่พบพฤติกรรมก้าวร้าว (*Aggressive Behavior*)

และความไม่ลงรอยกันหรือการมีความเห็นที่แตกต่างกัน (Disagreeableness) ควบคู่มาด้วย (Maccoby, & Martin, 1983 อ้างถึงใน Gormly, 1997)

จากการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 รูปแบบที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นสามารถแบ่งโดยใช้ระดับการยอมรับและการตอบสนองของพ่อแม่ที่มีต่อระดับการเรียกร้องและความคุมของลูกได้ตามแผนภูมิภาพที่ 2

		การยอมรับและการตอบสนองของพ่อแม่	
		สูง	ต่ำ
การเรียกร้องและความคุมของลูก	สูง	เอาใจใส่	ใช้อำนาจควบคุม
	ต่ำ	รักตามใจ	ปล่อยปละละเลย

แผนภูมิภาพที่ 2 การแยกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูโดยมิติของการยอมรับและการตอบสนองของพ่อแม่ และการเรียกร้องและความคุมของลูก (Shaffer, 2005)

ทั้งนี้ผู้วิจัยพบงานศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูต่อการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่โดย Willoughby, Malik, & Lindahl (2006) กล่าวว่า ครอบครัวที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative) จะยอมรับลูกที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันมากกว่าครอบครัวที่มีรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian) ส่วนการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบอื่นนั้น ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อพ่อแม่ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้กล่าวต่อไปว่า ได้พบว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันกับแม่ที่เลี้ยงดูแบบตามใจจะได้รับการยอมรับมากกว่าการเปิดเผยกับแม่ที่เลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของไซโย นิธิอุบัติ (2546) ที่ศึกษารูปแบบการสื่อสารในครอบครัว และพบว่ารูปแบบการสื่อสารของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยไซโยกล่าวไว้ในงานวิจัยว่า

“รูปแบบการสื่อสารของบุคคลในครอบครัวที่มีลักษณะเปิด (ให้อิสระเสรีกับทุกคนในครอบครัวที่จะออกความเห็นเพื่อปรับเปลี่ยนความต้องการให้ตรงกัน) และลักษณะปล่อย (ทุกคนในครอบครัวสามารถเลือกทำอะไรก็ได้ดังที่ตนเองต้องการ)”

ดังจะเห็นได้ว่ารูปแบบการสื่อสารทั้ง 2 แบบที่ไซโย นิธิอุบัติ ได้กล่าวถึงและมีส่วนทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันกับครอบครัว มีลักษณะคล้ายกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ของ Baumrind (1978) ที่ให้ลูกได้ออกความคิดเห็นและมีการใช้เหตุผลในการอบรมเลี้ยงดู งานวิจัยยังพบอีกว่าบุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านี้สามารถดำรงชีวิตได้อยู่โดยไม่มี ความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัวและสามารถดำรงความเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ (ไซโย นิธิอุบัติ, 2546)

จากการทบทวนวรรณกรรมและแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงคาดว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ น่าจะมีแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อบุคคลในครอบครัวมากกว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่ได้รับการเลี้ยงดูในรูปแบบอื่นๆ เพราะการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เด็กจะมีการสื่อสารแบบเปิดซึ่งทำให้เด็กมีความกล้าที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูยังมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อการเติบโตว่าเด็กจะเติบโตขึ้นมาในลักษณะใด

- **บุคลิกภาพ (Personality)**

บุคลิกภาพถือได้ว่าเป็นตัวแปรหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อในด้านต่างๆ เช่น การเรียน การทำงาน การอยู่ร่วมกับผู้อื่น กล่าวคือ บุคคลที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกันย่อมตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ ในรูปแบบที่แตกต่างกัน

จากการทบทวนวรรณกรรมในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพซึ่งส่งผลต่อการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว และถึงแม้จะไม่พบงานศึกษาวิจัยใดที่ทำการศึกษาโดยตรงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพกับการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน แต่พบการศึกษาวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพกับความเครียดจากอาชีพการงาน โดยในงานวิจัยนี้ได้กล่าวไว้ว่า บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five personality) ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อสุขภาพทางกายและความพึงพอใจในการทำงาน ในส่วนผลกระทบโดยตรง เช่น บุคลิกภาพด้านหวั่นไหว (Neuroticism) จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเจ็บป่วยทางกาย หรือบุคลิกภาพด้านแสดงตัว (Extraversion) จะมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อความพึงพอใจในการทำงานและมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเจ็บป่วยทางกาย ส่วนผลกระทบทางอ้อมต่อความพึงพอใจในการทำงานและความเจ็บป่วยทางกาย เช่น บุคลิกภาพด้านหวั่นไหว (Neuroticism) จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขัดแย้งทางบทบาท (Role Conflict) และความขัดแย้งทางบทบาทจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับความพึงพอใจในการทำงานอีกทีหนึ่ง เป็นต้น ทั้งนี้ทางผู้วิจัยไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพด้านเห็นด้วยกับผู้อื่น (Agreeableness) และด้านเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) กับความพึงพอใจในงานและความเจ็บป่วยทางกายเลยทั้งทางตรงและทางอ้อม (Grant et al., 2007)

จากทฤษฎีของ Goldberg ที่ได้กล่าวไว้ถึงบุคลิกภาพ (Trait Personality) ทั้ง 5 ด้าน (Big Five personality) มีดังต่อไปนี้ (Cordón, 2005; “Big five Personality Traits”, n.d.; “Bigfive”, n.d.)

- **บุคลิกภาพด้านหวั่นไหว (Neuroticism)** หมายถึง ลักษณะที่บุคคลมีอารมณ์ไม่คงที่และมีแนวโน้มที่จะมีอารมณ์ในทางลบ ถ้าบุคคลได้คะแนนจากแบบทดสอบ Big Five Personality สูงจะมีความเป็นไปได้ว่าบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ของความรูสึกในทางลบ เช่น ความวิตกกังวล ความไม่ปลอดภัย ความซึมเศร้า บุคคลที่มีบุคลิกภาพในลักษณะความไม่คงที่ทางอารมณ์นั้นมักจะตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ โดยการใช้อารมณ์มากกว่าบุคคลอื่น และการตอบสนองเหล่านั้นมักมีความตึงเครียดมากกว่าปกติ นอกจากนี้บุคคลเหล่านี้ยังมักตีความสถานการณ์ไปในทางลบ และบ่อยครั้งที่บุคคลเหล่านี้จะมีอารมณ์ในทางลบ ปัญหาที่มักเกิดกับบุคคลที่มีบุคลิกภาพนี้คือ ไม่สามารถคิดหรือตัดสินใจอะไรได้อย่างชัดเจน รวมทั้งไม่สามารถแก้ปัญหาความเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- **บุคลิกภาพด้านแสดงตัว (Extraversion)** หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลที่ชอบอยู่กับผู้คน สนุกสนาน และมักมีอารมณ์ในทางบวก มีความกระตือรือร้น มีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมที่น่าตื่นเต้น เวลาอยู่ในกลุ่มมักเป็นคนที่ชอบพูดคุย ชอบเข้าสังคม และรักษาสีทรีของคน

ลักษณะบุคลิกภาพในทางตรงกันข้ามกับบุคลิกภาพนี้คือ การเก็บความรู้สึก (Introversion) ซึ่งเป็นบุคคลที่ขาดความร่าเริง ความกระตือรือร้น และมีลักษณะเฉื่อย มีแนวโน้มที่จะเป็นคนเงียบๆ ไม่ขึ้นหรือไม่มีส่วนร่วมกับสังคมโดยจะแสดงออกผ่านลักษณะอายหรือซึมเศร้า
- **บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (Openness to Experience)** หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความคิดสร้างสรรค์ ไม่ยึดติดกับสิ่งที่มืออยู่ มีความสนใจที่เปิดกว้าง มีความเชื่อส่วนตัวและตระหนักถึงรูสึกของตัวเอง

บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ในระดับต่ำ (ค่อนข้างไม่เปิดรับสิ่งใหม่ๆ) มักมีแนวโน้มที่จะเป็นคนตรงไปตรงมา ทำอะไรซ้ำๆ หรือทำในรูปแบบเดิมเป็นประจำ
- **บุคลิกภาพด้านเห็นด้วยกับผู้อื่น (Agreeableness)** หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพที่เกี่ยวกับการให้ความร่วมมือหรือมีส่วนร่วมในสังคม บุคคลที่มีบุคลิกภาพในลักษณะนี้มักจะเข้ากันได้กับบุคคลอื่น คือ มีความเกรงใจ มีความใส่ใจบุคคลอื่น มีมนุษยสัมพันธ์ดี ใจกว้าง ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และรู้จักประนีประนอม นอกจากนี้ยังมองบุคคลอื่นในแง่ดี และมีความเชื่อว่าบุคคลอื่นมีพื้นฐานอยู่บนความซื่อสัตย์

ลักษณะบุคลิกภาพที่ตรงข้าม คือ ความไม่โอ้อ่อนหรือไม่ตกลงร่วมกับผู้อื่น (Disagreeableness) เป็นบุคลิกภาพที่มุ่งสนใจตนเอง และเห็นว่าสิ่งที่ตนสนใจสำคัญกว่าสิ่งอื่น มักไม่คำนึงถึงบุคคลอื่น ไม่ไว้วางใจใคร ไม่มีมนุษยสัมพันธ์และไม่ให้ความร่วมมือกับใคร

- **บุคลิกภาพด้านมีจิตสำนึก (Conscientiousness)** หมายถึง บุคคลที่มีการจัดการวางแผนรอบคอบและมีความมุ่งมั่นเพื่อความสำเร็จ
บุคคลที่ขาดบุคลิกภาพในลักษณะนี้ มักจะเป็นคนที่ไม่มีความน่าเชื่อถือ ขาดความทะเยอทะยาน

จากบุคลิกภาพทั้ง 5 ด้านดังกล่าว ผู้วิจัยคาดว่าบุคลิกภาพในด้าน Extraversion, Openness to Experience, Agreeableness และ conscientiousness น่าจะส่งผลต่อการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว เนื่องจากเป็นบุคลิกภาพในทางบวกทั้งทางด้านอารมณ์ การยอมรับต่อสิ่งใหม่ๆ การเข้ากับคนอื่นได้เป็นอย่างดี และการมีความรอบคอบในการวางแผนต่างๆ ซึ่งขัดแย้งกับบุคลิกภาพด้าน Neuroticism ซึ่งมักมีอารมณ์ทางลบและตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ ด้วยอารมณ์ทางลบ จึงคาดว่าน่าจะส่งผลโดยการไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว

● **รูปแบบการเผชิญปัญหา**

การเผชิญปัญหา (Coping Effort) หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำเพื่อรับมือต่อความต้องการทั้งภายใน (Internal demand) และภายนอก (External demand) ซึ่งเต็มไปด้วยความเครียดและอารมณ์ บุคคลที่มีการแก้ปัญหาที่ดีจะส่งผลต่อการปรับตัวในที่สุดต่อไป (Lazarus, 1976) การเผชิญปัญหาแบ่งโดยทั่วไปได้ 2 รูปแบบคือ (Lazarus , & Susan, 1984)

1. **การเผชิญปัญหาโดยการมุ่งเน้นที่อารมณ์ (Emotional-Focused Coping)** – นับเป็นกระบวนการทางปัญญาระบบการหนึ่ง ซึ่งใช้เพื่อลดความทุกข์หรือความโศกเศร้าทางอารมณ์ วิธีการที่กลุ่มบุคคลที่แก้ปัญหาโดยมุ่งที่อารมณ์ส่วนใหญ่เลือกใช้ ได้แก่ การหลีกเลี่ยง หลีกหนี การกลบเกลื่อนปัญหา การเลือกสนใจ การเปรียบเทียบในเชิงบวก การใช้ผลทางบวกปิดบังผลทางลบ ซึ่งวิธีเหล่านี้นับได้ว่าเป็นวิธีที่ยังเพิ่มความเครียดให้กับตนเอง และจะมีคนส่วนน้อยในกลุ่มนี้ที่เลือกใช้วิธีการเพิ่มระดับความทุกข์หรือความโศกเศร้าให้กับตนเอง กล่าวคือ บุคคลเหล่านี้จำเป็นต้องมีความรู้สึกทุกข์หรือเศร้าก่อนที่ตนจะสามารถรู้สึกดีขึ้นได้ เช่น การตำหนิตนเอง การลงโทษตนเอง หรือในบางรายอาศัยการสร้างความสำเร็จให้ตัวเองเพื่อเป็นแรงขับเคลื่อนในการเผชิญปัญหา

วิธีการแรกสำหรับการเผชิญปัญหาในลักษณะนี้ คือ มุ่งปรับเปลี่ยนความน่ากลัวหรือเป้าหมายในสถานการณ์ให้เป็นที่ไปตามการประเมินทางปัญญาซ้ำอีกครั้ง (Cognitive Reappraisals) โดยที่การปรับเปลี่ยนขึ้นอยู่กับตัวชี้แนะที่ตีความหมายตามความเป็นจริงหรือการตีความหมายบิดเบือนจากความจริง

สำหรับวิธีที่สองเป็นวิธีการเผชิญปัญหาในลักษณะที่ไม่ได้มุ่งปรับเปลี่ยนที่ความหมายของเหตุการณ์ แต่ใช้วิธีการอื่นๆ เช่น การเลือกสนใจ การหลีกเลี่ยง เช่นนี้แล้วความหมายในเหตุการณ์จะยังคงอยู่เพียงแต่อยู่เพียงบางส่วน หรือถูกกำจัดออกบางส่วนในช่วงเวลาหนึ่ง

วิธีสุดท้ายนั้นเป็นวิธีการเผชิญปัญหาผ่านทางกระทำ เช่น การออกกำลังกาย การดื่มเครื่องดื่มมีน้ำตาล การระบายอารมณ์ และการหาที่พึ่งพิงทางอารมณ์

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นการเผชิญปัญหาแบบใดนับได้ว่าเป็นการหลอกตัวเอง เพราะการเผชิญปัญหานั้นจะมุ่งเน้นไปในทางการคาดหวังและมองสิ่งต่างๆ ในแง่ดี การปฏิเสธทั้งความจริงและสิ่งที่เป็นนัย การปฏิเสธที่จะรับรู้สิ่งเลวร้าย เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม บุคคลที่มีความตระหนักรู้ในสิ่งที่ตนทำจะไม่สามารถหลอกตัวเองได้เป็นผลสำเร็จ ในขณะที่เดียวกันบุคคลที่หลอกตัวเองได้สำเร็จมักจะหลอกตัวเองได้เฉพาะในยามที่ตนไร้ซึ่งจิตสำนึกเท่านั้น และการหลอกตัวเองจากสิ่งที่ตนหรือสังคมวาดไว้ว่าเป็นประจํา นั้น อาจนำไปสู่การบิดเบือนซึ่งจะมีผลกระทบกับตนเองจนมีลักษณะของอาการทางจิตได้

2. การเผชิญปัญหาโดยการมุ่งเน้นที่ตัวปัญหา (Problem-Focused Coping) – การเผชิญปัญหาโดยมุ่งไปที่ตัวปัญหามีลักษณะคล้ายกับการแก้ปัญหา (Problem solving) ความแตกต่างระหว่างการเผชิญปัญหาลักษณะมุ่งเน้นที่ตัวปัญหา (Problem-Focused Coping) กับการแก้ปัญหา (Problem solving) คือ การเผชิญปัญหาโดยการมุ่งเน้นที่ตัวปัญหาจะครอบคลุมถึงสาเหตุที่มาของปัญหาต่างๆ แล้วจึงแก้ไข ซึ่งจะกระทำโดยการแก้ไขให้ตรงจุดของปัญหา เลือกสรรวิธีการที่เป็นไปได้ในการแก้ไข ไตร่ตรองถึงผลดีผลเสียที่จะตามมาอย่างถี่ถ้วนแล้วจึงเลือกวิธีการที่เหมาะสมที่สุดก่อนลงมือกระทำจริง การมุ่งเน้นที่ตัวปัญหานั้นหากแบ่งตาม Kahn et al. (1964, อ้างถึงใน Lazarus et al., 1984) จะแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ มุ่งการแก้ไขปัญหาไปที่สิ่งแวดล้อมและมุ่งแก้ไขปัญหาที่ตัวเราเอง โดยวิธีการจะมุ่งเน้นไปที่แรงจูงใจหรือการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา เช่น เพิ่มแรงปรารถนา (Shifting the level of aspiration) ลดสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง (Reducing ego involvement) มองหาหนทางเลือกอื่นๆ เพื่อเพิ่มความพึงพอใจ (Finding alternative channels of gratification) พัฒนามาตรฐานใหม่

ของพฤติกรรม (Developing new standards of behavior) หรือเรียนรู้ทักษะและกระบวนการใหม่ๆ (Learning new skills and procedures) เป็นต้น ส่วนการมุ่งเน้นการจัดการปัญหาที่ตัวเองนั้น Kahn ไม่นับว่าเป็นวิธีการแก้ปัญหา (Problem-solving) แต่หมายถึงการช่วยเหลือบุคคลให้จัดการหรือแก้ไขกับปัญหา ซึ่งวิธีก็นับเป็นการประเมินทางปัญญาซ้ำ (Cognitive reappraisal) วิธีหนึ่งเช่นกัน

การเผชิญปัญหาทั้ง 2 ลักษณะที่กล่าวมาแล้ว มักจะพบว่าในผู้หญิงมักเผชิญปัญหาโดยมุ่งเน้นที่อารมณ์ เช่น ระบายความไม่สบายใจให้ผู้ใกล้ชิดฟัง ส่วนผู้ชายมักเผชิญปัญหาโดยมุ่งเน้นที่ตัวปัญหา และหากแบ่งตามเชื้อชาติก็พบว่าชาวยุโรปมักเผชิญปัญหาโดยมุ่งเน้นที่ตัวปัญหามากกว่าชาวเอเชีย (Duffy, & Atwater, 2005) จากงานศึกษาพบอีกว่า การเผชิญปัญหาโดยมุ่งจัดการกับปัญหามีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy/ Independence) (Pruneri, & Furlani, 2005)

จากการเผชิญปัญหาในทั้ง 2 ลักษณะได้มีการรวบรวมถึงวิธีการเผชิญปัญหาโดยสุภาพรณ โคตรจรัส (2539 อ้างถึงใน วราภรณ์ รัตนวิศิษฐ์กุล, 2545) ซึ่งได้นำพื้นฐานการวิจัยของ Carver, Scheier, & Weintraub (1989) ที่รวบรวมวิธีการเผชิญปัญหาได้ทั้งหมด 14 วิธีและ Frydenberg, & Lewis (1993) ซึ่งรวบรวมวิธีเผชิญปัญหาไว้ทั้งหมด 18 วิธี โดยวิธีการเผชิญปัญหาดังกล่าวอาศัยหลักทฤษฎีของ Lazarus และคณะ (Lazarus, Averil & Opton, 1974; Lazarus, & Launier, 1978 อ้างถึงใน วราภรณ์ รัตนวิศิษฐ์กุล, 2545) และสำหรับวิธีการเผชิญปัญหาของ Frydenberg และคณะยังได้ศึกษาควบคู่ไปกับทฤษฎีพัฒนาการของ Erikson (1963, 1985) และงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาวัยรุ่น โดยมีรายละเอียดดังของวิธีการเผชิญปัญหาของ Carver และคณะ (1989) ดังนี้

1. การลงมือกระทำการเผชิญปัญหา (Active Coping)
2. การวางแผน (Planning)
3. การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง (Suppression of Competing Activities)
4. การชะลอการเผชิญปัญหา (Restraint Coping)
5. การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อหาสิ่งช่วยเหลือ (Social Support Seeking for Instrumental Reasons)
6. การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อได้รับกำลังใจ (Seeking Social Support)
7. การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเติบโต (Positive Reinterpretation and Growth)
8. การยอมรับ (Acceptance)
9. การพึ่งศาสนา (Turning to Religion)

10. การปฏิเสธ (Denial)
11. การระบายออกทางอารมณ์ (Focus on Venting of Emotions)
12. การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม (Behavioral Disengagement)
13. การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด (Mental Disengagement)
14. การใช้สุราและ/หรือยา (Alcohol and/or Drug Use)

และวิธีการเผชิญปัญหาของ Frydenberg และคณะ (1993) มีดังนี้

1. การแสวงหาความเพลิดเพลินเพื่อการผ่อนคลาย (Seek Relaxing Diversion) โดยการใช้วิธีการต่างๆ ที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลายจากปัญหา ซึ่งไม่รวมถึงการออกกำลังกาย
2. การทำงานและสัมฤทธิ์ผลในงาน (Work & Achieve) เป็นการจัดการปัญหาโดยมุ่งไปที่การทำงานเพื่อทำให้การงานนั้นๆ ประสบความสำเร็จ
3. การแก้ปัญหา (Solving the Problem) โดยทำความเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาและลงมือแก้ปัญหาตามขั้นตอน
4. การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย (Physical Recreation) เช่น การออกกำลังกาย
5. การคบหาเพื่อนสนิท (Investing in Close Friend)
6. การมุ่งเน้นในด้านบวก (Focus on Positive)
7. การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Seek to Belong)
8. การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Seeking Social Support)
9. การแสวงหาการสนับสนุนทางด้านจิตใจ (Seeking Spiritual Support)
10. การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ (Seeking Professional Help)
11. การรวมกลุ่มจัดการกับปัญหา (Social Action)
12. การมีความคิดที่เป็นความปรารถนา (Wishful Thinking) เป็นการใช้อารมณ์หรือปรารถนาเพื่อให้อาการคลี่คลายลง เช่น ปรารถนาให้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น
13. การเก็บปัญหาไว้คนเดียว (Keep to Self)
14. การตำหนิตนเอง (Self Blame)
15. การมีความกังวล (Worry)
16. การไม่รับรู้ปัญหา (Ignore the Problem)
17. การไม่เผชิญกับปัญหา (Not coping)
18. การลดความตึงเครียด (Tension Reduction) โดยใช้วิธีการต่างๆ เพื่อลดความเครียด เช่น ดื่มเหล้า สูบบุหรี่

และจากวิธีการเผชิญปัญหาทั้ง 18 วิธี Frydenberg, & Lewis (1993) ยังได้จัดแบ่งรูปแบบการเผชิญปัญหาจากวิธีการที่มีลักษณะคล้ายกันได้เป็น 3 กลุ่มคือ

1. รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตน (Solving the Problem หรือ Problem-Focused) ได้แก่ การแก้ปัญหา การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย การทำงานและสัมฤทธิ์ผล การคบเพื่อนสนิท การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การมุ่งเน้นในด้านบวก และการแสวงหาความเปลี่ยนแปลงเพื่อผ่อนคลาย
2. รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆ (Reference to Others) ได้แก่ การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม การแสวงหาการสนับสนุนทางด้านจิตใจ การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ และการรวมกลุ่มจัดการกับปัญหา
3. รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (Non-Productive Coping หรือ Avoidance) ได้แก่ การมีความกังวล การมีความคิดที่เป็นความปรารถนา การไม่รับรู้ปัญหา การไม่เผชิญปัญหา การเก็บปัญหาไว้คนเดียว และการตำหนิตนเอง

และจากงานวิจัยของอันธิกา แจคเกอลีน ไคลน์ (2548) ที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเปิดเผยตนเองของบุคคลรักเพศเดียวกัน พบว่าการปรับตัวและแก้ปัญหาเพื่อให้พ้นจากความเครียดที่บุคคลรักเพศเดียวกันต้องเผชิญจากการปิดบังสถานภาพของตน มีลักษณะคล้ายวงกลม 2 วงที่ทับซ้อนกันอยู่ คือ

1. วงใน (*Internal Spheres*) คือ การเอาชนะความเกลียดตนเอง และผลทางลบอื่นๆ ของการกลัวพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่นำมาสู่ตนเอง วิธีการแก้ปัญหาคือ การยอมรับในตนเอง (*Self-acceptance*) ให้ได้
2. วงนอก (*External Spheres*) คือ การเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันให้ผู้อื่นรับรู้

ดังนั้นจากงานวรรณกรรมที่ได้ทบทวนมาทั้งหมด ผู้วิจัยมีความเห็นว่าบุคคลที่ใช้รูปแบบการเผชิญปัญหาโดยการมุ่งจัดการกับปัญหาจะมีแนวโน้มในการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมากกว่าบุคคลที่มีรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา เนื่องจากการแก้ปัญหาที่สาเหตุและสามารถลดความเครียดที่เกิดจากปัญหาการปิดบังสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า เช่น ตัวอย่างจากบุคคลรักเพศเดียวกันชายคนหนึ่งที่เปิดเผยถึงความรู้สึกของตนหลังจากที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันกับแม่ของตนแล้วว่า (วิทยาแสงอรุณ, 2547)

“มันเป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ในที่สุดผมก็บอกแม่ไปแล้วจริงๆ เฮอร์นี่ ผมเคยถามเพื่อนคนอื่นๆ ที่ผ่านจุดนี้ ผมเพิ่งรู้สึกได้เดี๋ยวนี้เองเหมือนกับพวกเขาที่เขาบอกว่า มันเหมือนยกภูเขาออกไปจากอกเลยนะจริงๆ นะ ที่ได้พูดความจริง มันคือการได้เกิดใหม่ เพราะไม่ต้องปิดบังแม่อีกต่อไปแล้ว”

- การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน

ปัจจัยที่ผู้วิจัยคาดว่าน่าจะเป็นหนึ่งในปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวคือ การคาดการณ์ในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นกับตนเองหากครอบครัวรับรู้ว่าคุณเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน

จากงานศึกษาวิจัยของธันนิกันต์ สุญสินภัย (2546) ซึ่งทำการศึกษาในเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลทำให้ผู้หญิงเป็นหญิงรักเพศเดียวกันในกรุงเทพมหานคร ในงานวิจัยดังกล่าวได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับบุคคลรักเพศเดียวกันหญิงที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี จำนวนทั้งสิ้น 16 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อยคือ กลุ่มหญิงรักหญิงที่แสดงท่าทางและมีบทบาทเป็นเพศหญิง ซึ่งมักรู้จักในทางสังคมทั่วไปว่า “ดีหรือเลดี” จำนวน 8 คน และกลุ่มหญิงรักหญิงที่แสดงท่าทาง การแต่งตัว มีนิสัยเป็นผู้ชาย หรือมีบทบาทของเพศชาย ซึ่งมักรู้จักในทางสังคมทั่วไปว่า “ทอมหรือทอมบอย” จำนวน 8 คน ส่วนหนึ่งในงานศึกษาวิจัยนี้ได้ทำการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการเปิดเผยการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันต่อบุคคลต่างๆ ในสังคม เช่น เพื่อน เพื่อนที่ทำงาน บุคคลในครอบครัว และบุคคลอื่น สิ่งที่เป็นที่น่าสังเกตในงานวิจัยดังกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันทั้ง 16 คนสามารถผ่านขั้นตอนการยอมรับเอกลักษณ์รักเพศเดียวกันของตนเอง และมีการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อเพื่อนสนิท เพื่อนที่ทำงาน แต่สิ่งที่ต่างกันคือ กลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันบางคนเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวและครอบครัวให้การยอมรับ กลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันบางคนเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวแต่ครอบครัวไม่ให้การยอมรับ บุคคลรักเพศเดียวกันนั้นจึงพยายามหลีกเลี่ยงการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวต่อหน้าครอบครัว และกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันบางคนไม่กล้าเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันทุกคนให้สัมภาษณ์ในลักษณะเดียวกันว่าถึงแม้พ่อแม่ของตนจะยอมรับในการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนหรือไม่ พ่อแม่ของตนก็ยังคงคาดหวังให้ตนได้แต่งงานกับผู้ชายเหมือนเช่นในสังคมปกติ

จากเหตุผลที่แตกต่างกันของบุคคลรักเพศเดียวกันทั้งในกลุ่มที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนชี้ให้เห็นว่า การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ที่จะตามมาหลังจากการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนมีส่วนในการตัดสินใจที่จะเปิดเผยตนเองต่อครอบครัวหรือไม่ตามตัวอย่างด้านล่างดังนี้

1. กลุ่มที่ไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวโดยคาดการณ์ว่าครอบครัวจะไม่ให้การสนับสนุนหรือคัดค้านต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน (ธันนิกันต์ สุญสินภัย, 2546)

“คุณชมลวรรณไม่เคยเปิดเผยเรื่องที่คุณเป็นหญิงรักหญิงให้ทางบ้านทราบ เพราะคุณชมลวรรณทราบดีว่าทางบ้านค่อนข้างหัวโบราณ และทางบ้านคงจะอยากให้คุณชมลวรรณแต่งงานใช้ชีวิตคู่กับผู้ชายดีๆ ลักคนแน่นอน”

“คุณสุนิสาไม่เคยบอกทางบ้านเรื่องที่คุณเป็นหญิงรักหญิง คุณสุนิสาไม่กล้าบอกพ่อเพราะกลัวพ่อไม่เข้าใจและยอมรับไม่ได้ พ่อเป็นคนที่เข้มงวดเรื่องความประพฤติของลูกๆ มาก กับพี่น้องคุณสุนิสาก็ไม่กล้าบอก เพราะไม่รู้ว่าบอกไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้น”

“คุณรัตนาไม่ได้บอกครอบครัวเรื่องที่คุณรัตนาเป็นหญิงรักหญิง เพราะแม่เป็นคนมีอายุมาก หัวโบราณก็ว่าได้ เคยมีญาติผู้ชายที่เป็นแบบคุณรัตนาแล้วเขาทำตัวไม่ดี แม่เคยพูดให้ฟังว่าเป็นกะเทยไม่คินะ บ้า สรุปว่าแม่คิดว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ไม่ดี คุณรัตนาจึงไม่สามารถเปิดเผยเรื่องที่คุณเป็นหญิงรักหญิงให้ครอบครัวรับทราบได้”

“ตลอดเวลาที่ผ่านมาคุณชลธิชาก็ไม่ได้เปิดเผยเรื่องดังกล่าวให้กับทางบ้านทราบอย่างจริงจังเพราะคุณชลธิชายังไม่กล้าพอ กลัวว่าพอพูดออกไปแล้วทางบ้านจะคัดค้านและไม่ยอมให้คุณชลธิชาเป็นหญิงรักหญิงต่อไป...คุณชลธิชาหวังว่าสักวันหนึ่งตนจะมีความกล้าพอที่จะเปิดเผยเรื่องความเป็นหญิงรักหญิงกับทางบ้านและอยากให้ทางบ้านยอมรับด้วยความยินดี”

2. กลุ่มที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวโดยคาดการณ์ว่าครอบครัวจะให้การสนับสนุนหรือไม่คัดค้านต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน (ฉันทิกานต์ สูญสินภัย, 2546)

“การที่คุณพ่อของคุณปารวดีหวังที่จะให้ลูกคนแรกเป็นลูกชายแต่กลายเป็นลูกสาวนั้น ก็ไม่ทำให้คุณพ่อของคุณปารวดีลดความหวังลง คุณปารวดีถูกเลี้ยงดูแบบผู้ชาย ถูกเลี้ยงให้มีความเข้มแข็งและเป็นผู้นำแบบลูกผู้ชาย...คุณปารวดียังเปิดเผยการเป็นหญิงรักหญิงของตนให้ทางบ้านรับทราบอีกด้วย ซึ่งทางบ้านก็ไม่ได้ต่อว่าหรือคัดค้านอะไร”

“คุณรัชดาภรณ์เปิดเผยเรื่องที่คุณเป็นหญิงรักหญิงกับทุกคนทางบ้าน โดยคุณรัชดาภรณ์จะพาแฟนมาแนะนำตัวกับทางบ้าน แต่ไม่บอกว่าคุณกับแฟนในฐานะอะไร พอทางบ้านเห็นความสัมพันธ์ที่มีระหว่างคุณรัชดาภรณ์กับแฟนแล้วทางบ้านก็เข้าใจว่าคุณกับแฟนแบบไหน เมื่อคุณรัชดาภรณ์เห็นว่าทางบ้านพอจะเข้าใจแล้ว คุณรัช

“ความรักก็จะค่อยๆ เอยถึงแฟนบ่อยๆ คุณรัชดาภรณ์คิดว่าการทำงานเช่นนี้จะช่วยให้ทางบ้านรับทราบเหตุการณ์แบบค่อยเป็นค่อยไป จนในที่สุดเมื่อคุณรัชดาภรณ์เห็นว่ามีโอกาสเหมาะ คุณรัชดาภรณ์ก็บอกทางบ้านตรงๆ ว่าคุณรัชดาภรณ์มีแฟนเป็นผู้หญิง ทางบ้านก็ไม่ได้ต่อต้านหรือห้ามไม่ให้คุณรัชดาภรณ์เป็นหญิงรักหญิงแต่อย่างใด”

“เมื่อทางบ้านของคุณศุภสิริมีลูกสาวคนโตแล้ว ทางบ้านจึงอยากมีลูกชายบ้าง... โดยพยายามเลี้ยงคุณศุภสิริให้เข้มแข็งและเป็นผู้นำแบบผู้ชาย... พ่อแม่ของคุณศุภสิริเข้าใจในตัวคุณศุภสิริ พ่อแม่ของคุณศุภสิริไม่ว่าอะไรที่คุณศุภสิริเป็นหญิงรักหญิง เนื่องจากเห็นว่าไม่ได้เป็นเรื่องที่เสียหายอะไร”

“ที่สาวทั้งสองคนของคุณภาลณีเป็นทอม คุณภาลณีจึงรับทราบพฤติกรรมหญิงรักหญิงมาตั้งแต่สมัยเด็ก... พ่อแม่ไม่ได้ต่อต้านพฤติกรรมหญิงรักหญิงของคุณภาลณี พ่อแม่ไม่ว่าว่าคุณภาลณีจะเป็นอะไร ให้อิสระในการตัดสินใจของคน”

จากบทสัมภาษณ์ข้างบนแสดงให้เห็นว่า การที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะเปิดเผยสถานภาพของตนเองต่อครอบครัวหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการรับรู้และคาดการณ์ล่วงหน้าว่าครอบครัวจะยอมรับการที่ตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันหรือไม่

ถึงแม้จะไม่พบทฤษฎีที่สามารถอธิบายปัจจัยดังกล่าวได้โดยตรง แต่จากการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะพบว่า การให้เหตุผลในการไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของบุคคลรักเพศเดียวกันออกมาในลักษณะเดียวกันคือ ไม่เปิดเผยเนื่องจากตนรับรู้ว่าครอบครัวไม่สามารถรับได้ จึงเลือกที่จะปิดบังและเลือกใช้ชีวิตความเป็นรักเพศเดียวกันอย่างหลบซ่อน อย่างไรก็ตามมีการรายงานในงานศึกษาวิจัยของธันนิกันต์ สุญสินภัย (2546) เช่นกันว่า บุคคลรักเพศเดียวกันเองก็มีความประสงค์ที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวเนื่องจากการปิดบังสร้างความอึดอัด ทั้งยังเชื่อว่าการเปิดเผยน่าจะให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าสำหรับตน และคาดว่าตนจะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวในอนาคตอย่างแน่นอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า ปัจจัยเกี่ยวกับการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนจะมีอิทธิพลต่อการเปิดเผยและไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว

- บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (*Peers' Norm*)

มนุษย์นับได้ว่าเป็นสัตว์สังคมจึงเป็นไปได้ยากที่จะหลีกเลี่ยงการอยู่ร่วมกับผู้อื่น Hewitt (1976) ได้เขียนไว้ในหนังสือเกี่ยวกับการอยู่ในสังคมของมนุษย์หรือบุคคลว่า บุคคลทุกคนจำเป็น

จะต้องมีเอกลักษณ์ เนื่องจากเอกลักษณ์แสดงถึงความเป็นตัวตนของตนเอง และเอกลักษณ์ดังกล่าวนี้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. เอกลักษณ์ทางสังคม (Social Identity) ซึ่งจะปรับเปลี่ยนไปตามบทบาทหรือสังคมที่ตนมีส่วนร่วมอยู่ เช่น เมื่ออยู่กับพ่อแม่บุคคลจะมีเอกลักษณ์การเป็นลูก เมื่ออยู่โรงเรียนบุคคลจะมีเอกลักษณ์การเป็นนักเรียน เมื่ออยู่กับเพื่อนบุคคลจะมีเอกลักษณ์ในการเป็นเพื่อน
2. เอกลักษณ์ส่วนตัว (Personal Identity) มักหมายถึงการสร้างเสริมความรู้สึกให้ตนเองเพื่อให้ได้ยังจุดมุ่งหมายที่ตนเองต้องการ และมักเกี่ยวข้องกับความเป็นตัวเองมากกว่าการรวมเข้ากับสังคม เช่น การอยากมีชื่อเสียง การต้องการความเป็นตัวของตัวเอง

เอกลักษณ์ทั้ง 2 ลักษณะจะแสดงบทบาทหรือมีความสำคัญแตกต่างกันตามความรับรู้ของบุคคลและแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญ เช่น หากบุคคลให้ความสำคัญกับครอบครัวมากกว่า บุคคลนั้นอาจจะให้เวลากับการอยู่กับครอบครัวมากกว่าความสำเร็จด้านการทำงานของตนเอง ในทางกลับกันหากบุคคลเห็นว่าความสำเร็จด้านการทำงานสำคัญกว่าสิ่งอื่น บุคคลอาจจะทุ่มเทเวลาให้กับการงานจนกระทั่งไม่มีเวลาให้กับครอบครัว แต่จากการที่บุคคลมีเอกลักษณ์มากกว่า 1 เอกลักษณ์ในการอยู่ในสังคมจึงทำให้เกิดความขัดแย้งของตัวตน (Conflicting Selves) ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญให้บุคคลต้องปรับตัวไปตามสถานการณ์ที่พบ เช่น บุคคลรักเพศเดียวกันไม่แสดงออกถึงสถานภาพรักเพศเดียวกันเมื่ออยู่กับครอบครัวแต่แสดงออกเมื่ออยู่กับเพื่อน ทั้งนี้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นไม่เพียงแต่เป็นความขัดแย้งระหว่างสังคมเท่านั้น แต่สามารถเกิดขึ้นภายในสังคมเดียวกันได้ เช่น พ่อแม่ต้องการให้บุคคลรักเพศเดียวกันแต่งงานกับบุคคลต่างเพศ แต่บุคคลรักเพศเดียวกันไม่สามารถทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ได้ Hewitt ยังกล่าวต่อไปว่า การที่บุคคลจะเลือกปฏิบัติตัวอย่างใดในสถานการณ์ที่เกิดความขัดแย้งในเอกลักษณ์ของตนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักคือ แรงกระตุ้น (Motivation) (Hewitt, 2000) นอกจากนี้ตามแนวคิดของนักจิตวิทยาสังคมได้อธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานของสังคมที่มนุษย์อาศัยอยู่ ว่าการที่บุคคลจะเลือกทำสิ่งใดนั้นมีเหตุผลสำคัญประการหนึ่งคือ ความปรารถนาในสิทธิ (The Desire to be Right) ซึ่งหมายถึงการที่บุคคลอ้างอิงหรือใช้การกระทำหรือความคิดเห็นของบุคคลอื่นในสังคมเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติของตนเอง ซึ่งถึงแม้บุคคลจะไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งที่ตนทำนั้นถูกหรือผิด แต่นับเป็นการเพิ่มความมั่นใจในการตัดสินใจเพื่อกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยความสามารถของตน

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำมาสรุปโดยเชื่อมโยงเข้ากับการศึกษาวิจัยนี้และพบว่า การที่บุคคลรักเพศเดียวกันไม่สามารถเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันกับครอบครัวได้ ทำให้เกิดความขัดแย้งทางเอกลักษณ์ขึ้น เนื่องจากการอยู่กับครอบครัวจำเป็นต้องสร้างเอกลักษณ์การเป็นบุคคลรักต่างเพศ ในขณะที่เดียวกันเมื่อบุคคลรักเพศเดียวกันอยู่ในสังคมเพื่อนต่างเพศหรือสังคมบุคคลรักเพศเดียวกันซึ่งมีเจตคติทางบวกหรือมีประสบการณ์ทางบวกเกี่ยวกับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศ

เดียวกันจึงเกิดเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลรักเพศเดียวกันเกิดการปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรม เพื่อเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว

- **เจตคติด้านอายุ**

เมื่อก้าวถึงพัฒนาการของบุคคลวัยผู้ใหญ่ตอนต้น จะพบว่ามี การเปลี่ยนแปลงในหลาย ด้านและการเปลี่ยนแปลงมีความแตกต่างจากวัยอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด เช่น พัฒนาการทางสังคม โดย บุคคลในวัยนี้จะเปลี่ยนจากสังคมการศึกษาไปสู่สังคมการทำงาน การมีครอบครัว การมีบทบาทเป็น พ่อแม่ ซึ่งในปัจจุบันการมีครอบครัวมีได้หลายรูปแบบ เช่น การแต่งงาน (Marital) การอยู่ร่วมกัน โดยไม่ได้แต่งงาน (Cohabitation) การใช้ชีวิตในแบบบุคคลรักเพศเดียวกัน (Homosexual Lifestyle) การอยู่เป็นโสด (Singlehood) ซึ่งไม่ว่าจะเป็นครอบครัวในลักษณะใดก็สามารถทำหน้าที่ของพ่อ และแม่ได้โดยการขอเด็กมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม นอกจากนี้การมีอาชีพยังเป็นสิ่งที่บุคคลทุกคน ต้องเผชิญ และการมีอาชีพหมายถึง การมีรายได้ซึ่งทำให้บุคคลเป็นอิสระด้านการเงินจากพ่อแม่ นอกจากนี้การมีอาชีพยังเป็นการทำให้บุคคลรู้สึกว่าคุณค่าและมีความสำคัญ (Gormly, 1997; เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2549)

นอกจากพัฒนาการทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามอายุที่มากขึ้นแล้ว บุคคลยังมีการ เปลี่ยนแปลงทางด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ซึ่งสัมพันธ์กับพัฒนาการทางสังคม ทั้งนี้ตามทฤษฎีของ Levinson (1978, 1980, 1986) เชื่อว่า การปรับตัวตามบุคลิกภาพ ทักษะการเข้าสังคม และบทบาท ตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตลอดช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นทำให้เกิดประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป และจากการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิต มีส่วนทำให้โครงสร้างชีวิตต้องปรับเปลี่ยน ตลอดเวลา Levinson ยังเชื่ออีกว่าเพื่อที่บุคคลจะข้ามช่วงการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างของชีวิต บุคคล จะทำการเลือกรับสิ่งที่สำคัญกับชีวิตตน มีการเปลี่ยนทัศนคติ ความเชื่อ และสร้างค่านิยมใหม่ให้กับ ตนเอง ซึ่งการปรับเปลี่ยน โครงสร้างชีวิตที่เกิดขึ้นในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นนี้จะนำไปสู่การข้ามขั้น พัฒนาการเพื่อเข้าสู่ช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนกลางต่อไป Levinson ได้แบ่งช่วงอายุในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นตาม พัฒนาการทางสังคมและบุคลิกภาพออกเป็น 3 ช่วงดังนี้

1. ช่วงอายุระหว่าง 22-28 ปี คือ วัยเข้าสู่ช่วงของผู้ใหญ่ (Entry life structure for early adulthood)
2. ช่วงอายุระหว่าง 28-33 ปี คือ วัยหัวเลี้ยวหัวต่อของอายุ (Age 30 transition)
3. ช่วงอายุระหว่าง 33-40 ปี คือ ระยะเวลาที่เป็นผู้ใหญ่เต็มที่ (Culminating life structure for early adulthood)

ทั้งนี้ช่วงการปรับตัวเพื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่คือ ช่วงอายุ 17-22 ปี ดังนั้น Levinson จึงกล่าวว่า ช่วงอายุตั้งแต่ 17-33 ปีคือ ช่วง Novice phase ซึ่งเป็นการหาโอกาสสร้าง โครงสร้างชีวิตและชี้แนะ ตนเองให้ออกจากช่วงวัยรุ่น โดยมียุทธวิธีอยู่ 4 อย่างด้วยกันคือ การสร้างความฝันในการดำเนินชีวิต

การสร้างความเป็นผู้ชี้แนะ (Mentor) การเลือกอาชีพการงาน และการสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบความรัก (Gormly, 1997; เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2549)

ขั้นพัฒนาการในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นดังกล่าวนี้ว่าเป็นขั้นพัฒนาการที่เกิดขึ้นกับบุคคลทุกบุคคล ซึ่งสำหรับบุคคลรักเพศเดียวกันก็ต้องการการมีครอบครัว การมีอาชีพการงานที่มั่นคง การมีสิทธิทางสังคมที่เทียบเท่ากับบุคคลรักต่างเพศ เป็นต้น (Carroll, & Wolpe, 1996) และเมื่อเปรียบเทียบกับขั้นพัฒนาการในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นของ Levinson แล้วจะพบว่าบุคคลที่มีช่วงอายุระหว่าง 33-40 ปีจะมีความพร้อมในด้านการวางรากฐานชีวิตในอนาคตและสามารถพึ่งพาตนเองได้มากกว่าช่วงอายุระหว่าง 22-28 และ 28-33 ปี ผู้วิจัยจึงเห็นว่าอายุน่าจะเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อบุคคลในครอบครัวของบุคคลรักเพศเดียวกันที่ได้เปิดเผยตนเองและยังไม่ได้เปิดเผยตนเอง

ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในงานศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. ตัวแปรตาม (Independent Variable) ที่ต้องการศึกษาคือ
 - 1.1. กลุ่มหญิงรักเพศเดียวกันที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวแล้ว
 - 1.2. กลุ่มหญิงรักเพศเดียวกันที่ยังไม่ได้เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว
2. ตัวแปรต้น (Dependent Variable) มี 5 ปัจจัยได้แก่
 - 2.1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4 รูปแบบ
 - 2.2. บุคลิกภาพของบุคคลรักเพศเดียวกัน 5 ด้าน
 - 2.3. วิธีการแก้ปัญหาของบุคคลรักเพศเดียวกัน 3 วิธี
 - 2.4. การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน
 - 2.5. บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน
 - 2.6. เจตคติด้านอายุ

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. บุคคลรักเพศเดียวกัน หมายถึง บุคคลเพศหญิงที่มีความสนใจทางเพศในเพศเดียวกับตนเอง
เท่านั้น ซึ่งเป็นความสนใจทางเพศ ณ ปัจจุบันและระบุว่าตนเองเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน
ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มย่อยคือ
 - ทอม หมายถึง กลุ่มหญิงรักเพศเดียวกันที่แสดงท่าทาง การแต่งตัว มีนิสัยเป็นผู้ชาย
หรือมีบทบาทของเพศชาย (ฉันทิกานต์ สุญสินภัย, 2546)
 - ดี หมายถึง กลุ่มหญิงรักเพศเดียวกันที่แสดงท่าทางและมีบทบาทเป็นเพศหญิง
(ฉันทิกานต์ สุญสินภัย, 2546)
 - เลสเบียน หมายถึง หญิงรักเพศเดียวกันที่ไม่แบ่งว่าใครเป็นทอมหรือดี รวมไปถึง
บุคลิกภายนอก การแต่งเนื้อแต่งตัวนั้นด้วย เลสจะเหมือนผู้หญิงธรรมดาทั่วไป
แต่งหน้าทาปาก นุ่งกระโปรงไปทำงานออฟฟิศ เพียงแต่มีความชอบผู้หญิงเช่นกัน
เท่านั้น (ฉันทิกานต์ สุญสินภัย, 2548)
2. ครอบครัว หมายถึง บุคคลในครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อชีวิตและการเลี้ยงดูของบุคคลรักเพศ
เดียวกัน เช่น พ่อและหรือแม่ ญาติผู้ใหญ่ที่เลี้ยงดูที่ใกล้ชิด
3. การเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน หมายถึง การเปิดเผยโดยวิธีการบอก
กล่าวโดยตรงต่อบุคคลในครอบครัว ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งทางวาจา การเขียน
4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู หมายถึง รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูมีต่อลูก
หรือเด็กตามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ Baumrind (1978) แบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ ซึ่ง
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 รูปแบบวัดได้โดยมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูของพรหมทิพย์ ศี
ริวรรณบุษย์และคณะ (2545)
 - การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (*Authoritarian Parenting Style*) เป็น
ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่มีความคาดหวังสูงต่อการให้ลูกปฏิบัติตาม
กฎเกณฑ์ที่ตนวางเอาไว้ โดยใช้การบังคับ จำกัดสิทธิของลูก ใช้อำนาจข่มขู่บังคับ
และใช้การลงโทษ เพื่อให้ทำในสิ่งที่ตนเห็นสมควร พ่อแม่ในลักษณะนี้มักเป็น
ผู้จัดการทุกเรื่องของในชีวิตลูกหรือเพิกเฉยต่อความต้องการเด็ก มีการสื่อสาร
ในรูปแบบพ่อแม่-ลูกน้อยมาก เพราะพ่อแม่ใช้ศูนย์กลางของครอบครัวและมี
สัมพันธในลักษณะเย็นชา
 - การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (*Permissive Parenting Style*) เป็นลักษณะการ
อบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่จะให้อิสระกับลูกเต็มที่ ไม่บังคับ และมีความคาดหวังกับเด็ก
น้อย เน้นการยอมรับและไม่เรียกร้อง มองว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของลูก คอยจัดหา
และสนับสนุนทุกอย่างที่ลูกต้องการ พ่อแม่บางรายจะให้การปกป้องและให้ความ
รักกับลูกมาก และมีความสัมพันธ์อบอุ่น

- การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (*Authoritative Parenting Style*) เป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่มีความคาดหวังให้ลูกทำตามกฎเกณฑ์สูง แต่ใช้เหตุผลในการเลี้ยงดู ให้ลูกมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และใช้เหตุผลเป็นตัวเสริมแรงและกำหนดกฎเกณฑ์ร่วมกัน ควบคุมโดยไม่ใช้การจำกัดสิทธิของเด็ก มีลักษณะการสื่อสารในรูปแบบเปิด (*Open Dialogue*) ใช้เด็กเป็นศูนย์กลาง มีความอบอุ่นและผลลัพธ์ทางบวก
 - รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (*Uninvolved Parent*) เป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่มุ่งความสนใจไปที่ความสบายของตนเอง ไม่คำนึงถึงการเอาใจใส่ลูก
5. บุคลิกภาพ หมายถึง บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบตามทฤษฎีของ Goldberg ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้านและคะแนนบุคลิกภาพทั้ง 5 ด้านวัดได้โดยมาตรวัดมาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของจิราภรณ์ ดวงเพชร (2550)
- บุคลิกภาพด้านหวั่นไหว (*Neuroticism*) หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลที่มีอารมณ์ไม่คงที่และมีแนวโน้มที่จะมีอาการในทางลบ และมีได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - บุคลิกภาพด้านแสดงตัว (*Extraversion*) หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลที่ชอบอยู่กับผู้คน สนุกสนาน และมักมีอาการในทางบวก มีความกระตือรือร้น มีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมที่น่าตื่นเต้น เวลาอยู่ในกลุ่มมักเป็นคนที่ชอบพูดคุย ชอบเข้าสังคม และรักษาสีทึบของตน
 - บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (*Openness to Experience*) หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพที่มีความคิดสร้างสรรค์ ไม่ยึดติดกับสิ่งที่มีอยู่ มีความสนใจที่เปิดกว้าง มีความเชื่อส่วนตัวและตระหนักถึงความรู้สึกของตัวเอง
 - บุคลิกภาพด้านเห็นด้วยกับผู้อื่น (*Agreeableness*) หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพที่เกี่ยวกับการให้ความร่วมมือหรือมีส่วนร่วมในสังคม บุคคลที่มีบุคลิกภาพในลักษณะนี้มักจะเข้ากันได้กับบุคคลอื่น คือ มีความเกรงใจ มีความใส่ใจบุคคลอื่น มีมนุษยสัมพันธ์ดี ใจกว้าง ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และรู้จักประนีประนอม นอกจากนี้ยังมองบุคคลอื่นในแง่ดี และมีความเชื่อว่าบุคคลอื่นมีพื้นฐานอยู่บนความซื่อสัตย์
 - บุคลิกภาพด้านมีจิตสำนึก (*Conscientiousness*) หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพบุคคลที่มีการจัดการวางแผน รอบคอบและมีความมุ่งมั่นเพื่อความสำเร็จ
6. รูปแบบการเผชิญปัญหา หมายถึง รูปแบบการเผชิญปัญหาที่มีรูปแบบมาจากวิธีการเผชิญปัญหาทั้ง 18 วิธีของ Frydenberd, & Lewis (1993) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบและคะแนน

รูปแบบการเผชิญปัญหาสามารถวัดได้จากมาตรวัดรูปแบบการเผชิญปัญหาของสุภาพรณ โคตรจรัสและคณะ (2545)

- รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตน (Solving the Problem หรือ Problem-Focused) ได้แก่ การแก้ปัญหา การผ่อนคลายทางด้านร่างกาย การทำงานและสัมฤทธิ์ผล การคบเพื่อนสนิท การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การมุ่งเน้นในด้านบวก และการแสวงหาความเพลิดเพลินเพื่อผ่อนคลาย
 - รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆ (Reference to Others) ได้แก่ การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม การแสวงหาการสนับสนุนทางด้านจิตใจ การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ และการรวมกลุ่มจัดการกับปัญหา
 - รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (Non-Productive Coping หรือ Avoidance) ได้แก่ การมีความกังวล การมีความคิดที่เป็นความปรารถนา การไม่รับรู้ปัญหา การไม่เผชิญปัญหา การเก็บปัญหาไว้คนเดียว และการตำหนิตนเอง
7. การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน หมายถึง การคาดการณ์ของบุคคลรักเพศเดียวกันต่อผลลัพธ์ของบุคคลในครอบครัวภายหลังจากการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตน โดยคะแนนการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวสามารถวัดได้จากมาตรวัดการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย
 8. บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมหรือความคิดเกี่ยวกับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวในกลุ่มเพื่อนของบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยคะแนนบรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนวัดได้โดยมาตรวัดบรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย
 9. เจตคติด้านอายุ หมายถึง เจตคติเกี่ยวกับความแตกต่างในความพร้อมด้านอายุที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของกลุ่มตัวอย่างต่อครอบครัว โดยคะแนนเจตคติด้านอายุวัดได้โดยมาตรวัดเจตคติด้านอายุซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย

ขอบเขตในการวิจัย

เนื่องจากมีผลงานวิจัยที่ศึกษาระบุว่า การแบ่งความสนใจทางเพศ (Sexual Orientation) ในกลุ่มวัยรุ่นนั้น ยังคงค่อนข้างไม่คงที่ เนื่องจากการระบุเพศในกลุ่มวัยรุ่นยังสลับไปมา ซึ่งพบในผลงานวิจัยระยะยาวที่ได้ทำการเก็บข้อมูลจากบุคคลต่างๆ เกี่ยวกับเพศของตน และในกลุ่มตัวอย่างที่บางคนได้เคยระบุว่าตนเป็นบุคคลรักต่างเพศในครั้งแรกของการสำรวจ มีการระบุใหม่ว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันหลังจากผ่านไป 3 ปี (Diamond, 2001) จากนั้นผู้วิจัยคนเดิมได้ทำการศึกษา

ต่อเนื่องในอีก 2 ปีต่อมา ปรากฏว่าผู้ที่เคยระบุว่าตนเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันได้ระบุเพศตนเองใหม่ ในภายหลังว่าเป็นบุคคลรักต่างเพศ (Diamond, 2003) ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ไม่ควรทำการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นเพราะปัญหาที่กลุ่มวัยรุ่นเผชิญอาจเป็นเพียงชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้ยังมีงานวิจัยที่พบว่าระดับอายุในการเปิดเผยสถานภาพของคนในชาติตะวันตกจะเร็วกว่าเมื่อเทียบกับคนในชาติ ตะวันออก (จีน) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีปัจจัยทางวัฒนธรรมเข้ามามีส่วนร่วมทำให้การยอมรับตนเอง เกิดขึ้นล่าช้ากว่า (อันธิกา แจกเกอสัน ไลน์, 2548) ผู้วิจัยจึงเลือกทำการศึกษาในกลุ่มผู้ใหญ่ตอนต้น อายุ 22-40 ปี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงปัจจัยที่สามารถทำนายความแตกต่างระหว่างกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันที่เปิดเผยและยังไม่ได้เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของบุคคลรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันซึ่งนับว่าเป็นขั้นพัฒนาการที่สำคัญพัฒนาการหนึ่งของบุคคลรักเพศเดียวกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อบุคคลในครอบครัวของบุคคลรักเพศเดียวกันที่ได้เปิดเผยตนเอง และยังไม่ได้เปิดเผยตนเอง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1. บุคคลรักเพศเดียวกันหญิงที่มีอายุระหว่าง 22-40 ปีซึ่งได้เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวแล้วจำนวน 89 คน
2. บุคคลรักเพศเดียวกันหญิงที่มีอายุระหว่าง 22-40 ปีซึ่งยังไม่ได้เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวจำนวนประมาณ 202 คน

วิธีคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ

1. กลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันที่ผู้วิจัยรู้จักสนิทสนม
2. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากเว็บไซต์หญิงรักหญิงโดยการขอความร่วมมือผ่านการตั้งกระทู้ในเว็บไซต์
3. ใช้เทคนิค Snowball จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรกและกลุ่มที่สอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัว

เป็นการสอบถามถึงข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้การเลือกคำตอบหรือเติมคำตอบลงในช่องว่างที่กำหนดให้ ซึ่งข้อคำถามจะเป็นข้อมูลพื้นฐานทั่วไปรวมถึงข้อมูลการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตามปัจจัยคัดสรร จำแนกได้ 6 ส่วนคือ
 - 2.1 *มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (Parenting Style)*

มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูเป็นมาตรวัดตามแนวคิดของ Baumrind (1966, 1967, 1968, 1970, 1971, 1972, 1978, 1980, 1989, 1990) ซึ่งสร้างและพัฒนาโดยพรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ และคณะ (2545) ตามลักษณะการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต

(Likert Scale) โดยผู้วิจัยนำมาปรับลดข้อกระทงจากเดิม 99 ข้อเหลือ 53 ข้อซึ่งการลดข้อกระทงผู้วิจัยได้คัดเลือกจากข้อกระทงที่ค่าสหสัมพันธ์ (Corrected Item – Total Correlation หรือ CITC) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังจะได้กล่าวถึงในภายหลัง และยังคงเนื้อหาสำคัญของมาตรวัดไว้ทุกข้อ มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบ่งออกเป็น 4 รูปแบบคือ แบบเอาใจใส่ แบบควบคุม แบบตามใจ และแบบทอดทิ้ง

การแปลผลคะแนนแบ่งออกเป็น 4 มาตรย่อยคือ

- ก. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (*Authoritative*) จำนวน 12 ข้อ
- Demand โดยข้อที่ 1
 - Rules/ regulations/ discipline โดยข้อที่ 2
 - Rule enforcement โดยข้อที่ 3
 - Warmth/ affection/ support โดยข้อที่ 4, 5, 6
 - Bi-directional and clear communication โดยข้อที่ 7, 8
 - Encouraging independence & individuality โดยข้อที่ 9, 10
 - Right of both parent and child โดยข้อที่ 11
 - Reward > punishment โดยข้อที่ 12
- ข. มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (*Authoritarian*) จำนวน 13 ข้อ
- Strong demand โดยข้อที่ 13
 - Absolute sets of standards โดยข้อที่ 14, 15
 - Value of obedience โดยข้อที่ 16, 17
 - Less nurturant โดยข้อที่ 18, 19
 - Discouraging bi-directional โดยข้อที่ 20, 21
 - Suppressing child independence and individuality โดยข้อที่ 22
 - Biased in favor of parental needs โดยข้อที่ 23, 24
 - Treat and punishment โดยข้อที่ 25
- ค. มาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (*Permissive*) จำนวน 16 ข้อ
- Avoid making demands โดยข้อที่ 26, 27, 28
 - Few rules/ limits โดยข้อที่ 29, 30, 31

- Tolerate and accepting immature behavior without parental restraint โดยข้อที่ 32, 33, 34
 - Moderate nurturant, less involved โดยข้อที่ 35
 - Child dominated communication โดยข้อที่ 36
 - Allow immature and irresponsible decision making โดยข้อที่ 37
 - Biased in favor of child needs โดยข้อที่ 38, 39
 - Little punishment โดยข้อที่ 40, 41
- ง. มาตรการวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved) จำนวน 12 ข้อ
- Understanding โดยข้อที่ 42
 - No rules/ ignoring โดยข้อที่ 43
 - Neglect/ maltreatment โดยข้อที่ 44, 45
 - Emotionally detached โดยข้อที่ 46, 47
 - Infrequent communication โดยข้อที่ 48, 49
 - Allow child independence without parental support โดยข้อที่ 50
 - Biased in favor of parental needs โดยข้อที่ 51
 - Physical and/or psychological abuse โดยข้อที่ 52, 53

โดยข้อกระทงทางลบ ได้แก่ ข้อที่ 2

การเลือกทำแบบสอบถามในมาตรการอบรมเลี้ยงดู ทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาข้อความและเลือกกาบาทข้อที่ตรงกับตนเองมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

	คะแนนข้อกระทง	คะแนนข้อกระทงทางลบ (กลับ)
ไม่ตรงมากที่สุด	1	5
ค่อนข้างไม่ตรง	2	4
ไม่ตรงและตรงพอๆ กัน	3	3
ค่อนข้างตรง	4	2
ตรงมากที่สุด	5	1

ผู้วิจัยได้ดำเนินการขออนุญาตในการใช้มาตรการวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูจากผู้สร้าง และหลังจากทำการพัฒนามาตรวัด ผู้วิจัยได้ทำการหาค่าความตรงของมาตรการวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูโดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อ

กระทงกับรายด้าน (Corrected Item – Total Correlation หรือ CITC) และหาค่าความเที่ยงของมาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตามสูตรครอนบาค (Cronbach) กับกลุ่มนักร้องจำนวน 50 คน ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟาของมาตรวัดบุคลิกภาพแต่ละด้านมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (Critical $r = .273$) และคำนวณความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดด้วยวิธีความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) จากข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) และพบว่ามีความเที่ยงของมาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟาในแต่ละรูปแบบเท่ากับ .821 .902 .803 .883 ตามลำดับ (ภาคผนวก ก)

2.2 บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big five Personality)

มาตรวัดบุคลิกภาพห้าด้าน นำมาจากมาตรวัดบุคลิกภาพห้าด้านของ จีราภรณ์ ดวงเพชร (2550) โดยเป็นมาตรวัดบุคลิกภาพที่ปรับปรุงจากมาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของสกันซ์ อาภาภรณ์กุล (2547) ซึ่งสกันซ์ อาภาภรณ์กุล (2547) ปรับปรุงและสร้างข้อกระทงเพิ่มเติมจากมาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของ Costa, & McCrae (1992) ได้ข้อกระทงทั้งหมด 60 ข้อ เป็นข้อกระทงทางบวก 34 ข้อและข้อกระทงทางลบ (กลับคะแนน) 26 ข้อ และมาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบแบ่งออกเป็น 5 ด้านย่อยคือ

- ก. มาตรวัดบุคลิกภาพด้าน *Openness to experience* โดยมีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อเป็นข้อความทางบวก 5 ข้อ (3, 6, 9, 11, 12) ข้อความทางลบ 7 ข้อ (1, 2, 4, 5, 7, 8, 10)
- ข. มาตรวัดบุคลิกภาพด้าน *Conscientiousness* โดยมีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อเป็นข้อความทางบวก 8 ข้อ (13, 14, 16, 17, 19, 20, 22, 24) ข้อความทางลบ 4 ข้อ (15, 18, 21, 23)
- ค. มาตรวัดบุคลิกภาพด้าน *Extraversion* โดยมีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อเป็นข้อความทางบวก 9 ข้อ (25, 26, 28, 29, 31, 32, 34, 35, 36) ข้อความทางลบ 3 ข้อ (27, 30, 33)
- ง. มาตรวัดบุคลิกภาพด้าน *Agreeableness* โดยมีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อเป็นข้อความทางบวก 4 ข้อ (37, 40, 43, 46) ข้อความทางลบ 8 ข้อ (38, 39, 41, 42, 44, 45, 47, 48)

- จ. *มาตรวัดบุคลิกภาพด้าน Neuroticism* โดยมีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อเป็น ข้อความทางบวก 8 ข้อ (50, 51, 53, 54, 56, 57, 59, 60) ข้อความทางลบ 4 ข้อ (49, 52, 55, 58)

โดยใช้การประเมินแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) มีเกณฑ์การให้คะแนนมี 5 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

	คะแนนข้อ กระทง	คะแนนข้อกระทง ทางลบ (กลับ)
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5
ไม่เห็นด้วย	2	4
เฉยๆ	3	3
เห็นด้วย	4	2
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1

ผู้วิจัยได้ดำเนินการขออนุญาตในการใช้มาตรวัดบุคลิกภาพจากจิราภรณ์ซึ่งได้ทำการตรวจสอบและประเมินความตรงของเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิก่อนทำการเก็บข้อมูล จากกลุ่มนำร่องจำนวน 50 คน จากนั้นทำการหาค่าความตรงของมาตรวัดด้วยการวัดโดย CITC ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟาของมาตรวัดบุคลิกภาพแต่ละด้านมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (Critical $r = .273$) และคำนวณความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดด้วยวิธีความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) จากข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) และพบว่ามีค่าความเที่ยงของมาตรวัดบุคลิกภาพตามแนวบุคลิกภาพแต่ละด้านเท่ากับ .828 .868 .845 .906 และ .796 ตามลำดับ (ภาคผนวก ก)

2.3 การเผชิญปัญหา (Coping Style)

มาตรวัด การเผชิญปัญหาที่ใช้ในงานวิจัยมีพื้นฐานทางทฤษฎีตามแนวทฤษฎีความเครียดและการเผชิญความเครียดของ Lazarus (1966; Lazarus, & Folkman, 1984; Folkman, & Lazarus, 1988) และใช้กรอบอ้างอิงในการพัฒนากลวิธีการเผชิญปัญหาจากการศึกษาและพัฒนาเครื่องมือของ Carver, Scheier & Weintraub (1989) และ Frydenberg, & Lewis (1993; Frydenberg, 1997) และการวิเคราะห์โครงสร้างทางจิตมิติของแบบวัดการเผชิญปัญหาโดย Cook, & Heppner (1997) ซึ่งสร้างและพัฒนาโดยสุภาพรรณ โคตรจรัสและคณะ (2545) มาตรวัด

การเผชิญปัญหาเป็นมาตรวัดที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง (self-report) ถึงกลวิธี โดยทั่วไปที่ใช้เมื่อประสบปัญหาหรือมีความเครียด มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่าแบบ Likert scale 5 ระดับ ตั้งแต่ทำบ่อยมาก (5) ไปจนถึงไม่ทำเลย (1) ประกอบด้วยข้อกระทงรวมทั้งหมด 40 ข้อ โดยแบ่งรูปแบบการเผชิญปัญหาเป็น 3 รูปแบบคือ การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem Focused Coping) การเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Seek Social Support) และ การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง (Avoidance)

การแปลผลคะแนนแบ่งเป็น 3 หมวดใหญ่คือ

- ก. วิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem Focused) มีข้อกระทงที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29
- ข. การเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Seek Social Support) มีข้อกระทงที่ 10, 11, 30, 31
- ค. การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) มาตรวัดการเผชิญปัญหาโดยมุ่งเน้นที่ปัญหา มีข้อกระทงที่ 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40

โดยข้อกระทงทั้งหมดคือข้อกระทงทางบวก

การเลือกทำแบบสอบถามในมาตรวัดการเผชิญปัญหาทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาข้อความและเลือกกากบาทข้อที่ตรงกับตนเองมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

	คะแนนข้อกระทง
ไม่ทำเลย	1
ไม่ค่อยได้ทำ	2
ทำและไม่ทำพอๆ กัน	3
ทำค่อนข้างบ่อย	4
ทำบ่อยมาก	5

ผู้วิจัยได้ดำเนินการขออนุญาตในการใช้มาตรวัดรูปแบบการเผชิญปัญหาจากผู้สร้าง จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการหาค่าความตรงของมาตรวัดรูปแบบวิธีการเผชิญปัญหาโดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกระทงกับรายด้าน (Corrected Item – Total Correlation หรือ CITC) และหาค่าความเที่ยงของมาตรวัดรูปแบบการเผชิญปัญหาโดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตามสูตรครอน

บาท (Cronbach) กับกลุ่มนําร่องจำนวน 58 คน ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาทแอลฟาของมาตรวัดรูปแบบการแก้ปัญหาที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (Critical $r = .259$) และคำนวณความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดด้วยวิธีความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) จากข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาท (Cronbach's Coefficient Alpha) และพบว่ามีความเที่ยงของมาตรวัดรูปแบบการแก้ปัญหามีค่าเท่ากับ .814 .811 .833 ตามลำดับ (ภาคผนวก ก)

2.4 การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน

มาตรวัดการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนจำนวน 13 ข้อสร้างโดยใช้การประเมินค่าตามแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยเป็นการเจตคติเกี่ยวกับการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยมีข้อกระทงทางบวกคือ ข้อที่ 1, 3, 4, 5 ข้อกระทงทางลบคือ ข้อที่ 2, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13

เกณฑ์การให้คะแนนมี 5 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

	คะแนนข้อกระทง	คะแนนข้อกระทงทางลบ (กลับ)
ไม่ตรงมากที่สุด	1	5
ค่อนข้างไม่ตรง	2	4
ไม่ตรงและตรงพอๆ กัน	3	3
ค่อนข้างตรง	4	2
ตรงมากที่สุด	5	1

มาตรวัดดังกล่าวเป็นมาตรวัดซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย โดยผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (ภาคผนวก ข) ทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาก่อนทำการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยทำการหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตามสูตรครอนบาท (Cronbach) กับกลุ่มนําร่องจำนวน 30 คน ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาทแอลฟาของมาตรวัดการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และคำนวณความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดด้วยวิธีความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) จากข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาท (Cronbach's

Coefficient Alpha) และพบว่ามีความเที่ยงของมาตรวัดการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนมีค่าเท่ากับ .942 (ภาคผนวก ก)

2.5 บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

มาตรวัดบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน สร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย ตามแนวคิดของ Ajzen, & Fishbein (1980) โดยใช้การวัดเจตคติทางอ้อมจาก $\Sigma b_i c_i$ ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนมาตรวัดความเชื่อ และมาตรวัดการประเมินลักษณะความเชื่อ โดยการให้คะแนนตั้งแต่ 2 ถึง -2 สำหรับความคิดเห็นของตนเองในแต่ละข้อกระทง เช่น

ข้อความ	ไม่ตรงที่สุด	ค่อนข้างไม่ตรง	ไม่ตรงและตรงพอๆ กัน	ค่อนข้างตรง	ตรงมากที่สุด
1 เพื่อนเห็นว่าท่านควรเปิดเผยการเป็นหญิงรักหญิงของท่านต่อ “บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูท่าน”	1	2	3	4	5
2 ท่านมักทำตามสิ่งที่เพื่อนแนะนำให้ทำ	-2	-1	0	1	2

วิธีการคิดคะแนนทำได้โดยการนำคะแนนจากข้อกระทงข้อที่ (1, 3, 5, 7) (b) คูณกับคะแนนจากข้อกระทงข้อที่ (2, 4, 6, 8) (e) ซึ่งแปลงคะแนนจาก 1 เป็น -2, 2 เป็น -1, 3 เป็น 0, 4 เป็น 1 และ 5 เป็น 2 จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการคูณของข้อกระทง 1-2, 3-4, 5-6 และ 7-8 มาใช้ในการวิเคราะห์ โดยหากคะแนนที่ได้เป็นคะแนนบวกสูง หมายถึง บุคคลดังกล่าวเป็นผู้ที่มักทำตามเพื่อนสูง หากคะแนนเป็นไปในลบสูง หมายถึง บุคคลดังกล่าวเป็นผู้ที่มักไม่ทำตามเพื่อนสูง

มาตรวัดดังกล่าวเป็นมาตรวัดซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย โดยผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (ภาคผนวก ข) ทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาก่อนทำการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยทำการหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตามสูตรครอนบาค (Cronbach) กับกลุ่มนักร้องจำนวน 30 คน ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟาของมาตรวัดบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และคำนวณความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดด้วยวิธีความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) จากข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์

แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) และพบว่ามีความเที่ยงของมาตรวัดบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนมีค่าเท่ากับ .831 (ภาคผนวก ก)

2.6 เจตคติด้านอายุ

มาตรวัดเจตคติด้านอายุ สร้างโดยใช้การประเมินค่าตามแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยเป็นการวัดเจตคติด้านอายุ โดยข้อกระทงทั้งหมดเป็นข้อกระทงทางบวกและมีเกณฑ์การให้คะแนนมี 5 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

	คะแนนข้อกระทง
ไม่ตรงมากที่สุด	1
ค่อนข้างไม่ตรง	2
ไม่ตรงและตรงพอๆ กัน	3
ค่อนข้างตรง	4
ตรงมากที่สุด	5

มาตรวัดดังกล่าวเป็นมาตรวัดซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัย โดยผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (ภาคผนวก ข) ทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาก่อนทำการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยทำการหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตามสูตรครอนบาค (Cronbach) กับกลุ่มนาร่องจำนวน 30 คน ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟาของมาตรวัดอายุมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และคำนวณความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดด้วยวิธีความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) จากข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) และพบว่ามีความเที่ยงของมาตรวัดอายุมีค่าเท่ากับ .922 (ภาคผนวก ก)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. นำแบบสอบถามให้บุคคลใกล้ชิดซึ่งเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันหญิงช่วยตอบ โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัยพร้อมขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริง
2. ตั้งกระทู้ผ่านเว็บไซต์หญิงรักเพศเดียวกันเพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามพร้อมชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัยและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริง หลังจากได้รับการติดต่อ ผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามในรูปแบบไฟล์ผ่าน e-mail ของกลุ่มตัวอย่าง
3. สอบถามเพิ่มเติมถึงกลุ่มตัวอย่างที่เป็นที่รู้จักเพื่อขยายกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มแรกและกลุ่มที่สองออกไป จากนั้นไปพบกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัยพร้อมขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริง
อนึ่ง กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดต้องทำการยืนยันสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนก่อนการทำแบบสอบถาม
4. คัดกรองเพื่อแยกแบบสอบถามที่ไม่ได้มาตรฐานออก ให้คะแนนและทำการบันทึกข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS 11.5 เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่ออธิบายลักษณะทั่วไป ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติวิเคราะห์โลจิสติก (Logistic Regression Analysis)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 291 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวจำนวน 89 คน และกลุ่มไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวจำนวน 202 คน โดยกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเป็นกลุ่มที่จัดอยู่ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่มีอายุตั้งแต่ 22-40 ปี การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยสถิติเชิงพรรณนา
 - การแจกแจงความถี่และร้อยละ
 - ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยในการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัววิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression Analysis) โดยนำข้อมูลเข้าวิเคราะห์ด้วยวิธี enter

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 2 ประเภทของกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกัน

ประเภท	กลุ่มไม่เปิดเผย		กลุ่มเปิดเผย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทอม	56	19.24	27	9.28	83	28.52
ดี้	52	17.87	29	9.97	81	27.84
เลสเบี้ยน	19	6.53	5	1.72	24	8.25
อื่นๆ	3	1.03	1	0.34	4	1.37
ไม่ตอบ	72	24.74	27	9.28	99	34.02
รวม	202	69.42	89	30.58	291	100.00

จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยส่งให้ผู้ตอบและได้รับกลับอย่างสมบูรณ์จำนวน 291 คนสามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกได้เป็น 2 กลุ่มได้แก่ กลุ่มเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวแล้วจำนวน 89 คนและกลุ่มไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวจำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 30.58 และ ร้อยละ 69.42 ของกลุ่มตัวอย่างตามลำดับ จากการเก็บข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันเกี่ยวกับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวช่วงอายุ 22-40 ปีสามารถแจกแจงข้อมูลได้ดังนี้

จากตารางที่ 2 สามารถระบุประเภทของกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันโดยกลุ่มหญิงรักเพศเดียวกันเอง พบว่ากลุ่มรักเพศเดียวกันระบุว่าตนเป็นทอมจำนวน 83 คนคิดเป็นร้อยละ 28.52 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ระบุว่าตนเป็นดี้จำนวน 81 คนคิดเป็นร้อยละ 27.84 ระบุว่าตนเองเป็นเลสเบี้ยนจำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 8.25 และไม่ตอบว่าตนเป็นหญิงรักเพศเดียวกันประเภทใดเลยจำนวน 99 คนคิดเป็นร้อยละ 34.02 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูของหญิงรักเพศเดียวกัน

บุคคลผู้มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดู	กลุ่มไม่เปิดเผย		กลุ่มเปิดเผย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แม่	148	50.86	71	24.40	219	75.26
พ่อ	36	12.37	13	4.47	49	16.84
ย่า/ยาย	5	1.72	1	0.34	6	2.06
ญาติผู้ใหญ่	4	1.37	1	0.34	5	1.72
น้ำป่า	4	1.37	1	0.34	5	1.72
พี่สาว	3	1.03	0	0.00	3	1.03
พี่ชาย	1	0.34	1	0.34	2	0.69
อา	1	0.34	0	0.00	1	0.34
พี่เลี้ยง	0	0.00	1	0.34	1	0.34
รวม	202	69.42	89	30.58	291	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างระบุว่าบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูของตนคือแม่ มีจำนวน 219 คนคิดเป็นร้อยละ 75.26 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดและระบุว่าบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูของตนคือพ่อ มีจำนวน 49 คนคิดเป็นร้อยละ 16.84 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และระบุเป็นบุคคลอื่นจำนวน 23 คนคิดเป็นร้อยละ 7.90 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตารางที่ 4 กลุ่มบุคคลในสังคมที่หญิงรักเพศเดียวกันเปิดเผยสถานภาพด้วย

บุคคลในสังคมที่เปิดเผยด้วย	กลุ่มไม่เปิดเผย		กลุ่มเปิดเผย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนสนิท	178	61.17	84	28.87	262	34.56
เพื่อนที่ทำงาน	98	33.68	59	20.27	157	20.71
เพื่อนทางอินเทอร์เน็ต	90	30.93	53	18.21	143	18.87
ครอบครัว	60	20.62	72	24.74	132	17.41
อื่นๆ	29	9.97	12	4.12	41	5.41
จิตแพทย์	7	2.41	7	2.41	14	1.85
ไม่บอกเลย	9	3.09	0	0.00	9	1.19
รวม	471	62.14	287	37.86	758	100.00

หมายเหตุ 1. อื่นๆ เช่น บอกกับทุกคน

2. บุคคลรักเพศเดียวกัน 1 คนระบุผู้ที่เปิดเผยด้วยได้มากกว่า 1 คน

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มบุคคลที่หญิงรักเพศเดียวกันทั้ง 2 กลุ่มเลือกจะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันมากที่สุดคือ เพื่อนสนิทซึ่งมีจำนวน 262 คนคิดเป็นร้อยละ 34.56 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อันดับต่อมาคือ เพื่อนที่ทำงานจำนวน 157 คน (ร้อยละ 20.71) เพื่อนทางอินเทอร์เน็ตจำนวน 143 คน (ร้อยละ 18.87) และครอบครัวจำนวน 132 คน (ร้อยละ 17.41) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดตามลำดับ ทั้งนี้มีผู้ที่ไม่เปิดเผยกับใครเลยจำนวน 9 คนนับเป็นร้อยละ 1.19 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว

ประโยชน์ที่ คาดว่าจะได้รับ	กลุ่มไม่เปิดเผย		กลุ่มเปิดเผย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	97	33.33	75	25.77	172	59.11
ไม่มี	98	33.68	13	4.47	111	38.14
ไม่ตอบ	7	2.41	1	0.34	8	2.75
รวม	202	69.42	89	30.58	291	100.00

จากตารางที่ 5 ซึ่งกล่าวถึงการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมีประโยชน์มากกว่าไม่มีประโยชน์ โดยมีจำนวนถึง 172 คนนับเป็นร้อยละ 59.11 และกลุ่มที่เห็นว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวไม่มีประโยชน์มีจำนวน 111 คนนับเป็นร้อยละ 38.14 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ทั้งนี้เหตุผลส่วนใหญ่ของบุคคลที่เห็นว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันมีประโยชน์คือ ทำให้เกิดความสบายใจ ครอบครัวเข้าใจมากขึ้น ไม่จำเป็นต้องปิดบัง และสามารถเป็นตัวของตัวเองได้มากขึ้น ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวไม่มีประโยชน์เนื่องจากเชื่อว่าถึงแม้ตนจะเปิดเผยครอบครัวก็ไม่เข้าใจและไม่สามารถให้การยอมรับได้ ซึ่งเกี่ยวกับสาเหตุในด้านนี้ผู้วิจัยได้อภิปรายต่อไปในบทที่ 4

ตารางที่ 6 ปัญหาทั่วไปที่กลุ่มตัวอย่างบุคคลรักเพศเดียวกันมักประสบในการดำรงชีวิต

ปัญหา	รวม	
	จำนวน	ร้อยละ
ด้านสังคม	119	29.24
เกี่ยวกับครอบครัวตนเอง	114	28.01
ด้านความรัก	71	17.44
เกี่ยวกับครอบครัวคนรัก	22	5.41
ไม่ก่อให้เกิดปัญหาเลย	20	4.91
ด้านสิทธิทางกฎหมาย	10	2.46
ด้านการงาน	7	1.72
การมองหาสังคมหญิงรักเพศเดียวกัน	3	0.74
ไม่ตอบ	41	10.07
รวม	407	89.93

หมายเหตุ 1. บุคคลรักเพศเดียวกัน 1 คนระบุปัญหาได้มากกว่า 1 ปัญหา

- เกี่ยวกับครอบครัวตนเอง เช่น ครอบครัวไม่ยอมรับในสถานภาพหญิงรักเพศเดียวกัน
- เกี่ยวกับครอบครัวคนรัก เช่น ครอบครัวคนรักไม่อนุญาตให้คบหากัน

ตารางที่ 6 บอกถึงปัญหาต่างๆ ที่กลุ่มตัวอย่างบุคคลรักเพศเดียวกันมักประสบในการดำรงชีวิต ซึ่งปัญหาสำคัญ 3 อันดับแรกที่มีักพบคือ ปัญหาทางสังคมจำนวน 119 คน ปัญหาอันเนื่องมาจากครอบครัวของตนเองจำนวน 114 คน และปัญหาด้านความรักจำนวน 71 คนคิดเป็นร้อยละ 29.24 28.01 และ 17.44 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามจะพบได้ว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนระบุว่าความเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันไม่ก่อให้เกิดปัญหาใดๆ เลยกับตนถึง 20 คนซึ่งคิดเป็นร้อยละ 4.91 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยในการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression Analysis) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกเกี่ยวกับคุณลักษณะตัวแปรตามซึ่งต้องเป็นตัวแปรเชิงคุณภาพหรือตัวแปรหุ่น (dummy variable) ผู้วิจัยจึงกำหนดให้กลุ่มไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมีค่าเป็น 0 และกลุ่มเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมีค่าเป็น 1 จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการเก็บข้อมูลแต่ละปัจจัยคัดสรรเข้าร่วมในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมช่วยวิเคราะห์ SPSS 11.5 และก่อนทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรต้นทั้งหมดเพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงของสถิติการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกคือ ตัวแปรต้นต้องไม่มีความสัมพันธ์กันเองสูงจนเกินไป ดังจะเห็นได้จากตารางเมตริกซ์สหสัมพันธ์ (ภาคผนวก ค) เมื่อพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรแต่ละคู่ไม่มีค่าสูงเกินเกณฑ์ $r = .65$ (Burn, & Grove, 1993 อ้างถึงใน เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย, 2548) ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

เมื่อเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปด้วยสถิติวิเคราะห์โลจิสติกโดยใช้การนำข้อมูลเข้าวิเคราะห์แบบ enter เพื่อหาปัจจัยการทำนายความแตกต่างของทั้ง 2 กลุ่ม โดยในเบื้องต้นผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ตัวแปรแต่ละชุด (ก-จ) เพื่อเลือกเฉพาะปัจจัยที่มีอำนาจการทำนายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ตัวแปรด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก (ครั้งที่ 1)

(ก) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

ปัจจัยในการทำนาย	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	.109	.026	17.434	1	.000***	1.116
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	.009	.018	.224	1	.636	1.009
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	-.002	.017	.018	1	.892	.998
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.051	.025	4.380	1	.036*	1.053
Constant	-6.944	1.616	18.476	1	.000	.001

* $p < .05$

*** $p < .001$

(ข) บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

ปัจจัยในการทำนาย	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์	.080	.029	7.483	1	.006**	1.083
บุคลิกภาพด้านความมีจิตสำนึก	.014	.024	.345	1	.557	1.014
บุคลิกภาพด้านแสดงตัว	.049	.027	3.354	1	.067	1.051
บุคลิกภาพด้านเห็นด้วยกับผู้อื่น	-.024	.027	.836	1	.361	.976
บุคลิกภาพด้านหัวนไหว	.016	.019	.702	1	.402	1.016
Constant	-6.089	2.160	7.949	1	.005	.002

** $p < .01$

(ค) รูปแบบการเผชิญปัญหา

ปัจจัยในการทำนาย	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหาด้วยความสามารถของตน	.018	.017	1.143	1	.285	1.018
รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุน	.020	.048	.170	1	.680	1.020
รูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา	.005	.015	.089	1	.766	1.005
Constant	-2.679	1.438	3.471	1	.062	.069

(ง) การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ต่อการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน

ปัจจัยในการทำนาย	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
การคาดการณ์ถึงผลลัพธ์ต่อการเปิดเผยสถานภาพ	.069	.013	28.654	1	.000***	1.071
Constant	-4.103	.658	38.875	1	.000	.017

*** $p < .001$

(จ) บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน

ปัจจัยในการทำงาน	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน	.018	.015	1.548	1	.213	1.019
Constant	-.766	.133	33.397	1	.000	.465

(ฉ) เจตคติด้านอายุ

ปัจจัยในการทำงาน	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
เจตคติด้านอายุ	.069	.019	12.855	1	.000***	1.071
Constant	-2.475	.497	24.778	1	.000	.084

*** $p < .001$

จากการคัดเลือกปัจจัยในเบื้องต้น (ครั้งที่ 1) พบว่าจากปัจจัยทั้ง 15 ปัจจัยมีเพียง 5 ปัจจัยที่สามารถทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากนั้นผู้วิจัยได้นำปัจจัยทั้ง 5 ดังกล่าวมาวิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติกอีกครั้งดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 การวิเคราะห์ตัวแปรด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก (ครั้งที่ 2)

ปัจจัยในการทำงาน	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	.056	.025	5.220	1	.022*	1.058
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.049	.023	4.482	1	.034*	1.050
บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์	.076	.031	5.878	1	.015*	1.079
การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ต่อการเปิดเผยสถานภาพ	.055	.014	14.477	1	.000***	1.057
เจตคติด้านอายุ	.033	.021	2.553	1	.110	1.033
Constant	-10.784	1.962	30.214	1	.000	.000

* $p < .05$ *** $p < .001$

จากการวิเคราะห์ด้วยสถิติโลจิสติกในครั้งที่ 2 พบว่าปัจจัยที่ไม่สามารถทำนายความแตกต่างของทั้ง 2 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีเพียงปัจจัยเจตคติด้านอายุ ผู้วิจัยจึงคัดปัจจัยดังกล่าวออกและทำการวิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติกอีกครั้งดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ปัจจัยที่ใช้ในการทำนายความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

ปัจจัยในการทำนาย	B	S.E.	Wald	df	Sig.	Exp(B)
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	.062	.024	6.759	1	.009**	1.064
รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.054	.022	5.751	1	.016*	1.055
บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์	.079	.030	6.791	1	.009**	1.082
การคาดการณ์ถึงผลลัพธ์ต่อการเปิดเผยสถานภาพ	.059	.014	17.855	1	.000***	1.061
Constant	-10.670	1.934	30.448	1	.000	.000

* $p < .05$

** $p < .01$

*** $p < .001$

ในการวิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติกในครั้งที่ 3 พบว่าจากปัจจัยตัวแปรต้นทั้ง 15 ปัจจัยมีเพียง 4 ปัจจัยที่สามารถทำนายความแตกต่างของทั้ง 2 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ($B=.062, p<.01$) ปัจจัยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($B=.054, p<.05$) ปัจจัยบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ ($B=.079, p<.01$) และปัจจัยการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ภายหลังการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว ($B=.059, p<.001$) (รายละเอียดดังตารางที่ 9) และจากปัจจัยดังกล่าวสามารถเขียนเป็นสมการการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวได้ดังนี้

$$\text{Logit (P)} = -10.67 + .062(\text{AUTHORITATIVE}) + .054(\text{UNINVOLVED})$$

$$+ .079(\text{OPENNESS}) + .059(\text{EXPECTATION})$$

เมื่อ Logit (P) = โอกาสที่หญิงรักเพศเดียวกันจะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว

AUTHORITATIVE = รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

UNINVOLVED = รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

OPENNESS = บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์

EXPECTATION = การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ภายหลังการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว

นอกจากนี้จากตารางที่ 9 ยังพบว่าค่า *Wald* ซึ่งเป็นค่าในการทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์โลจิสติก (B) กล่าวคือเป็นการทดสอบสมมติฐานว่า $H_0: b_i (B) = 0$ และเมื่อพบว่าค่า B มีค่ามากกว่า 0 อย่างมีนัยสำคัญจึงสามารถปฏิเสธสมมติฐานและกล่าวได้ว่าปัจจัยทั้ง 4 มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงค่าขนาดความสัมพันธ์ (Odd Ratio) และค่า $Exp(B)$ ซึ่งเป็นค่าที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของค่า Odd Ratio เมื่อตัวแปรทำนายเปลี่ยนไป 1 หน่วย กล่าวคือ หากค่า $Exp(B)$ มีค่า

มากกว่า 1 จะช่วยเพิ่มโอกาสการเกิดเหตุการณ์ได้ ดังนั้นเมื่อปัจจัยที่มีผลต่อการทำนายความแตกต่างทั้ง 4 ปัจจัยมีค่าสัมประสิทธิ์เป็นบวก ($Exp(B) > 1$) จึงสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ($Exp(B)=1.064$) แสดงว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่สูงมีโอกาสเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวสูงกว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ต่ำ 1.064 เท่า
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($Exp(B)=1.055$) แสดงว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสูงมีโอกาสเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวสูงกว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยต่ำ 1.055 เท่า
3. บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ ($Exp(B)=1.082$) แสดงว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์สูงมีโอกาสเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวสูงกว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ต่ำ 1.082 เท่า
4. การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ภายหลังการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว ($Exp(B)=1.061$) แสดงว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ภายหลังการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวในทางบวกสูงมีโอกาสเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวสูงกว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ภายหลังการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวในทางบวกต่ำ 1.061 เท่า

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 อัตราความถูกต้องของการทำนายด้วยสถิติโลจิสติกโดย (ร้อยละ)

		กลุ่มทำนาย (Predicted group)		อัตราความถูกต้อง (ร้อยละ)
		0	1	
กลุ่มตัวอย่างจริง (Observed group)	0	180*	22	89.11
	1	56	33*	37.09
รวม		236	55	73.19

*จำนวนคนที่ทำนายได้ถูกต้อง

หมายเหตุ 1. 0 หมายถึง กลุ่มไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว

2. 1 หมายถึง กลุ่มเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวแล้ว

จากตารางที่ 10 พบว่า เมื่อนำข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันจำนวน 291 คน มาวิเคราะห์ด้วยสถิติโลจิสติกแล้วปัจจัยที่ช่วยในการทำนายทั้ง 4 สามารถทำให้แยกความแตกต่างของกลุ่มที่เปิดเผยและยังไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวได้ถูกต้องในภาพรวมคิดเป็นร้อยละ 73.19 ซึ่งหากทำนายแบบแยกกลุ่ม ปัจจัยทั้ง 4 สามารถทำนายกลุ่มที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวแล้วได้ถูกต้องร้อยละ 37.09 และสามารถทำนายกลุ่มที่ยังไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวได้ถูกต้องถึงร้อยละ 89.11

กล่าวโดยสรุปจากสมการการทำนายด้วยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก บุคคลรักเพศเดียวกันที่มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมักเป็นบุคคลที่มีคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง มีคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในระดับปานกลางค่อนข้างสูง มีคะแนนบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ค่อนข้างสูง และมีคะแนนการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ภายหลังการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวในทางบวกค่อนข้างสูง ในทางกลับกันบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีแนวโน้มไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมักเป็นบุคคลที่มีคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ในระดับต่ำ มีคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในระดับต่ำ มีคะแนนบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ต่ำ และมีคะแนนการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ภายหลังการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวในทางบวกต่ำ

บทที่ 4

อภิปรายผลข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 จะพบว่าปัจจัยที่สามารถทำนายความแตกต่างในการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 4 ปัจจัยได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved) บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) และการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนในการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน ซึ่งผู้วิจัยจะทำการอภิปรายผลในแต่ละปัจจัยคัดสรรตัวค่าที่ละเอียดดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative)

จากผลการวิเคราะห์พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่สามารถทำนายความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($B=.062, p<.01$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มักใช้เหตุผลในการอบรมเลี้ยงดูหรือพูดคุยเพื่อให้ลูกมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ รวมทั้งใช้เหตุผลและข้อตกลงร่วมกันในการกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ในครอบครัวและเมื่อมีความคิดเห็นที่แตกต่างมักพูดคุยกันด้วยเหตุผล ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นการสื่อสารในรูปแบบเปิด (Open Dialogue) จึงทำให้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมีความกล้าที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว ดังจะเห็นได้จากกลุ่มตัวอย่างบางคนที่ทำให้เหตุผลในลักษณะคล้ายคลึงกันว่า “ท่านไม่ได้ต่อว่าอะไร ท่านเข้าใจในสิ่งที่เราเป็น และยังสามารถปรึกษาปัญหาได้ในทุกเรื่อง” ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับงานวิจัยของ Willoughby, Malik, & Lindahl (2006) ที่พบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูบุตรมีความสัมพันธ์ต่อการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่

2. ปัจจัยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยหรือทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style)

จะเห็นได้ว่านอกจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ยังพบว่ายังมีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยที่สามารถทำนายความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($B=.054, p<.05$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพ่อแม่ในลักษณะนี้มักมุ่งความสนใจไปที่ความสบายของตนเองเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงการเอาใจใส่ลูก ดังนั้นจึงพบว่าลูกที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนี้มักเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และบ่อยครั้งที่พบพฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Behavior) และความไม่ลงรอยกันหรือการมีความเห็นที่แตกต่างกัน (Disagreeableness) ควบคู่มาด้วย (Maccoby, & Martin, 1983 อ้างถึงใน Gormly, 1997) ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการที่ปัจจัย

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสามารถทำนายความแตกต่างของทั้ง 2 กลุ่มได้ เนื่องจากความสัมพันธ์ของครอบครัวในลักษณะนี้ไม่ค่อยอบอุ่นและค่อนข้างเป็นไปในรูปแบบที่ต่างคนต่างอยู่ นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมก้าวร้าวกับบุคคลในครอบครัวที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน ด้วยเหตุนี้จึงอาจทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเลือกที่จะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวโดยคำนึงถึงความพึงพอใจของตนเป็นหลัก นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยของ Day, Badali, & Ruck (2006) ซึ่งกล่าวถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับเจตคติของลูกที่มีต่อสิทธิของตนเอง โดยได้กล่าวไว้ว่าบุคคลที่มองว่าตนเองมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีการใช้สิทธิในการกำหนดหรือตัดสินใจทำในสิ่งที่ตนเอง (self-determination) ต้องการมากกว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และการที่บุคคลที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีลักษณะเช่นนี้อาจเป็นเพราะประสบการณ์ที่ได้รับจากครอบครัว เช่น การรับรู้ว่าคุณไม่เป็นที่ต้องการ การขาดความรัก ความอบอุ่นจากพ่อแม่ จึงทำให้บุคคลกลุ่มนี้ทำอะไรโดยไม่จำเป็นต้องสนใจความรู้สึกของพ่อแม่

3. ปัจจัยบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (*Openness to Experience*)

จากการวิเคราะห์พบว่าจากปัจจัยบุคลิกภาพทั้งห้าด้านมีเพียงบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (*Openness to experience*) เพียงด้านเดียวที่มีอำนาจทำนายความแตกต่างระหว่าง 2 กลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($B=.079, p<.01$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพในด้านนี้มักเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ ไม่ยึดติดกับสิ่งที่มีอยู่ มีความสนใจที่เปิดกว้าง มีความเชื่อส่วนตัวและตระหนักถึงความรู้สึกของตัวเอง (Cordón, 2005; “Big five Personality Traits”, n.d.; “Big five”, n.d.) ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่บุคคลกลุ่มนี้สามารถยอมรับในการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันได้โดยไม่เกิดความขัดแย้งในตนเอง และจากการยอมรับในการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนเองได้แล้วจึงนำมาสู่การเปิดเผยตนเองต่อสังคมรอบข้างตามหลักทฤษฎีการเปิดเผยตนเองของบุคคลรักเพศเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านนี้จึงเลือกที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวเพราะมองว่าการมีสถานภาพเป็นบุคคลรักเพศของตนไม่ใช่เรื่องผิดและไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

ทั้งนี้ยังพบงานวิจัยที่กล่าวไว้เกี่ยวกับบุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ในระดับสูงมักเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจสูงที่จะทำให้สิ่งที่ตนคาดหวังไว้ประสบความสำเร็จ และในทางกลับกันบุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ในระดับต่ำมักสนใจเพียงสิ่งที่เป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำ กล่าวคือ บุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ในระดับสูงจะตระหนักถึงสิ่งที่ตนจะได้รับจากการกระทำของตน ในขณะที่บุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ในระดับต่ำจะมุ่งเน้นในสิ่งที่ตนจะต้องสูญเสียจากการไม่กระทำสิ่งที่ตนต้องกระทำ (Vaughn, Baumann, & Klemann, 2008)

จากงานวิจัยของ Vaughn et.al (2008) สามารถอธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ได้พอสังเขปคือ หากการที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวทำให้ตนเกิดความสบายใจ นำมาซึ่งความเข้าใจระหว่างตนและครอบครัว ซึ่งเป็นสิ่งที่ตนคาดหวังและไม่ได้มองว่าการเป็นการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวเป็นสิ่งที่ไม่ดี การคาดหวังดังกล่าวจึงอาจเป็นแรงจูงใจให้บุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านี้เลือกเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวเพื่อให้เป็นไปตามสิ่งที่ตนเองคาดหวัง

4. ปัจจัยการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่น่าจะมีความสำคัญมากที่สุดอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งสามารถทำนายถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มทั้งสองได้คือ การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ปัจจัยดังกล่าวแสดงถึงผลการทำนายได้ดีที่สุดตัวหนึ่ง โดยสามารถทำนายความแตกต่างได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($B=.059, p<.001$) อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างสามารถคาดการณ์ลักษณะนิสัย ความคิด เจตคติต่างๆ ของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูของตนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นหากกลุ่มตัวอย่างคาดการณ์ไว้ในทางบวกกลุ่มตัวอย่างจึงมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวสูง ในทางกลับกันหากกลุ่มตัวอย่างคาดว่าหลังจากการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวจะนำมาซึ่งผลลัพธ์ทางลบ เช่น ทำให้บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลี้ยงดูเสียใจ โกรธหรือตำหนิตน กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้อาจเลือกที่จะไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตน ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าจากการคาดการณ์ของบุคคลรักเพศเดียวกันต่อการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว นับว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่สามารถชี้ให้เห็นหรือทำนายว่าบุคคลรักเพศเดียวกันนั้นๆ จะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนหรือไม่ได้เป็นอย่างดี หากบุคคลรักเพศเดียวกันมองว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวนำมาซึ่งความเข้าใจระหว่างตนและครอบครัว หรือการเปิดเผยไม่ได้ทำให้เกิดปัญหาให้กับครอบครัว บุคคลรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้ก็มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว ในทางกลับกัน หากบุคคลรักเพศเดียวกันมองว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวไม่ทำให้เกิดประโยชน์ และถึงจะเปิดเผยครอบครัวก็ไม่ให้การยอมรับ บุคคลรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้จึงมีแนวโน้มที่จะไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว

ผู้วิจัยยังพบว่าทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Operant Conditioning) ของ Skinner ที่กล่าวไว้เกี่ยวกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) สอดคล้องกับการที่กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว กล่าวคือพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลไม่ต้องการให้เกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ โดยบุคคลนั้นจะหลีกเลี่ยงการทำพฤติกรรมใดๆ ที่จะก่อให้เกิดเหตุการณ์ที่ตนไม่พึงประสงค์ (James E. Mazur, 1998; Barry Schwartz, 1986) หาก

เชื่อมโยงทฤษฎีดังกล่าวเข้ากับงานวิจัย จะพบว่าจากการคาดการณ์ของบุคคลรักเพศเดียวกันต่อผลการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันว่าผลลัพธ์จะออกมาในทางลบ บุคคลรักเพศเดียวกันจึงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ตามที่ตนคาดการณ์ไว้ นอกจากนี้ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของธันนิกันต์ สุญสินภัย (2546) ที่ได้เคยกล่าวไว้แล้วเกี่ยวกับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวว่า จากกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยของธันนิกันต์พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันบางคนไม่กล้าเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว เนื่องจากคิดว่าครอบครัวจะไม่ยอมรับ หรือแม้กระทั่งกลุ่มตัวอย่างบางคนที่ได้เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวไปแล้ว เมื่อพบว่าครอบครัวไม่ยอมรับ บุคคลรักเพศเดียวกันเหล่านั้นจึงหลีกเลี่ยงการแสดงออกทางพฤติกรรมรักเพศเดียวกันต่อหน้าครอบครัวตน ดังตัวอย่างของผู้ให้สัมภาษณ์ในงานวิจัยของธันนิกันต์ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 1

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าจากตารางที่ 9 พบว่าค่า $Exp(B)$ ของปัจจัยทำนายทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ($Exp(B)=1.064$) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($Exp(B)=1.055$) บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) ($Exp(B)=1.082$) และการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน ($Exp(B)=1.061$) ล้วนมีค่าเป็นบวก จึงสามารถบอกได้ว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีระดับปัจจัยทำนายทั้ง 4 ในระดับสูงมีโอกาสเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวและทำนายได้ถูกต้องร้อยละ 37.09 ในขณะที่บุคคลรักเพศเดียวกันซึ่งมีระดับปัจจัยทำนายทั้ง 4 ในระดับต่ำมีโอกาสไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวและทำนายได้ถูกต้องร้อยละ 89.11

จากค่าอัตราการทำนายที่ถูกต้องซึ่งพบในงานวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า อัตราการทำนายสามารถทำนายบุคคลรักเพศเดียวกันในกลุ่มไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว (ร้อยละ 89.11) ได้แม่นยำกว่ากลุ่มที่เปิดเผยแล้ว (ร้อยละ 37.09) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะข้อมูลที่มาจากบุคคลรักเพศเดียวกันเพียงฝ่ายเดียวด้วยข้อจำกัดบางประการด้านจริยธรรม แต่การที่บุคคลรักเพศเดียวกันจะสามารถเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวหรือไม่ขึ้น ปัจจัยต่างๆ ที่สัมพันธ์กับครอบครัวหรือบุคคลผู้มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องต่อการศึกษาดังกล่าว เช่น หน้าที่ของครอบครัว ซึ่ง McMaster Model ได้ประเมินความเข้าใจการทำหน้าที่ของครอบครัวออกเป็น 6 ด้าน (Epstien, Bishop & Leivn, 1987 อ้างถึงใน สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548) ได้แก่ การแก้ปัญหา (problem solving), การสื่อสาร (communication), บทบาท (roles), การตอบสนองทางอารมณ์ (affective responsiveness), ความผูกพันทางอารมณ์ (affective involvement) และการควบคุมพฤติกรรม (behavior control)

เมื่อวิเคราะห์จากหน้าที่ของครอบครัวแล้ว ผู้วิจัยพบว่า การสื่อสารและการควบคุมพฤติกรรมน่าจะมีจุดร่วมในการอธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้อำนาจการทำนายของปัจจัยทำนายในการวิจัยนี้ทำนายกลุ่มเปิดเผยได้เพียงร้อยละ 37.09 ทั้งนี้เนื่องจากการควบคุมพฤติกรรมจะกล่าวรวมถึงการควบคุมพฤติกรรมในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกของความต้องการและแรงขับทางกายและอารมณ์ และการควบคุมพฤติกรรมทางสังคมของสมาชิกทั้งภายในและภายนอกครอบครัว ดังนั้นจึงทำให้บุคคลต้องประพฤติดนินให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม นอกจากนี้เกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวซึ่งเป็นการสื่อสารในลักษณะใช้คำพูด (verbal communication) ที่เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก หากในครอบครัวไม่มีการสื่อสารที่ชัดเจน ตรงไปตรงมา ตรงกับบุคคลเป้าหมายโดยไม่ผ่านสมาชิกคนอื่นในครอบครัวก็จะทำให้เกิดการสื่อสารระหว่างกันและกันได้ไม่ดีนัก ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อนำหน้าที่ของครอบครัวทั้ง 2 มาวิเคราะห์รวมกันจะให้ผลสอดคล้องกับงานวิจัยของ Newman, & Muzzonigro, 1993 อ้างถึงใน Heatherington, & Lavner, 2008) ว่าครอบครัวที่เชื่อในเรื่องศาสนาและยึดติดกับการที่ลูกต้องแต่งงานมีครอบครัว หรือมีเจตคติทางลบกับบุคคลรักเพศเดียวกันจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว

ในการศึกษานี้นอกจากปัจจัยคัดสรรที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในเบื้องต้นแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่ามีงานวิจัยอื่นที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญในการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว เช่น ผลงานวิจัยของ Heatherington et al. (2008) พบว่านอกจากจะคำนึงถึงปัจจัยที่แตกต่างกันในตัวบุคคลแต่ละคนแล้ว ยังต้องคำนึงถึงปัจจัยความแตกต่างของความสัมพันธ์ ในครอบครัวด้านอื่นๆ อีกด้วย เช่น ระดับความสัมพันธ์ของพ่อแม่ลูก ความผูกพันทางอารมณ์ การมีตัวตนในครอบครัวของลูก ทั้งนี้เนื่องจากว่าหากความสัมพันธ์กับครอบครัวดังกล่าวยังเป็นไปในทางที่ดีมากเท่าไร บุคคลรักเพศเดียวกันจะคาดหวังได้ถึงการยอมรับหรือผลลัพธ์ทางบวกได้มากเท่านั้น และทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันมีความกล้าที่จะเปิดเผยได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยซึ่งกล่าวไว้เกี่ยวกับรูปแบบความผูกพันทางอารมณ์ (Attachment) ระหว่างพ่อแม่และลูกมีความสัมพันธ์ทางบวกในการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่ ซึ่งหากบุคคลรักเพศเดียวกัน มีความผูกพันทางอารมณ์แบบมั่นคง (Secure Attachment) กับพ่อแม่ก็มีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่ (Holtzen, Kenny, & Mahalik, 1995) ส่วนในด้านของความผูกพันทางอารมณ์แบบไม่มั่นคง (Insecure Attachment) พบว่าหากบุคคลมีความผูกพันทางอารมณ์แบบไม่มั่นคงในรูปแบบการหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยง (Avoidance) จะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันหลีกเลี่ยงที่จะไม่เปิดเผยสถานภาพการเป็นรักเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่หรือต่อบุคคลอื่นๆ และถ้ามีความผูกพันทางอารมณ์แบบไม่มั่นคงแบบความวิตกกังวล (Anxiety) บุคคลรักเพศเดียวกันจะพยายามเก็บกดพฤติกรรมรักเพศเดียวกันของตนไว้ และปฏิเสธเอกลักษณ์ทางเพศของตน (Mohr, & Fassinger, 2003)

และการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับบุคคลรักเพศเดียวกันควรศึกษาร่วมกันทั้งกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันเองและบุคคลใกล้ชิด เพราะจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุด ดังข้อเสนอแนะที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของ Heatherington, et al., 2008 ว่าการศึกษาควรเป็นไปในรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ของบุคคลทั้งสองฝ่าย (ครอบครัวและบุคคลรักเพศเดียวกัน) จึงจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุด

อนึ่ง จากงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยยังพบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ซึ่งสอดคล้องกับขั้นตอนพัฒนาการของบุคคลรักเพศเดียวกันเกี่ยวกับกระบวนการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน (Coming-out Process) คือ กลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันทั้งผู้ที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันและยังไม่เปิดเผยจำนวนถึง 173 คน คิดเป็นร้อยละ 59.11 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ภาคผนวก ง) เห็นว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวจะทำให้เกิดประโยชน์กับตน โดยให้เหตุผลที่แตกต่างกันไปเช่น การปิดบังทำให้ตนไม่สบายใจเพราะบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูมีความสำคัญต่อชีวิตตน การเปิดเผยจะทำให้เข้าใจซึ่งกันและกัน การเปิดเผยทำให้ตนสบายใจ การเปิดเผยทำให้บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูเป็นกังวลกับตนน้อยลง อย่างไรก็ตามบุคคลรักเพศเดียวกันที่เห็นว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวไม่มีประโยชน์กับตนมักมองว่า การเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวอาจทำให้เกิดปัญหามากขึ้น เพราะบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูไม่มีทางเข้าใจหรือยอมรับในการเป็นหญิงรักเพศเดียวกัน และจะทำให้บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูเสียใจ การคำนึงถึงประโยชน์จากการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมีความสอดคล้องต่อขั้นตอนพัฒนาการของบุคคลรักเพศเดียวกันซึ่งผู้วิจัยได้สรุปไว้ในเบื้องต้น 2 ประการดังนี้

1. บุคคลรักเพศเดียวกันล้วนมีความต้องการเปิดเผยสถานภาพตนเองให้บุคคลรอบข้างได้รับรู้และปรารถนาที่จะได้รับความเข้าใจและสนับสนุนโดยเฉพาะจากบุคคลใกล้ชิด
2. หากไม่สามารถเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนให้กับบุคคลรอบข้างได้ จะเกิดความเครียด หรือมีอาการซึมเศร้า วิตกกังวล และพยายามหลีกเลี่ยงความเป็นจริงและสังคม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างหญิงรักเพศเดียวกันมักประสบ (ตารางที่ 6) โดยปัญหาสำคัญอันดับแรกในกลุ่มตัวอย่างมักพบคือ ด้านสังคม โดยแบ่งได้เป็นด้านการยอมรับจากสังคม โดยปัญหาที่พบจะแตกต่างกันไป เช่น ถูกรังแกในลักษณะแปลกๆ สังคมไม่ให้การยอมรับ ด้านสังคมการทำงานซึ่งกลุ่มตัวอย่างบางคนจำเป็นต้องปิดบังสถานภาพรักเพศเดียวกันในสังคมการทำงานเนื่องจากอาจกระทบต่อหน้าที่การงานของตน ด้านการมองหาสังคมเพศเดียวกันเพื่อเข้ากลุ่มหรือเพื่อหาคู่รัก และสิทธิทางกฎหมาย เช่น การจดทะเบียนสมรส

ปัญหาที่พบรองลงมาคือ การยอมรับหรือปัญหาจากครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิดของตนเอง เพราะนอกจากกลุ่มหญิงรักเพศเดียวกันที่ไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวแล้ว ผู้วิจัยพบว่าแม้กระทั่งผู้ที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวแล้วก็ประสบปัญหาการไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิดเช่นกัน

ปัญหาใหญ่อีกประการหนึ่งที่พบในกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันคือ ปัญหาด้านความรัก โดยแบ่งได้เป็นปัญหาที่เกิดจากการคบหากัน เช่น ความหึงหวง การมองว่าความรักในลักษณะนี้ไม่มี ความมั่นคง การยอมรับจากพ่อแม่ของคู่รัก ความไม่สมบูรณ์ของครอบครัว (ไม่สามารถมีบุตรได้)

ทั้งนี้ยังพบว่ามียุทธวิธีอย่างจำนวน 20 คน (ร้อยละ 4.9) ที่ระบุว่าความเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันไม่สร้างปัญหาใดๆ ให้ตนเลย

กล่าวโดยสรุปด้านปัญหาทั่วไปที่สำคัญที่สุดที่พบจากบุคคลรักเพศเดียวกันหญิงคือ ปัญหาทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม ความไม่เหมาะสมระหว่างความเป็นหญิงรักเพศเดียวกันและหน้าที่การงาน รวมทั้งการที่ประเทศยังไม่มีความหมายยอมรับความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ทำให้คู่รักซึ่งเป็นหญิงรักเพศเดียวกันสูญเสียสิทธิทางกฎหมายบางประการ นอกจากนี้ยังพบปัญหาที่เกิดขึ้นกับครอบครัวด้านการต้องการการยอมรับ เข้าใจและไม่ต้องการที่จะปิดบังบุคคลในครอบครัวเพื่อความสบายใจของทั้งตนและครอบครัว ซึ่งปัญหาในด้านนี้เองมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของผู้วิจัย และปัญหาหลักสุดท้ายที่พบคือปัญหาด้านความรัก ซึ่งบุคคลรักเพศเดียวกันเองมองว่าความรักในลักษณะนี้ไม่ใช่ความรักที่มั่นคง และบ่อยครั้งที่ประสบปัญหาด้านความหึงหวง อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะมีบุคคลรักเพศเดียวกันบางส่วนไม่ตอบว่ามีปัญหาใดที่พบหรือระบุว่าตนไม่มีปัญหาใดๆ เลยในการดำรงชีวิต แต่นับได้ว่าเป็นเพียงส่วนน้อย (ประมาณร้อยละ 15 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) ดังนั้นการศึกษาถึงปัญหาของกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันอย่างลึกซึ้งน่าจะเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันต่อไป

ข้อจำกัดในงานวิจัย

ถึงแม้ว่าการศึกษาวิจัยด้วยการศึกษาปัจจัยร่วมจากปัจจัยจากบุคคลรักเพศเดียวกันเองและปัจจัยที่ส่งผลมาจากครอบครัวจะให้ผลที่มีประสิทธิภาพที่สุด แต่เนื่องจากการศึกษาจากปัจจัยที่ส่งผลมาจากครอบครัวขัดต่อกระบวนการทางด้านจริยธรรมเพราะอาจสร้างผลกระทบทางลบต่อกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่สามารถศึกษาปัจจัยดังกล่าวและเลือกศึกษาเพียงปัจจัยจากบุคคลรักเพศเดียวกันเพียงด้านเดียว

ข้อจำกัดอีกข้อหนึ่งในงานวิจัยคือ คะแนนซึ่งได้จากการวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้นำคะแนนทั้ง 4 รูปแบบเข้าวิเคราะห์พร้อมกันและผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่สามารถทำนายความแตกต่างของทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ที่มีคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ในระดับกลางค่อนข้างสูงและผู้ที่มีคะแนนรูปแบบ

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในระดับกลางค่อนข้างสูงซึ่งในความเป็นจริงแล้วบุคคล
บุคคลหนึ่งจะมีคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 2 รูปแบบในระดับที่ใกล้เคียงกันนั้นค่อนข้าง
เป็นไปได้ยาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อบุคคลในครอบครัวของบุคคลรักเพศเดียวกันที่ได้เปิดเผยตนเองและยังไม่ได้เปิดเผยตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

1. บุคคลรักเพศเดียวกันหญิงที่มีอายุระหว่าง 22-40 ปีซึ่งได้ทำการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวแล้วจำนวน 89 คน
2. บุคคลรักเพศเดียวกันหญิงที่มีอายุระหว่าง 22-40 ปีซึ่งยังไม่ได้ทำการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวจำนวน 202 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างกระทำโดยการติดต่อบุคคลรักเพศเดียวกันหญิงที่รู้จัก สร้างกระพุ่มเพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในเว็บไซต์หญิงรักเพศเดียวกัน และใช้เทคนิค snowball

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัว
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตามปัจจัยคัดสรร จำแนกได้ 6 ส่วนคือ
 - a. มาตรฐานรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind (1966, 1967, 1968, 1970, 1971, 1972, 1978, 1980, 1989, 1990) ซึ่งสร้างและพัฒนาโดย พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ และคณะ (2545) โดยผู้วิจัยนำมาปรับลดข้อกระทงจากเดิม 99 ข้อเหลือ 53 ข้อ
 - b. มาตรฐานบุคลิกภาพ Big five ซึ่งนำมาจากมาตรฐานบุคลิกภาพห้าด้านของจิตราภรณ์ (2550) โดยปรับปรุงจากมาตรฐานบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของสกันธ์ อาภาภรณ์กุล (2547) ซึ่งสกันธ์ อาภาภรณ์กุล (2547) ตามแนวความคิดของ Costa, & McCrae (1992) จำนวนทั้งหมด 60 ข้อ
 - c. มาตรฐาน การเผชิญปัญหาที่ใช้ในงานวิจัยมีพื้นฐานทางทฤษฎีตามแนวทฤษฎีความเครียดและการเผชิญความเครียดของ Lazarus (1966; Lazarus, & Folkman,

1984; Folkman, & Lazarus, 1988) ซึ่งสร้างและพัฒนาโดยสุภาพรณ โศตรจรัสและคณะ (2545) จำนวน 40 ข้อ

- d. มาตรการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนจำนวน 13 ข้อ
- e. มาตรการบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ซึ่งสร้างตามความคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980) อายุจำนวน 8 ข้อ
- f. มาตรการเจตคติด้านอายุจำนวน 7 ข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างหรือขออนุญาตใช้และพัฒนามาตรวัด
2. นำมาตรวัดที่สร้างขึ้นหรือพัฒนาแล้วมาทดลองใช้มาตรวัดกับกลุ่มนำร่องเพื่อทดสอบประสิทธิภาพเครื่องมือ
3. นำมาตรวัดที่ผ่านการทดสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS 11.5 เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่ออธิบายลักษณะทั่วไป ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติการวิเคราะห์โลจิสติก (Logistic)

ผลการวิจัย

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 291 คน ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มที่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวแล้วจำนวน 87 คนและยังไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวจำนวน 195 คน เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เพื่อแยกความแตกต่างของกลุ่มทั้ง 2 ด้วยการวิเคราะห์สถิติโลจิสติกจากปัจจัยคัดสรรหลัก 6 ปัจจัย (15 ปัจจัยย่อย) ได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4 รูปแบบ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ รูปแบบการแก้ปัญหา 3 รูปแบบ การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน และอายุ พบว่ามี 4 ปัจจัยที่สามารถทำนายความแตกต่างของกลุ่มทั้ง 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูรูปแบบเอาใจใส่ ($B=.062, p<.01$) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ใจ ($B=.054, p<.05$) บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ ($B=.079, p<.01$) และ

การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน ($B=.059$, $p<.001$)

สำหรับด้านปัจจัยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative) พบว่าอาจเนื่องมาจากว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มักใช้เหตุผลในการอบรมเลี้ยงดูหรือพูดคุยเพื่อให้ลูกมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ รวมทั้งใช้เหตุผลและข้อตกลงร่วมกันในการกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ในครอบครัวและเมื่อมีความคิดเห็นที่แตกต่างมักพูดคุยกันด้วยเหตุผล ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นการสื่อสารในรูปแบบเปิด (Open Dialogue) จึงทำให้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมีความกล้าที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว (Gormly, 1997; Parenting Style, n.d.) ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Willoughby, Malik, & Lindahl (2006) ที่กล่าวไว้ว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูบุตรมีความสัมพันธ์ต่อการเปิดเผยสถานภาพการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนต่อพ่อแม่ ทั้งนี้

ปัจจัยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved) การที่ปัจจัยนี้สามารถทำนายความแตกต่างของกลุ่มเปิดเผยและไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวอาจเนื่องมาจากลักษณะความสัมพันธ์ของครอบครัวที่ไม่ค่อยอบอุ่นและค่อนข้างเป็นไปในรูปแบบที่ต่างคนต่างอยู่ นอกจากนี้พฤติกรรมก้าวร้าวกับการที่บุคคลในครอบครัวมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน และในงานวิจัยของ Day, Badali, & Ruck (2006) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับเจตคติของลูกที่มีต่อสิทธิของตนเอง โดยได้กล่าวไว้ว่าบุคคลที่มองว่าตนเองมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีการใช้สิทธิในการกำหนดหรือตัดสินใจทำในสิ่งที่ตนเอง (self-determination) ต้องการมากกว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และการที่บุคคลที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีลักษณะเช่นนี้อาจเป็นเพราะประสบการณ์ที่ได้รับจากครอบครัว เช่น การรับรู้ว่าคุณไม่เป็นที่ต้องการ การขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ จึงทำให้บุคคลกลุ่มนี้ทำอะไรโดยไม่จำเป็นต้องสนใจความรู้สึกของพ่อแม่ ดังนั้นจึงอาจจะทำให้บุคคลรักเพศเดียวกันที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเลือกที่จะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวโดยคำนึงถึงตนเองก่อน

ด้านปัจจัยบุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (Openness to Experience) ซึ่งสามารถทำนายความแตกต่างได้อาจเนื่องมาจากว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพในด้านนี้มักเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ ไม่ยึดติดกับสิ่งที่มีอยู่ มีความสนใจที่เปิดกว้าง มีความเชื่อส่วนตัวและตระหนักถึงความรู้สึกของตัวเอง (Cordón, 2005; “Big five Personality Traits”, n.d.; “Bigfive”, n.d.) ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่บุคคลกลุ่มนี้สามารถยอมรับในการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันได้โดยไม่เกิดความขัดแย้งในตนเอง และจากการยอมรับในการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนเองได้แล้วจึงนำมาสู่การเปิดเผยตนเองต่อสังคมรอบข้างตามหลักทฤษฎีการเปิดเผยตนเองของบุคคลรักเพศเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านนี้จึงเลือกที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศ

เดียวกันของตนต่อครอบครัวเพราะมองว่าการมีสถานภาพเป็นบุคคลรักเพศของตนไม่ใช่เรื่องผิดและไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

ปัจจัยการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตนนับเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่ง ซึ่งอาจสามารถอธิบายได้โดยทฤษฎีการวางเงื่อนไข (Operant Conditioning) ของ Skinner ที่กล่าวไว้เกี่ยวกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) สอดคล้องกับการที่กลุ่มตัวอย่างไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว กล่าวคือพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลไม่ต้องการให้เกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ โดยบุคคลนั้นจะหลีกเลี่ยงการทำพฤติกรรมใดๆ ที่จะก่อให้เกิดเหตุการณ์ที่ตนไม่พึงประสงค์ (James E. Mazur, 1998; Barry Schwartz, 1986) หากเชื่อมโยงทฤษฎีดังกล่าวเข้ากับงานวิจัย จะพบว่าจากการคาดการณ์ของบุคคลรักเพศเดียวกันต่อผลการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันว่าผลลัพธ์จะออกมาในทางลบ บุคคลรักเพศเดียวกันจึงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ตามที่ตนคาดการณ์ไว้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอาจสามารถคาดการณ์ลักษณะนิสัย ความคิด เจตคติต่างๆ ของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูของตนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นหากกลุ่มตัวอย่างคาดการณ์ไว้ในทางบวก จึงมีแนวโน้มที่กลุ่มตัวอย่างจะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวสูง ในทางกลับกันหากกลุ่มตัวอย่างคาดว่าหลังจากการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว จะนำมาซึ่งผลลัพธ์ทางลบ เช่น ทำให้บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเลี้ยงดูเสียใจ โกรธหรือตำหนิตน กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จึงเลือกที่จะไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตน หรืออาจพูดได้อีกนัยหนึ่งว่าหากบุคคลรักเพศเดียวกันมองว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว นำมาซึ่งความเข้าใจระหว่างตนและครอบครัว หรือการเปิดเผยไม่ได้ทำให้ตนเกิดปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว บุคคลรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้มักมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว ในทางกลับกัน หากบุคคลรักเพศเดียวกันมองว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัวมีผลทางบวกกับตนน้อยหรือถึงจะเปิดเผย ครอบครัวก็ไม่ให้การยอมรับ บุคคลรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้จึงมีแนวโน้มที่จะไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันของตนต่อครอบครัว

นอกจากนี้จะเห็นได้จากตารางที่ 9 พบว่าค่า $Exp(B)$ ของปัจจัยทำนายทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ($Exp(B)=1.064$) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($Exp(B)=1.055$) บุคลิกภาพด้านเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) ($Exp(B)=1.082$) และการคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของครอบครัวที่มีต่อการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันของตน ($Exp(B)=1.061$) ล้วนมีค่าเป็นบวก จึงสามารถบอกได้ว่าบุคคลรักเพศเดียวกันที่มีระดับปัจจัยทำนายทั้ง 4 ในระดับสูงมีโอกาสเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวและทำนายได้ถูกต้องร้อยละ 37.11 ในขณะที่บุคคลรักเพศเดียวกันซึ่งมีระดับปัจจัยทำนายทั้ง 4 ในระดับต่ำมีโอกาสไม่เปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวและทำนายได้ถูกต้องร้อยละ 89.11

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. เนื่องจากบุคคลรักเพศเดียวกันนับเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาถึงปัญหาที่เกิดจากการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะการปรับตัวในสังคมและการปัญหาด้านครอบครัว ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาหลักของบุคคลรักเพศเดียวกันและน่าจะเกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นต่อไป
2. หากมีความเป็นไปได้ควรมีการวิจัยที่ทำการศึกษาร่วมกันระหว่างบุคคลรักเพศเดียวกันและผู้ใกล้ชิด เพื่อให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับทั้ง 2 ฝ่ายเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาให้ได้ผลดียิ่งขึ้นเนื่องจากการมองปัญหาเพียงด้านเดียวอาจไม่ทำให้เกิดการแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพสูงสุดได้ ทั้งนี้ผู้ที่ต้องการศึกษาวิจัยต้องตระหนักถึงผลกระทบทางด้านจริยธรรมเป็นหลัก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- จิราภรณ์ ดวงเพชร. (2550). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพตามแนวห้าองค์ประกอบและความผูกพันกับองค์กร*. การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลลดา ทองทวี. (2532). *ความคิดปกติทางเพศ ทอม เลดี้และเกย์ แปลจาก สเตฟานี นอร์ริส, เอ็ม มารี*. กรุงเทพฯ: แม่น้ำ.
- ไชโย นิธิอุบัติ. (2546). *การสื่อสารการเปิดเผยตนเองของกลุ่มชายรักรักชาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉันทลักษณ์ รักษาอยู่. (2548). *คำเรียกหญิงรักรักหญิง*. ค้นมาเมื่อ 7 ตุลาคม 2551, จาก <http://www.sapaan.org/article/50.html>
- ฉันทนิภานต์ สุญสินภัย. (2546). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลทำให้ผู้หญิงเป็นหญิงรักรักหญิงในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เปิดใจมองเพศที่ 3 *ความเป็นจริงที่มีอยู่ในสังคมโลก*. (2547). เคลลินิวส์ ค้นมาเมื่อ 16 มิถุนายน 2550, จาก <http://www.dmh.go.th>
- พรประภา สิ้นธนาวา. (2543). *ครอบครัว: บทบาททางเพศ*. *นิตยสารการประชาสัมพันธ์*, 2, 10-15. ค้นมาเมื่อ 30 สิงหาคม 2550, จาก <http://www.dsdw.go.th>
- เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย. (2548). *หลักการและการใช้สถิติการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวสำหรับการวิจัยทางการแพทย์* (พิมพ์ครั้งที่ 2).
- เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์. (2549). *พัฒนาการมนุษย์* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: ธรรมดาเพรส.
- ภัทรพรรณ ขุนทอง. (2547). *ปาร์ตี้-ทอม-ดี้-ซบปี สิ้นวันนีของ ญูรณ! ชีวิตสี่รุ่งที่เธอเลือก...* ค้นมาเมื่อ 18 มิถุนายน 2550, จาก www.lesla.com
- มัทนา เขตมี. (2539). *วิถีชีวิตและชีวิตครอบครัวของหญิงรักรักหญิง*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2548). *พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา อักษร A-L* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2545). *สุขวิทยาจิตและการปรับตัว* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

วารภรณ์ รัตนาวิศิษฐกุล. (2545). *ความหวังและกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิทยา แสงอรุณ. (2547). *ผม พี่ และแม่*, คัดมาเมื่อ 27 กรกฎาคม 2550, จาก

<http://www.manager.co.th>

สยามรัฐ. (2545). คัดมาเมื่อ 18 มิถุนายน 2550, จาก

<http://board.dserver.org/e/exmba13/00000219.html>

สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุวทนา อารีพรรค. (2524). *ความคิดปกติทางจิต*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อันธิกา แจกเกอลิน ไกลน์. (2548). *กระบวนการเปิดเผยตนเองของบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ*.

รายงานวิจัยภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- APA. (2007). *Guidelines for psychotherapy with lesbian, gay, & bisexual clients*. Retrieved August 23, 2007, from www.apa.org
- Balsam, K. F., Beauchaine, T. P., Mickey, R. M., & Rothblum, E. D. (2005). Mental health of lesbian, gay, bisexual and heterosexual siblings: Effects of gender, sexual orientation and family. *Journal of Abnormal psychology, 114*, 471-476.
- Baron, R. A., & Byrne, D. (2004). *Social psychology* (10th ed.). Boston: Pearson.
- Big Five personality traits*. (n.d.). Retrieved August 17, 2007, from <http://en.wikipedia.org>
- Bigfive*. (n.d.). Retrieved August 17, 2007, from <http://psychology.about.com/od/personalitydevelopment/a/bigfive.htm>
- Bowlby, J. (2005). *A secure base: Clinical applications of attachment theory*. London: Routledge.
- Broderick, P. C., & Pamela Blewitt. (2003). *The life span human development for helping professionals*. NJ: Merrill Prentice Hall.
- Carroll, J. L., & Wolpe, P. R. (1996). *Sexuality and gender in society*. NY : HarperCollins College Publishers.
- Colman, A. M. (2001). *A dictionary of psychology*. Oxford : Oxford University Press.
- Coming Out*. (n.d.a). Retrieved August 23, 2007, from <http://www.avert.org>
- Coming Out*. (n.d.b). Retrieved August 23, 2007, from <http://www2.wit.ie>
- Cordón, L. A. (2005). *Popular psychology: An encyclopedia*. Westport, Conn.: Greenwood Press.
- Crooks, R., & Baur, K. (2005). *Our sexuality* (9th ed.). CA: Thomson/ Wadsworth.
- Day, D. M., Badali, M. P., & Ruck, M. D. (2006). The relationship between maternal attitudes and young people's attitudes toward children's rights. *Journal of Adolescence, 29*, 193-207.
- Diamond, L. M. (2000). Sexual identity, attractions, and behavior among young sexual-minority women over a 2-year period. *Developmental Psychology, 36*, 241-250.
- Diamond, L. M. (2003). What does sexual orientation orient? A biobehavioral model distinguishing romantic love and sexual desire. *Psychological Review, 10*, 173-192.
- Diamond, L. M. (2003). Was it s phase? Young women's relinquishment of lesbian/ bisexual identities over a 5-yearp. *Journal of Personality and Social Psychology, 84*, 352-364.
- Duffy, K. G., & Atwater, E. (2005). *Psychology for living: Adjustment, growth and behavior today* (8th ed.). NJ: Pearson/Prentice Hall.
- Gormly, A. V. (1997). *Lifespan human development* (6th ed.). NY: Holt, Rinehart and Winston.

- Heatherington, L., & Lavner, J. (2008). Coming to Terms With Coming Out: Review and Recommendations for Family System-Focused Research. *Journal of Family Psychology*, 22, 329-343.
- Hewitt, J. P. (2000). *Self and society: A symbolic social psychology* (8th ed.). Boston: Allyn and Bacon
- Holtzen, D. W., Kenny, M. E., & Mahalik, J. R. (1995). Contributions of parental attachment to gay or lesbian disclosure to parents and dysfunctional cognitive processes. *Journal of Counseling Psychology*, 42, 350-355.
- Kalat, J. W. (1998). *Biological psychology* (6th ed.). CA: Brooks/ Cole Publishing.
- King, L. A., & Noelle, S. S. (2005). Happy, mature and gay: Intimacy, power and difficult times in coming out stories. *Journal of Research in Personality*, 39, 278-298.
- Kurdek, L. A. (1988). Perceived social support in gays and lesbians in cohabitating relationships. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54, 504-509.
- Lazarus, R. S. (1976). *Patterns of adjustment* (3rd ed.). NY: McGraw-Hill Kogakusha.
- Lazarus, R. S., & Folkman, S. (1984). *Stress, appraisal and coping*. NY: Springer.
- Maguen, S., Floyd, F. J., Bakeman, R., & Armistead, L. (2002). Developmental milestones and disclosure of sexual orientation among gay, lesbian and bisexual youths. *Journal of Applied Developmental Psychology*, 23, 219-233.
- Martin, H. P. (1991). *The Coming-out process for homosexuals*. Retrieved August 23, 2007, from <http://psychservices.psychiatryonline.org>
- Mazur, J. E. (1998). *Learning and behavior* (4th Ed.) NJ: Prentice-Hall.
- Miffin, H. (2006). *Dictionary of the English language*. (4th Ed.). Retrieved June 16, 2007, from <http://www.dictionary.com>
- Mohr, J. J., & Fassinger, R. E. (2003). Self-acceptance and self Disclosure of sexual orientation in lesbian, gay, and bisexual adults: An attachment perspective. *Journal of Counseling Psychology*, 50, 482-495.
- Parenting Style*. (n.d.). Retrieved August 17, 2007, from <http://en.wikipedia.org>
- Pinel, J. (2006). *Biopsychology* (6th ed.). Boston: Pearson Allyn and Bacon.
- Pruneri, C., & Furlani, F. (2005). W-19 Workshop: Stress and personality: How personality factors correlate with coping styles. *European Psychiatry*, 20, 186-206.
- Random House Unabridged Dictionary*. (2006). Retrieved June 16, 2007, from <http://www.dictionary.com>

- Robert E. Franken, R. E. (1998). *Human motivation* (4th ed.). CA: Brooks/ Cole Publishing.
- Ruse, M. (1988). *Homosexuality : A philosophical inquiry*. Oxford: Blackwell.
- Schwartz, B. (1986). *Psychology of learning and behavior* (3rd ed.). NY: W.W. Norton.
- Shaffer, D. R. (2005). *Social and personality development* (5th ed.). Australia: Wadsworth/ Thomson Learning.
- SIECUS. (1998, 1999). *SIECUS report, 27*. Retrieved 15 July 2007, from <http://img.thebody.com>
- Sutherland, S. (1995). *The Macmillan dictionary of psychology* (2nd Ed.). Basingstoke, Hants: Macmillan.
- Vaughn, L., Baumann, J., & Klemann, C. (2008). Openness to experience and regulatory focus: Evidence of motivation from fit. *Journal of Research in Personality, 42*, 886-894.
- Waldheter, E. (n.d.). *Ethical issues in the practice of sexual orientation conversion therapy*. Retrieved August 23, 2007, from <http://www.e-psychologist.org>
- Why are people called homosexual or gay, and what does it mean?*. (n.d.). Retrieved August 23, 2007, from <http://www.avert.org>
- Willoughby, B., Malik, N. M., & Lindahl K. M. (2006). Parental reactions to their sons' sexual orientation disclosures: The roles of family cohesion, adaptability and parenting style. *Psychology of Men & Masculinity, 7*, 14-26.
- Yarhouse, M. A., & Tan, E. (2005). Addressing religious conflicts in adolescents who experience sexual identity confusion. *Professional Psychology: Research and Practice, 36* (5), 530-536.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ทั้งหมดในแต่ละด้าน (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ($N=50$)

	รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู			
	Authoritative	Authoritarian	Permissive	Uninvolved
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 1	.4787*	.6709*	.3939*	.5659*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 2	.3079*	.5455*	.4404*	.6255*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 3	.3389*	.5686*	.6217*	.6033*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 4	.5381*	.5077*	.4532*	.6813*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 5	.7502*	.7640*	.4778*	.5533*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 6	.5920*	.7444*	.3365*	.7272*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 7	.6798*	.6020*	.3656*	.6503*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 8	.6268*	.6872*	.4546*	.5426*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 9	.4093*	.6606*	.5010*	.4582*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 10	.7121*	.4995*	.3074*	.6285*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 11	.5031*	.7123*	.4067*	.6591*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 12	.6258*	.4978*	.5237*	.6620*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 13	-	.5832*	.3059*	-
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 14	-	-	.4301*	-
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 15	-	-	.6026*	-
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 16	-	-	.5062*	-
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมต่อด้าน	.8213*	.9015*	.8032*	.8834*

* $p < .05$ (Critical $r = .273$)

ผลการวิเคราะห์มาตรวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Five factor of model personality) โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ในมาตรวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ($N=50$)

	บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ				
	Openness	Conscientiousness	Extraversion	Agreeableness	Neuroticism
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 1	.365*	.430*	.706*	.575*	.370*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 2	.433*	.575*	.348*	.374*	.485*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 3	.323*	.494*	.706*	.535*	.529*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 4	.509*	.705*	.581*	.659*	.368*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 5	.388*	.369*	.486*	.811*	.337*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 6	.686*	.786*	.704*	.753*	.352*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 7	.316*	.785*	.447*	.657*	.477*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 8	.520*	.493*	.425*	.753*	.402*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 9	.686*	.517*	.463*	.811*	.392*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 10	.370*	.333*	.300*	.626*	.477*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 11	.668*	.689*	.336*	.811*	.565*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 12	.584*	.559*	.704*	.352*	.529*
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมต่อด้าน	.828*	.868*	.845*	.906*	.796*

* $p < .05$ (Critical $r = .273$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดการเผชิญปัญหา โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ทั้งหมดในแต่ละด้าน (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ($N=58$)

	รูปแบบการเผชิญปัญหา		
	มุ่งจัดการที่ปัญหา	หาการสนับสนุนทางสังคม	หลีกเลี่ยง
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 1	.3110*	.6872*	.3186*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 2	.4608*	.5498*	.4723*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 3	.4501*	.6455*	.3451*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 4	.3666*	.6498*	.3246*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 5	.3171*	-	.3013*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 6	.4490*	-	.5375*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 7	.4620*	-	.3966*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 8	.4168*	-	.4266*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 9	.4909*	-	.4327*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 10	.3463*	-	.4785*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 11	.3373*	-	.4710*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 12	.4858*	-	.4469*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 13	.3773*	-	.6114*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 14	.3031*	-	.3411*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 15	.3071*	-	.6432*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 16	.3160*	-	.5691*
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 17	.4539*	-	-
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 18	.3206*	-	-
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 19	.3068*	-	-
ค่า CITC รายข้อกับรายด้านข้อที่ 20	.4417*	-	-
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมต่อด้าน	.8139*	.8105*	.8328*

* $p < .05$ (Critical $r = .259$)

ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดการคาดการณ์เกี่ยวกับการยอมรับของสถานภาพรักเพศเดียวกัน
ต่อครอบครัว โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม
ของข้ออื่นๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha)
($N=30$)

	การคาดการณ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของการเปิดเผยต่อครอบครัว
ค่า CITC ข้อที่ 1	.8880*
ค่า CITC ข้อที่ 2	.4589*
ค่า CITC ข้อที่ 3	.6906*
ค่า CITC ข้อที่ 4	.5704*
ค่า CITC ข้อที่ 5	.5315*
ค่า CITC ข้อที่ 6	.8018*
ค่า CITC ข้อที่ 7	.8934*
ค่า CITC ข้อที่ 8	.9464*
ค่า CITC ข้อที่ 9	.9222*
ค่า CITC ข้อที่ 10	.8833*
ค่า CITC ข้อที่ 11	.6954*
ค่า CITC ข้อที่ 12	.5972*
ค่า CITC ข้อที่ 13	.5055*
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมทั้งฉบับ	.9418*

* $p < .05$ (Critical $r = .361$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดเกี่ยวกับบรรทัดฐานของเพื่อน โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ($N=30$)

	บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน
ค่า CITC ข้อที่ 1	.6502*
ค่า CITC ข้อที่ 2	
ค่า CITC ข้อที่ 3	.7534*
ค่า CITC ข้อที่ 4	
ค่า CITC ข้อที่ 5	.5584*
ค่า CITC ข้อที่ 6	
ค่า CITC ข้อที่ 7	.7310*
ค่า CITC ข้อที่ 8	
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมทั้งฉบับ	.8308*

* $p < .05$ (Critical $r = .361$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์รายข้อของมาตราวัดอายุที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกัน โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ($N=30$)

	เจตคติด้านอายุ
ค่า CITC ข้อที่ 1	.5458*
ค่า CITC ข้อที่ 2	.7806*
ค่า CITC ข้อที่ 3	.7669*
ค่า CITC ข้อที่ 4	.6938*
ค่า CITC ข้อที่ 5	.8851*
ค่า CITC ข้อที่ 6	.8467*
ค่า CITC ข้อที่ 7	.8026*
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟารวมทั้งฉบับ	.9220*

* $p < .05$ (Critical $r = .361$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร
อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
2. รองศาสตราจารย์ ศิราวงศ์ ทับสายทอง
อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ
อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Correlation Matrix

	Authoritative	Authoritarian	Permissive	Uninvolved	Openness	Conscientiousness	Extraversion	Agreeableness	Neuroticism	Problem focus	Social support	Avoidance	Prediction	Peers' norm	Aging
Authoritative	1.000	.238	-.302	.428	.098	-.041	.033	-.010	-.114	-.119	-.055	.133	-.247	-.038	-.040
Authoritarian	.238	1.000	.379	-.436	.032	-.087	.006	.102	-.026	-.007	-.135	-.077	-.006	-.010	.027
Permissive	-.302	.379	1.000	-.377	-.123	-.050	-.075	.079	.067	.129	-.125	-.170	-.059	.025	-.031
Uninvolved	.428	-.436	-.377	1.000	.074	.018	.021	.000	-.135	-.020	.120	.005	-.014	-.067	-.172
Openness	.098	.032	-.123	.074	1.000	-.113	.141	-.031	-.018	-.176	-.075	.076	.068	.009	.019
Conscientiousness	-.041	-.087	-.050	.018	-.113	1.000	-.217	.010	-.132	-.315	.048	.185	-.033	.013	-.050
Extraversion	.033	.006	-.075	.021	.141	-.217	1.000	-.154	.214	-.120	-.206	-.054	.050	-.107	-.012
Agreeableness	-.010	.102	.079	.000	-.031	.010	-.154	1.000	.085	-.083	.007	.131	-.112	.078	.009
Neuroticism	-.114	-.026	.067	-.135	-.018	-.132	.214	.085	1.000	.286	-.189	-.576	.029	-.158	.044
Problem focus	-.119	-.007	.129	-.020	-.176	-.315	-.120	-.083	.286	1.000	-.382	-.256	-.054	.024	-.115
Social support	-.055	-.135	-.125	.120	-.075	.048	-.206	.007	-.189	-.382	1.000	.056	.083	-.037	-.146
Avoidance	.133	-.077	-.170	.005	.076	.185	-.054	.131	-.576	-.256	.056	1.000	-.035	.042	.100
Prediction	-.247	-.006	-.059	-.014	.068	-.033	.050	-.112	.029	-.054	.083	-.035	1.000	.011	-.084
Peers' norm	-.038	-.010	.025	-.067	.009	.013	-.107	.078	-.158	.024	-.037	.042	.011	1.000	-.153
Aging	-.040	.027	-.031	-.172	.019	-.050	-.012	.009	.044	-.115	-.146	.100	-.084	-.153	1.000

เหตุผลของผู้ที่คิดว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวมีประโยชน์

เหตุผล	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องปิดบัง สบายใจ	68	24.11
ท่านจะได้ยอมรับ เข้าใจ	39	13.83
เพื่อนแนะนำคู่รักต่อครอบครัว	2	0.71
ลดความคาดหวัง	9	3.19
ได้เป็นตัวของตัวเอง	4	1.42
ทำให้ท่านไม่ต้องกังวล เป็นห่วง	5	1.77
ต้องการให้ท่านทราบความจริง	6	2.13
ทำให้ปรับตัวในสังคมได้ดีขึ้น	4	1.42
สามารถปรึกษาเมื่อมีปัญหา	7	2.48
ไม่ระแวงว่าทำไมจึงมีประโยชน์	28	9.93
รวม	172	60.99

เหตุผลของผู้ที่คิดว่าการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัวไม่มีประโยชน์

เหตุผล	จำนวน	ร้อยละ
บุคคลผู้มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดูไม่ยอมรับหรือเห็นด้วย	31	10.99
ไม่ทำให้อะไรเปลี่ยนแปลงหลังเปิดเผย	22	7.80
เกรงจะไม่เข้าใจ	3	1.06
ทำให้ท่านเสียใจ ผิดหวัง	8	2.84
ถึงเปิดเผยก็เปลี่ยนแปลงการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกันไม่ได้	4	1.42
ท่านคิดว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่พอ	1	0.35
ไม่อยากให้ทราบ	2	0.71
ไม่จำเป็นต้องปรึกษา สามารถตัดสินใจได้เอง	1	0.35
ท่านต้องการให้แต่งงาน	1	0.35
การเปิดเผยไม่ทำให้เกิดประโยชน์ใดๆ	4	1.42
ไม่ระแวงว่าทำไมจึงไม่มีประโยชน์	34	12.06
รวม	111	39.36

10. ท่านเคยเปิดเผยว่าท่านเป็นหญิงรักหญิงกับบุคคลอื่นหรือไม่ ถ้าเคย ท่านเปิดเผยกับใครบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

() เคย

() เพื่อนสนิท

() ครอบครัว

() เพื่อนที่ทำงาน

() เพื่อนทางอินเทอร์เน็ต

() จิตแพทย์

() อื่นๆ โปรดระบุ _____

() ไม่เคย

11. "บุคคลในครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน" มากที่สุด (เช่น พ่อ แม่ พี่หรือญาติผู้ใหญ่)

คือ _____ (โปรดระบุเพียงคนเดียว)

12. "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน" ตามที่ระบุในข้อ 11 ทราบหรือไม่ว่าท่านเป็นหญิงรักหญิง

() ทราบ เพราะ (โปรดเลือกตามตัวเลือกด้านล่าง และตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

() ท่านบอกเองโดยไม่ต้องถาม

() ทราบจากการแสดงออกของท่าน

() มีคนอื่นนำเรื่องไปบอก

() สอบถามจากท่าน

() อื่นๆ โปรดระบุ _____

() ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ

13. ท่านคิดว่าสิ่งที่ท่านเปิดเผยเปิดเผยการเป็นหญิงรักหญิงของท่านต่อ "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน"

มีประโยชน์กับท่านหรือไม่ อย่างไร

() มี เพราะ _____

() ไม่มี เพราะ _____

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปิดเผยสถานภาพรักเพศเดียวกันต่อครอบครัว

ชุดที่ 1

	ข้อความ	ไม่ตรงมากที่สุด	ค่อนข้างไม่ตรง	ไม่ตรงและตรงพอๆกัน	ค่อนข้างตรง	ตรงมากที่สุด
1	"บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน" เชื่อว่าท่านดูแลตัวเองได้เมื่อ"บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน"ไม่อยู่	1	2	3	4	5
2	"บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน" วางกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนของท่านที่บ้านอย่างชัดเจน	1	2	3	4	5

ชุดที่ 2

	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยและเห็นด้วยพอๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ท่านไม่ชอบเสียเวลาไปกับการเพื่อฝัน	1	2	3	4	5
2	ท่านยึดติดกับวิธีเดิม ที่ท่านเคยทำได้สำเร็จมาแล้ว	1	2	3	4	5

ชุดที่ 3

	ข้อความ	ไม่ทำเลย	ไม่ค่อยได้ทำ	ไม่ทำและทำพอๆกัน	ทำค่อนข้างบ่อย	ทำบ่อยมาก
1	ท่านลงมือแก้ไขที่สาเหตุของปัญหา	1	2	3	4	5
2	ท่านหาทางที่จะจัดการกับปัญหาอย่างดีที่สุด	1	2	3	4	5

ชุดที่ 4

	ข้อความ	ไม่ตรงมากที่สุด	ค่อนข้างไม่ตรง	ไม่ตรงและตรงพอๆกัน	ค่อนข้างตรง	ตรงมากที่สุด
ข้อคำถาม: เมื่อท่านเปิดเผยการเป็นหญิงรักหญิงต่อ "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน" ท่านคาดว่า "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน" จะ...						
1	ยอมรับการเป็นหญิงรักหญิงของท่าน	1	2	3	4	5
2	งดการสนับสนุนด้านการเงินแก่ท่าน	1	2	3	4	5

ชุดที่ 5

	ข้อความ	ไม่ตรงมากที่สุด	ค่อนข้างไม่ตรง	ไม่ตรงและตรงพอๆกัน	ค่อนข้างตรง	ตรงมากที่สุด
1	เพื่อนเห็นว่าท่านควรเปิดเผยการเป็นหญิงรักหญิงของท่านต่อ "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน"	1	2	3	4	5
2	ท่านมักทำตามสิ่งที่เพื่อนแนะนำให้ทำ	1	2	3	4	5

ชุดที่ 6

	ข้อความ	ไม่ตรงมากที่สุด	ค่อนข้างไม่ตรง	ไม่ตรงและตรงพอๆกัน	ค่อนข้างตรง	ตรงมากที่สุด
1	เมื่อท่านอายุมากขึ้น "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน" จะแสดงท่าทีที่ทงลงมือลงกับการเปิดเผยการเป็นหญิงรักหญิงของท่าน	1	2	3	4	5
2	เมื่อท่านอายุมากขึ้น ท่านจะมีความพร้อมมากขึ้นที่จะเปิดเผยการเป็นหญิงรักหญิงต่อ "บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับเลี้ยงดูท่าน"	1	2	3	4	5

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

น.ศ.อรุณี สุทธิชัยนิมิต เกิดเมื่อ 8 กรกฎาคม 2522 สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ ภาควิชาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เมื่อปีการศึกษา 2542 และได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษา 2549

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย